

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Ανασκόπηση Κυπριακών και διεθνών εξελίξεων 1983.
- Κυπριακή οικονομία.
- Κρίση στην Δημόσια υπηρεσία.
- Τιμάρημος — Οικοδομές
- Ο αντικομμουνισμός της ΣΕΚ.
- Εργατικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα.
- Αποβολή από το «Λεύτερο» Δαλιού.

**ΣΗΜΕΡΑ
16
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΕΙΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ**

Μέσα σε συνθήκες τρομοκρατίας, κάτω από την μπότα του τουρκικού στρατού χιλιάδες Τ/Κύπριοι γέμισαν την πλατεία Ατατουρκ και βάδισαν σε αγωνιστική πορεία ενάντια στις αυξήσεις των τιμών το Σάββατο 28 του Γενάρη.

ΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Μαζικό συλλαλητήριο της αριστεράς ενάντια στις αυξήσεις τιμών

Στο συλλαλητήριο το οποίο οργανώθηκε από τα δύο Τ/κυπριακά αριστερά Κόμματα (Κοινωνικής Απελευθέρωσης και Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό), έλαβαν μέρος οι βασικότερες Τ/Κ συντεχνίες: ΚΤΑΜΣ (Αριστεροί Δημ. Υπάλληλοι), ΝΤΕΒ-ΙΣ (αριστερή εργατική συντεχνία), ΚΤΟΣ (δάσκαλοι) κ.ά.

Το σύνθημα που φωνάχτηκε από χιλιάδες εργαζόμενους ήταν, «Ζήτω η Ενότητα των εργαζομένων». Άλλα συνθήματα που επικράτησαν ήταν «Ενότητα - Αγώνας - Αλληλεγγύη», «Τέρμα στις αυξήσεις των τιμών», «Τέρμα στην ακρίβεια της ζωής», «ΔΟΥΛΕΙΑ - ΨΩΜΙ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

Χαρακτηριστικό του χαρακτήρα που πήρε το συλλαλητήριο — διαδήλωση και της οξύτητας που παίρνει ο ταξικός αγώνας στην Τ/κυπριακή κοινωνία ήταν και ο κύριος τίτλος της εφημερίδας του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος «Γένκ Ντουζέν» για τη διαδήλωση:

«Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ»

Σε σκηνές που θύμιζαν την μακρυνή Χιλή, Τ/κύπριες γυναίκες στο συλλαλητήριο κρατούσαν άδειες κατασάρδες,

άδειους ντενεκέδες λαδιού και άδειες σακούλλες.

Οι κύριοι ομιλητές στο συλλαλητήριο Ογκιουρ του Ρεπουμπλικανικού και Μποζγκουρτ της Κοιν- Απελευθέρωσης - σύνδεσαν τις νέες αυξήσεις των τιμών με το καταπιεστικό καθεστώς Ντενκτάς αφηφώντας τις έκτακτες διχτατορικές εξουσίες που πήρε μια μέρα πριν την ανακήρυξη του κράτους του. Ανάμεσα σ' άλλα είπε ο Ογκιουρ:

«Για να μας φιώσουν προσπαθούν να αλλάξουν το Σύνταγμα. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας ενωμένα τα δυο αριστερά κόμματα ενάντια στον καπιταλισμό».

Ο ίδιος ομιλητής παρομοίωσε την κατάσταση στα βόρεια με τις συνθήκες που έσπρωξαν τους λαούς της Τυνησίας και του Μαρόκκου στις πρόσφατες αιματηρές εξεγέρσεις κι επιθέσεις σε σουπερμάρκετς.

Τόνισε χαρακτηριστικά ο Ογκιουρ:

«Αν συνεχίσει η κυβέρνηση Ντενκτάς - Κονουκ να παίζει με το ψωμί των εργαζομένων αυτό θα πληρώσει πολύ ακριβά».

Οι αυξήσεις στις τιμές που αφορούν το ψωμί, τα σιτηρά, τα γαλακτοκομικά προϊόντα, το

κρέας, το ηλεκτρικό ρεύμα, τα καύσιμα κ.ά, έχουν γονατίσει πραγματικά τους Τ/κύπιους εργαζόμενους ενώ έσπρωξαν αυτούς που βασίζονται στις συντάξεις/κοινωνικές παροχές σε συνθήκες πραγματικής πείνας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ενώ οι κατώτατοι μισθοί είναι γύρω στις 50 λίρες Κύπρου (30.300 Τουρκικές Λίρες) και τα ημερομίσθια £2.30 σεντ (1400 Τ.Λ.) η τιμή του κρέατος ανέβηκε στις 1400 Τ.Λ!

Σύμφωνα με το Αγγλικό περι-

οδικό «Εκόνομιστ» η ανεργία βρίσκεται στο 10% και ο πληθωρισμός 30% ενώ το ετήσιο κατά κεφαλή εισόδημα είναι 1,300 δολάρια (σε σύγκριση με 3,800 για τους Ελληνοκύπριους).

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες φτώχειας κι εξαθλίωσης οι Τ/κυπριακές μάζες σύμφωνα με πληροφορίες που βγαίνουν από τα βόρεια, δεν συγκινήθηκαν και πολύ από την Ανακήρυξη του Κράτους Ντενκτάς, ούτε ελπίζουν ότι τώρα θα βρουν καλύτερη τύχη.

Οι ηγέτες της αριστεράς, που εξαναγκάστηκαν να «ψηφίσουν» υπέρ της ανακήρυξης, εναντιώνονται σφοδρά στις προσπάθειες επιβολής νέου διχτατορικού συντάγματος και θεωρούν την ανακήρυξη σαν μια μανούβρα για να φιωθούν τα κόμματα τους. Πριν λίγες μέρες ο Μποζγκουρτ, σύμφωνα με την εφημερίδα Ορταμ, παρομοίωσε την «Τ/Κυπριακή Δημοκρατία» με τις Δημοκρατίες Μπανάνας της Κεντρικής Αμερικής όπου

«καταρτίζεται ένα Σύνταγμα και μετά έρχεται ένας διχτάτορας».

Κάτω από την πίεση των μελών τους και γενικά του λαού οι ηγέτες της αριστεράς άρχισαν να υλοποιούν ένα ενιαίο αριστερό μέτωπο δράσης. Στο συλλαλητήριο της 28ης του Γενάρη ο Ογκιουρ και Μποζγκουρτ βάδισαν κάτω από κοίνα πανώ που είχαν το έμβλημα των δυο κομμάτων το ένα δίπλα από το άλλο.

Οι λίγες ψευδαισθήσεις που είχαν οι Τ/Κυπριακές μάζες για το κράτος τους άρχισαν να ξεθωριάζουν όταν είδαν τους εμπόρους να επωφελούνται από τα εθνικιστικά συνθήματα για να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Όσο για τον καπιταλισμό βλέπουν ότι μόνο ακρίβεια, ανεργία και μιζέρια έχει να τους προσφέρει. Η ένωση με την Τουρκία —της καταπίεσης και της εξαθλίωσης — δεν έχει με τη σειρά της τίποτα ουσιαστικό να προσφέρει. Οι αντικειμενικές συν-

Συνέχεια στη σελ 13

Ογκιουρ και Μποζγκουρτ μπροστα από κοίνο πανώ των δυο αριστερών κομμάτων

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: ΣΤ' ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Τα νέα ελλείμματα στους προϋπολογισμούς του αστικού κράτους, η κρίση σ' ένα σωρο τομείς της βιομηχανίας μας, η πτώση των εξαγωγών, η συνεχής άνοδος της ανεργίας και οι νέες φορολογίες είναι τα γεγονότα που δέσποσαν την τελευταία περίοδο και θα συνεχίσουν να απασχολούν την Κυπριακή οικονομία όλο και περισσότερο με την πάροδο του χρόνου. Η μέχρι σήμερα εξέλιξη των πιο πάνω μεγέθων και οι τάσεις που προβλέπεται να ακολουθήσουν (σύμφωνα με τα μέτρα που παίρνονται από τους κυβερνούντες την οικονομία μας) προδιαγράφουν το βάθαιμα της κρίσης και των προβλημάτων που αυτή θα επισωρεύσει.

Η περίοδος με τους ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, που ίσχυε για την Κύπρο τα τελευταία 4—5 χρόνια, με χαμηλά ποσοστά ανεργίας και πληθωρισμού, (περίοδος που έδινε την ευκαιρία στους καπιταλιστές να κομπάζουν για το καπιταλιστικό τους σύστημα, την επιχειρηματικότητα και εφευρετικότητα τους) θα μείνει μια ωραία ανάμνηση του παρελθόντος.

Η εφημερίδα μας εδώ και αρκετό καιρό μέσα από τις αναλύσεις της πρόβλεπε ότι η κρίση που μαστίζε τα τελευταία χρόνια το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορούσε να αφήσει ανέπαφη την αδύνατη κυπριακή οικονομία.

Προβλέπαμε ακόμα ότι μπροστα στα αδιέξοδα που θα οδηγείτο το σύστημα οι αστοί για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους θα προχωρούσαν σε επιθέσεις ενάντια στους εργαζομένους, και καλούσαμε τις ηγεσίες των Αριστερων κομμάτων ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ σε συνεργασία και εξοπλισμό της εργατικής τάξης για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις.

ΕΛΛΕΙΜΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ — ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ

Τα συνεχή ελλείμματα στους κρατικούς προϋπολογισμούς δημιούργησαν την ανάγκη για δανεισμό από μέρος της Κυβέρνησης, που στην αδυναμία της εσωτερικής αγοράς να ανταποκριθεί σε τέτοιου είδους δανειοδοτήσεις, στρέφταν στον εξωτερικό δανεισμό και κύρια στη Διεθνή Τράπεζα και Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Ο Δημόσιος δανεισμός για το τέλος του 83 έφθανε 330 εκατ. λίρες και για το τέλος του 84 προβλέπεται να φθάσει τα 400 εκατ. λίρες — 40% του Ακαθάριστου εθνικού προϊόντος.

Το Δημόσιο εξωτερικό χρέος έφθανε τέλος του 83 τα 247 και προβλέπεται να φθάσει τέλος του 84 τα 330 εκατ. λίρες.

Το Διεθ. Νομ. Ταμείο και η Διεθνή Τράπεζα λόγω της τεράστιας δανειοδότησης που έχουν κάνει μέχρι σήμερα σε πάρα πολλές χώρες και μπροστα στο πολύ πιθανό ενδεχόμενο, ότι πολλές από αυτές τις χώρες θα αδυνατούσαν να ξεφλήσουν ακόμα και τους τόκους αυτών των χρεών προχώρησαν σε μια σειρά από μέτρα, όπου για να συνεχίσουν να δανειοδοτούν οποιαδήποτε χώρα θα πρέπει να προσαρμόζουν οι κυβερνήσεις την οικονομική τους πολιτική σύμφωνα με τους όρους που βάζουν.

Οι όροι που βάζουν είναι να προχωρήσουν οι διάφορες κυβερνήσεις στην εφαρμογή προγραμμάτων αυστηρής λιτότητας, πράγμα που σημαίνει περικοπή δαπανών και φορολογίες που κύρια έρχονται να κτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, οι οποίοι θα πρέπει να πληρώνουν για ελλείμματα τα οποία δημιουργήθηκαν εξ αιτίας της έλλειψης σωστού προγραμματισμού για τοποθέτηση αυτών των δανείων σε κεφαλαιουχικές παραγωγικές επενδύσεις.

Τις τελευταίες φορολογίες τόσο σε εγχώρια όσο και εισαγόμενα προϊόντα θα πρέπει να τις δούμε μέσα σε τούτα

τα πλαίσια όπου έχουν σαν κύριο σκοπό τους την χρηματοδότηση των χρεών της κυβέρνησης παρα τις όποιες δικαιολογίες που προβάλλει για σκοπούς κατανάλωσης.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΤΟΜΕΑ — ΠΤΩΣΗ ΕΞΑΓΩΓΩΝ — ΑΝΕΡΓΙΑ

Η βιομηχανία μας που είδε ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης τα τελευταία χρόνια μετά το 74, στηρίχτηκε κατά ένα σημαντικό μέρος στην ανάγκη που δημιουργήθηκε μετά το πόλεμο για ανοικοδόμηση, στην τεράστια αγορά που δημιουργήθηκε για προϊόντα και στη διάθεση εργατικού δυναμικού με εξευτελιστικά μεροκάματα, πράγμα που δημιουργούσε τρομερά ευνοϊκές συνθήκες: πρώτον για μεγάλα κέρδη στους βιομηχάνους και δεύτερον προϊόντα χαμηλού κόστους τα οποία μπορούσαν να συναγωνιστούν στη Διεθνή αγορά.

Σήμερα όμως που οι πιο πάνω παράγοντες έπαψαν σε μεγάλο βαθμό να υπάρχουν βλέπουμε όλους γενικά τους βιομηχανικούς τομείς να αντιμετωπίζουν τα πρώτα σοβαρά προβλήματα, ανίκανοι να ανταποκριθούν στις σημερινές ανάγκες και στις απαιτήσεις που επιβάλλει ο διεθνής συναγωνισμός.

Αυτά σαν αποτέλεσμα και πάλιν από έλλειψη και κακοπρογραμματισμό, όπου στη βάση των ευνοϊκών συνθηκών και των χαμηλών μεροκαμάτων της προηγούμενης περιόδου, υπήρχε η δυνατότητα για εύκολα και γρήγορα κέρδη για την ιδιωτική πρωτοβουλία, χωρίς να σκοτίζονται οι βιομήχανοι για επενδύσεις με σοβαρή υποδομή, σύμφωνα με τη σύγχρονη τεχνολογία. Το κράτος έδειχνε απρόθυμο να προχωρήσει σε τέτοιους τομείς δραστηριότητας, αποφεύγοντας να θίξει τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί παραβιάζοντας έτσι τον «ιερό χώρο της ατομικής πρωτοβουλίας» η οποία θα πρέπει να συνεχίσει να καταληστεύει ανεύχλητα την εργατική τάξη.

Έτσι η πτώση των εξαγωγών και η αναρχία που υπάρχει στην κάλυψη των αναγκών της εγχώριας αγοράς έχει σαν πρώτο αντίκτυπο, να χάνουν τη δουλειά τους και να ρίχνονται

στους δρόμους εκατοντάδες εργάτες. Το ποσοστό ανεργίας ανεβαίνει καθημερινά πλησιάζοντας το 4% (σύμφωνα με επίσημους αριθμούς 9000 ποσοστό 3,7%). Αν συνυπολογίσουμε σ' αυτό το ποσοστό τους εργαζομένους που δουλεύουν προσωρινά στο εξωτερικό — γύρω στις 11000 και που αν επέστρεφαν θα ήταν σίγουρα άνεργοι το ποσοστό θ' ανέβαινε στο 8—9%.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ—ΔΑΣΜΟΙ—ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Τους τελευταίους δυο μήνες η κυβέρνηση για να αυξήσει τα έσοδα της μας βομβαρδίζει με απανωτες φορολογίες.

Είχαμε τις πρώτες σε μια σειρά καταναλωτικά αγαθά σε εγχώρια και εισαγόμενα προϊόντα όπως τσιγάρα, μύρα, αναψυκτικά, εισαγωγές γενικά (προσφυγική επιβάρυνση) τηλεοράσεις κ.λ.π. Τις πιο πάνω φορολογίες ακολούθησαν οι αυξήσεις πάνω στα τέλη εγγραφής των αυτοκινήτων κατά 45—50% περίπου, αυξήσεις πάνω στα τέλη της ΣΥΤΑ, το νερό, ρεύμα κλπ.

Εκτος από τις πιο πάνω φορολογίες ήρθαν και οι τελευταίοι φόροι, υπο μορφή δασμών αυτή τη φορά, που επηρεάζουν εκατοντάδες εισαγόμενα προϊόντα, για προστασία δήθεν της ντόπιας βιομηχανίας και για αντιμετώπιση της ανεργίας.

Ας δούμε λίγο προσεκτικά, στο που μπορούν να οδηγήσουν αυτά τα μέτρα πέραν από τους ευσεβοπιστούς και τα ευχολόγια των αστών, η στην αντίθετη περίπτωση πέραν από την εικόνα και τις ψευδαισθήσεις που προσπαθούν να μας πλασάρουν για κατανάλωση.

Η οικονομία μας αδυνατεί σήμερα να αντιμετωπίσει δυο βασικά προβλήματα. 1. Το ανεργιακό πρόβλημα και 2. την πτώση των εξαγωγών και γενικά την πτώση της βιομηχανικής παραγωγής ενώ παράλληλα έχει να αντιμετωπίσει ένα συνεχώς διευρυνόμενο εξωτερικό χρέος.

Με τις φορολογίες και τον περιορισμό των δαπανών εκ πρώτης όψεως μπορεί να φαίνεται ότι θα δοθεί η δυνατότητα στη κυβέρνηση να αυξήσει τα έσοδα της και ταυτόχρονα την δυνατότητα της για αποπληρω-

μη των χρεών της.

Παράλληλα με τους δασμούς πάνω στα εισαγόμενα, πάλιν εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι θα δοθεί η δυνατότητα στη ντόπια βιομηχανία να ανταγωνιστεί με μεγαλύτερα περιθώρια και καλύτερους όρους τα ξένα προϊόντα, ενώ ταυτόχρονα θα δημιουργήσει ευνοϊκές συνθήκες για επενδύσεις, που αυτές με τη σειρά τους, νέες θέσεις εργασίες και έτσι θα πετύχουμε και την εξάλειψη της ανεργίας ή περιορισμό της.

Στη πραγματικότητα όμως αυτό που θα συμβεί με όλα τα πιο πάνω μέτρα θα είναι ο περιορισμός της ζήτησης για αγορά προϊόντων είτε εισαγόμενων είτε ντόπιων (λόγω μείωσης της αγοραστικής δύναμης εφ' όσον αυξάνουν οι τιμές των προϊόντων).

Οι εισαγωγικοί δασμοί πολύ λίγο θα βοηθήσουν στη μετατοπίση του αγοραστικού κοινού προς τα ντόπια προϊόντα (εξ άλλου οι εισαγωγές καταναλωτικών προϊόντων αντιπροσωπεύουν ένα πολύ μικρό ποσοστό σε σχέση με τις εξαγωγές). Εκείνο που θα συμβεί στην πραγματικότητα λόγω των περιθωρίων που θα αφήνουν, στους ντόπιους βιομήχανους και εμπόρους, — οι τιμές των εισαγόμενων, — είναι να σπρωχτούν οι τιμές προς τα πάνω και των ντόπιων προϊόντων με βασικό σκοπό την κερδοσκοπία σε βάρος του καταναλωτικού κοινού. Ακόμα και στην παραγωγή χαμηλής ποιότητας προϊόντων μιας και δεν θα αντιμετωπίζουν την πίεση του ανταγωνισμού των ξένων προϊόντων.

Αυτά θα συμβούν παρα τις αντίθετες διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης ότι θα πάρει τα αναγκαία μέτρα εναντίον οποιαδήποτε προχωρήσει σ' αυτές τις ενέργειες, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχει κανένας μηχανισμός ή διαδικασία που να εγγυάται οποιοδήποτε έλεγχο.

Έτσι με τις αλυσιδωτες αυξήσεις, πτώση της ζήτησης πτώση του ποιοτικού επιπέδου των ντόπιων προϊόντων — πτώση εξαγωγών, θα έχουμε σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα και την παραπέρα αύξηση της ανεργίας. Παράλληλα, για πρώτη φορά μετά από χρόνια, θα έχουμε και μία συνεχή αύξηση του πληθωρισμού, ακολουθώντας έτσι τη πορεία που για χρόνια τώρα ακολουθούν πολλές χώρες του καπιταλιστικού κόσμου οι οποίες έχουν να αντιμετωπίσουν

ταυτόχρονα ψηλά ποσοστά ανεργίας, και πληθωρισμού, και χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης (Στασιμοπληθωρισμό).

ΦΟΡΤΩΝΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Οι καπιταλιστές με όργανο τους το κράτος και την κυβέρνηση μπροστα στη στις επιπτώσεις που δημιουργεί η κρίση, στη προσπάθειά τους να διαφυλάξουν τα κέρδη τους (αφού αδυνατούν να προτείνουν σοβαρές και πειστικές λύσεις και να οργανώσουν την οικονομία) προσπαθούν με κάθε τρόπο να ρίξουν τα βάρη στους εργαζομένους.

Οι φορολογίες που επιβλήθηκαν τη τελευταία περίοδο δεν αποτελούν παρα τα πρώτα αντιλαϊκά μέτρα και την πρώτη επίθεση των αστών.

Αυτές οι επιθέσεις θα συνεχίσουν να αυξάνονται σε ρυθμό και ένταση με το συνεχές βάθαιμα της κρίσης, όπου προσπαθείς για επιβολή νέων φορολογιών, παγοποίηση μισθών, κτύπημα τιμαρίθμου, νέες απολύσεις κ.λ.π. θα αποτελούν καθημερινό φαινόμενο.

Οι αστοί μέσα από τα κόμματα τους ΔΗΣΥ—ΔΗΚΟ σ' αυτές τους τις επιθέσεις θα προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν τους εργαζομένους με διάφορες μανούβρες και δικαιολογίες. π.χ. ο Συναγερμός στη προσπάθειά του να αποπροσανατολίσει και να διασπάσει τους εργαζομένους μιλά για ψηλόμισθους εργαζομένους ενώ δεν κάνει κουβέντα για τους βιομήχανους και τους μεγαλέμπορους με τα εκατομμύρια κέρδη.

ΤΟ ΔΗΚΟ από την άλλη εκμεταλλευόμενο το εθνικό πρόβλημα (που αν υπάρχει όπως είναι σήμερα έφτασε μέσα από 23 χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης) φορτώνει τα βάρη στους εργαζομένους.

Σε επιστολή που έστειλε προς τους αρχηγούς των κομμάτων πριν από την ψήφιση των προϋπολογισμών στη βουλή ο πρόεδρος Κυπριανού γράφει: «Αποτελεί πεποίθησή μου ότι, λόγω της επικρατούσης κατάστασης πρέπει οι προϋπολογισμοί να ψηφισθούν φέτος από όλα τα κόμματα...»

Το πόσο χρεωκοπημένη και αδύναμη βρίσκεται σήμερα η ιδιωτική πρωτοβουλία

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ... ΠΛΑΙΣΙΑ... ΚΑΙ ΤΟ ΣΗΡΙΑΛ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η καραμέλα που μας πλάσσουν οι Άστοι για κατανάλωση, με κύρια τους προσπάθεια να μας αποσπούν από το να δούμε την γυμνια και την ανικανότητα τους να λύσουν το Κυπριακό πρόβλημα, παίρνει κατα κάποιους διάφορες μορφές, πότε σε συνθήκες ημερίας και πότε σε συνθήκες έντασης και συγκρούσεων. Πρώτα οι μεταξύ των αστών συνομιλίες που κράτησαν για μακριές χρονικές περιόδους την προσοχή των μαζών, δημιούργησαν κατα κάποιους αρκετές ψευδαισθήσεις όσον αφορά την ικανότητα τους να λύσουν το πρόβλημα. Πάντα με την κατάρρευση και κάποιου κύκλου συνομιλιών είχαμε την προσφυγή στο ΟΗΕ και την συγκομιδή κάποιου νέου ψηφίσματος που κι' αυτό χρησιμοποιούσε για πολύ σύντομες χρονικές περιόδους σαν υποκατάστατο μπροστά στην αδυναμία για κάτι πιο σημαντικό.

Μετά τα ψηφίσματα μας έρχονται τα πλαίσια ή οι προτάσεις του εκάστοτε Γ.Γ. του ΟΗΕ ή από τον Ντενκας είτε από τον Κυπριανού ή ακόμα και από τους μακρινότερους «φίλους» των λαών, τους δυτικοευρωπαίους και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές.

Όλα τα πιο πάνω τα είδαμε τα τελευταία χρόνια να έρχονται το καθένα από μόνο του και με τη σειρά του, στην επιφάνεια τρεις και τέσσερις και περισσότερες φορές όπου σε κάθε κύκλο είδαμε τους αστους κυβερνώντες να μας παρουνουν και ένα βήμα πιο πίσω όσον αφορά την λύση του προβλήματος.

Έτσι από τη Ζυριχη φθάσαμε στη σύγκρουση του 63 και στη δημιουργία των πρασίνων γραμμών μετά φθάσαμε στο 74 με την Τουρκική εισβολή και κατοχή, προχωρήσαμε στην ανταλλαγή των πληθυσμών και τώρα τελευταία μετά από 9 χρόνια συνομιλιών καταλήξαμε στην ανακήρυξη ανεξαρτήτου Τ/Κυπριακού κράτους. Ποιος ξέρει που θα μας οδηγήσουν οι αστοι αν η εργατική τάξη και τα κόμματα του ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ, δείξουν, για μακροχρονικό διάστημα ακόμα, απροθυμία να συνεργαστούν στη βάση της προοπτικής για κατάληψη της εξουσίας από την Αριστερά σαν η μόνη προοπτική που μπορεί να λύσει τόσο το Κυπριακό πρόβλημα όσο και τα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα προς το συμφέρο των εργαζομένων.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Για να μπορέσει η εργατική τάξη να δώσει τη δική της ανεξαρτητή πολιτική και πρόγραμμα θα πρέπει να προχωρήσουν τα δυο κόμματα της Αριστεράς ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ σε μεταξύ τους συνεργασία και προβολή από κοινού ενός τέτοιου προγράμματος στη βάση των εργατικών συμφερόντων.

Στη βάση αυτής της προοπτικής αυτο που μπαίνει σαν πρώτιστο καθήκον είναι το σπάσιμο της κοινοπραξίας του ΑΚΕΛ με τη δεξιά κυβέρνηση του ΔΗΚΟ και αποχώρηση τόσο του ΑΚΕΛ όσο και της ΕΔΕΚ από το Εθνικό Συμβούλιο.

Η συμμετοχή αυτών των κομμάτων σε κοινοπραξίες και σε συμβούλια με τα δεξιά κόμματα το μόνο που καταφέρνουν είναι να αποστερούν από την εργατική τάξη την ευκαιρία και τη δυνατότητα να προβάλει την δική της εναλλακτική πολιτική για μια Σοσιαλιστική κοινωνία, που προβάλλει σαν η μόνη βάση, πάνω στην οποία τα Αριστερά κόμματα θα μπορούσαν με ένα παράλληλο κείμενο να κινητοποιήσουν και τους Τ/Κύπριους εργαζόμενους, σε αγώνα τόσο ενάντια στους δικούς τους αστους εκμεταλλευτές όσο και ενάντια στα κατοχικά στρατεύματα.

Αυτό που επιδιώκει η Αστική τάξη μέσα από τα συμβούλια αυτά, πετυχαίνοντας τη συμμετοχή και των εργατικών κομμάτων είναι την υποταγή αυτών των κομμάτων και της εργατικής τάξης στη δική της πολιτική, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα και κάποιο άλλοθι απέναντι στις μάζες για την χρεωκοπία της δικής της πολιτικής.

Ταυτόχρονα δίνεται η δυνατότητα στο Συναγερμο, του πιο σκληρού εκπροσώπου της Αστικής τάξης να δημαγωγεί μένοντας έξω από το Εθνικό Συμβούλιο αυξάνοντας τη δύναμη του στη βάση της απογοήτευσης που φέρνει στους εργαζόμενους η πολιτική των Αριστερών κομμάτων.

Το Κυπριακό πρόβλημα δεν είναι πρόβλημα διαμάχης μεταξύ εθνοτήτων και εθνικής αντιπαράθεσης, όπως θέλουν να μας το παρουσιάσουν οι αστοι, παρα μόνο πρόβλημα μεταξύ τους με τα ιδιαίτερα συμφέροντα τους. Τα εθνικά αυτά συμβούλια το μόνο που αποσκοπούν είναι να μετατρέψουν αυτή τη διαμάχη μεταξύ των αστών σε εθνική διαμάχη εγκλωβίζοντας ταυτόχρονα και την εργατική τάξη σ' αυτή την αντιπαράθεση, εξασφαλίζοντας την συμμετοχή των Αριστερών κομμάτων.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ — ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η Ενότιτα με τους Άστους που ακολουθήθηκε εδώ και χρόνια από τα Αριστερά κόμματα μόνο συμφορές και καταστροφές επισώρευσε για την εργατική τάξη.

Η δεξιά κυβέρνηση και πολιτική έχει χρεωκοπήσει σ' όλους τους τομείς της Κυπριακής κοινωνίας και στα μάτια των εργαζομένων. Αν σήμερα συνεχίζουν οι αστοι να κρατούν την εξουσία αυτο δεν οφείλονται στην εμπιστοσύνη των μαζών στην ανοχή και υποχωρητικότητα που δείχνουν οι ηγεσίες των οργανώσεων της — πολιτικών και δυνδικαλιστικών.

Το ΑΚΕΛ παρά το ότι διαφώνησε με το ΔΗΚΟ σε ένα σωρό περιπτώσεις τόσο στο εθνικό πρόβλημα όσο και στον οικονομικό τομέα, εντούτης συνεχίζει ακόμα σήμερα να δίνει εν λευκω υποστήριξη στη Κυβέρνηση.

Η ΕΔΕΚ αντι που θα έπρεπε με την ανακήρυξη κράτους να στραφεί αποφασιστικά ενάντια στους αστους ξεσκεπάζοντας τη χρεωκοπία τους τη βλέπουμε να πέφτει στις αγκάλες τους δίνοντας υποστήριξη στον προχθεσινό «ηλίθιο» Κυπριανού (σύμφωνα με την ίδια ηγεσία) σε μια νέα στροφή της προς τα δεξιά.

Την ίδια στιγμή τα Τ/Κυπριακά Αριστερά κόμματα καλούν σε ενιαίο μέτωπο τους Τ/Κυπριους εργαζόμενους για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των αστών ενάντια στο βιοτικό τους επίπεδο.

Οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι με τους αγώνες που δίνουν σήμερα στα κατεχόμενα, μας δείχνουν το δρόμο που δεν είναι άλλος από το σπάσιμο οποιανδήποτε συνεργασίας με τους καπιταλιστές και την υλοποίηση ενιαίου μετώπου της Αριστεράς για ένα κοινό μέτωπο αγώνα με τους Τ/Κύπριους εργαζόμενους για μια Κύπρο λευτέρη ενιαία Σοσιαλιστική.

ΟΙ ΜΑΖΑΡΑΚΗΔΕΣ ΑΠΟΒΑΛΛΟΥΝ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

Η περίπτωση του «Λεύτερου» Δαλιού

Το νέο κατόρθωμα της γραφειοκρατίας της ΕΔΕΚ είναι η αποβολή από Αθλητικό Μορφωτικό Σύλλογο - τον «Λεύτερο» Δαλιού - ενός από τα στελέχη που πάλεψαν για την ίδρυση του μόλις πριν 2 χρόνια.

Η κομματική οργάνωση στο Δάλι αντιμετώπισε πολλά προβλήματα, στο παρελθόν. Μερικά οφείλονται σε αντικειμενικές δυσκολίες και άλλα στους τοπικούς ηγέτες, τα πιο πολλά προβλήματα όμως ήταν δημιούργημα της κομματικής γραφειοκρατίας.

Οι υποστηρικτές της ΕΔΕΚ στο Δάλι προέρχονται σχεδόν εξ ολοκλήρου από τα αριστερά. Έτσι το Δάλι δεν βρισκόταν ποτε στα καλά δεφτέρια της δεξιάς πτέρυγας.

Ένα από τα πρώτα στελέχη του κόμματος που αποβλήθηκαν το 1980-ήταν και ο γραμματέας της τοπικής οργάνωσης Δαλιού.

Μετά τις αποβολές του 80 και λόγω της αριστερής παράδοσης στο Δάλι το κόμμα εναντιωνόταν στην ίδρυση συλλόγου στην κωμόπολη. Αναγκάστηκε τελικά κάτω από την πίεση των τοπικών στελεχών να ανεχτεί την ίδρυση του «Λεύτερου» την Άνοιξη του 82 -χωρίς να προσφέρει καμμία ουσιαστική βοήθεια.

Ένας από τους πρωτεργάτες στην ίδρυση του Συλλόγου υπήρξε ο Κώστας Κουσιουμάρης χωρίς τη συμβολή του οποίου -οικονομική, διόρθωση και επέχταση οικήματος, οργάνωση και ο Σύλλογος σήμερα ίσως να μην υπήρχε, κι αυτό αναγνωρίζεται απ' όλους τους εδελίτες του Δαλιού.

Μέσα σε λίγους μήνες ο Σύλλογος μαζικοποιήθηκε από το μηδεν κι άρχισε να παίζει σημαντικό ρόλο στην πολιτιστική και πολιτική ζωή του Δαλιού. Πολλοί νεολαίοι αγκάλιασαν το Σύλλογο. Οι εκδηλώσεις που έκαμε κατάπληξαν εχθρούς και φίλους. Ο Σύλλογος πρωτοστάτησε στις προεδρικές εκλογές του 83 όπου εξασφαλίστηκε ένα σεβαστο ποσοστό για τον Λυσσαρίδη.

Όταν αργότερα εκλεγόταν μια αριστερή επιτροπή του Συλλόγου άρχισαν τα χτυπήματα από την κομματική γραφειοκρατία. Αρχικά ήθελαν μια ξεχωριστή κομματική επιτροπή για να ελέγχουν τα πάντα, εγκατάλειψαν όμως αυτή την ιδέα μετά τις αντιδράσεις της βάσης τους κόμματος.

Άρχισαν λοιπόν τις γνωστές λασπολογίες ενάντια σε μέλη της επιτροπής ξεχωρίζοντας τον σ. Κουσιουμάρη σαν «φραξιονιστή» της Αριστερής Πτέρυγας. Αυτά σε μια εποχή που ο σύντροφος πουλούσε κάθε Κυριακή 100 φύλλα των Νέων.

Με απανωτες επισκέψεις - για μια περίοδο βδομαδιατικές - σφυροκοπούσαν την επιτροπή με κατηγορίες, που κούραζαν και ταλαιπωρούσαν τα μέλη της επιτροπής. Οι κατηγορίες αυτές που είχαν επίκεντρο την Αρ. Πτέρυγα ουδέποτε αποδείχτηκαν. Επανειλημμένα παραγνώρισαν την ελεγχόμενη επιτροπή και τον πρόεδρο αναγνωρίζοντας σαν ηγεσία τοπικούς υποταχτικούς τους.

Φυσικό αποτέλεσμα ήταν η διάσπαση, η απογοήτευση και τελικά η απομαζικοποίηση του Συλλόγου. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ΟΛΟΚΛΗΡΗ η Επιτροπή απομακρύνθηκε από το Σύλλογο!

Ο σ. Κουσιουμάρης που ήταν και ο Ταμίας του Συλλόγου σε μια σερα από επισκέψεις στο κόμμα ζητούσε την κάθοδο της ηγεσίας στο Δάλι για να συζητηθούν και

λυθούν τα προβλήματα. Μια όμως και είχαν συμπληρώσει το έργο τους άφησαν την κατάσταση να διακινιζείται.

Τελικά και αφού είχαν εγκαταστήσει στο μεταξύ 2-3 υποταχτικούς τους στο Σύλλογο έστειλαν στις 31 του Γενάρη τον Μαζαράκη της Επαρχιακής Επιτροπής - που είχε χρόνια να επισκεφτεί το Δάλι - για να ξεκαθαρίσει. Ο Μαζαράκης κοινοποίησε προφορικά την αποβολή στον σ. Κουσιουμάρη και του ζήτησε να του παραδώσει το Ταμείο (στην ουσία ο Σύλλογος χρωστέι στον Ταμία αντι το αντίθετο) και ανα μην ξαναπατήσει στο Σύλλογο. Όταν ο σ. ζήτησε εξηγήσεις υπενθυμίζοντας τη συνεισφορά του στην ίδρυση και οργάνωση του Συλλόγου πήρε την απάντηση, «αν ξαναπατήσεις θα έχει εδω ανθρώπους να σε δέρνουν και να σε βγάζουν έξω».

Στη συνέχεια έσπρωξε με

βία το σ. έξω από το σύλλογο μπροστά στα καταπληγχα μάτια δέκα παρευρισκομένων συνεχίζοντας τις φωνές και τις απειλές (και κάτω από την προστασία των υποταχτικών). Αξίζει να σημειωθεί ότι δυο από τους παρευρισκόμενους ήταν υποστηρικτές του Συναγερμου.

Είναι πια φανερό πως η κομματική γραφειοκρατία και οι «δημιου» Μαζαράκηδες έχασαν κάθε ίχνος ντροπής. Αποβάλλουν τώρα και από Αθλητικούς-Μορφωτικούς Συλλόγους που υποτίθεται πως δεν ανήκουν στο κόμμα! Σύμφωνα μ' αυτούς επιτρέπεται η είσοδος σε Συναγερμικούς απαγορεύεται όμως σε Μαρξίστες. Τέτοιες μέθοδες τρομοκρατίας δεν αρμόζουν σε σοσιαλιστές. Οι Μαζαράκηδες και οι όμοιοι τους ντροπιάζουν το όνομα Εδελίτης. Όλοι οι εδελίτες έχουν καθήκον να διαμαρτυρηθούν γι' αυτή την κατάντια. Η βία και η τρομοκρατία δεν πρέπει να αφαιρεθεί να περάσει. Είναι με τέτοιες ενέργειες που απομαζικοποιείται κι αποδυναμώνει το κόμμα κι όχι από τη δράση αγωνιστών αριστερών όπως του σ. Κουσιουμάρη.

Δ.Μ.

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΑ ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 2

για να προχωρήσει το ομολογούν και οι ίδιοι αστοι μέσα από το δημοσιογραφικό τους όργανο «Εμπροβιομηχανική» του μηνός Δεκέμβρη 1983 όπου γράφει στη 2η σελίδα. «Θα πρέπει να αναφερθεί ότι η πραγματοποίηση νέων βιωσίμων επενδυτικών έργων εξαγωγικών προσανατολισμου προσκροίει συν τοις άλλοις και στο γεγονός ότι τα επενδυτικά αυτά έργα, είναι κατα κανόνα τεχνολογικά πολύπλοκα, δαπανηρα και ξένα προς τις εμπειρίες του κύπριου επιχειρηματία». Αυτά παραδέχονται οι αστοι μας αλλά από την άλλη δεν θέλουν το κράτος να παίζει το ρόλο που πρέπει και όπου αυτοι αδυνατούν, διότι κάτι τέτοιο θα ξεσκεπαζε το παρασιτικό τους χαρακτήρα και θα κτυπούσε τα ατομικά τους συμφέροντα.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ ΝΑ ΜΠΟΥΝ ΕΜΠΟΔΙΟ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

Οι αστοι της Κύπρου δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν σ' αυτο το τόπο ούτε στο εθνικό πρόβλημα αλλά περισσότερο σήμερα από ποτε άλλοτε στο κοινωνικό οικονομικό επίπεδο.

Αυτο που υπόσχονται σήμερα τόσο για το έμεσο μέλλον όσο και μακροπρόθεσμα είναι ανεργία πληθωρισμο, πτώση των μεροκαμάτων, και εξαθλίωση για τις πλατείες μάζες των εργαζομένων.

Ήδη άρχισαν να παίρνουν τα πρώτα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, προετοιμαζόμενοι για δεύτερες επιθέσεις, που θα είναι πιο σκληρές αυτή τη φορά όσο πιο μεγάλη θα είναι και η οικονομική κρίση.

Μπροστά σ' αυτή τη κατάσταση χρειάζεται η συσπείρωση

των εργαζομένων στα κόμματα τους ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις.

Η απαγκίστρωση των ηγεσιών των κομμάτων αυτών από την μεριά σήμερα πολιτική της συνεργασίας με τους αστους, προβάλλει όσο ποτε άλλοτε επιτακτική για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Το ίδιο επιτακτικά προβάλλει και ο συντονισμος του αγώνα των δυο αυτών κομμάτων στη βάση ενός εξεξεργασμένου προγράμματος πάλης ενάντια στις επιθέσεις των αστών πράγμα που θα ανεβάσει το ηθικό και τις διαθέσεις των εργαζομένων για αγώνα.

Θέσεις όπως αυτές που βλέπουμε στη χαραυγή 14/12/83 ότι δηλαδή «για την αντιμετώπιση αυτου του ελλείμματος η αύξηση των εσόδων του κράτους μέσω της φορολογίας είναι αναπόφευκτη» μόνο ζήμια μπορούν να φέρουν στους εργαζόμενους, δίνοντας άλλοθι στη κυβέρνηση, και αφοπλίζοντας τους εργαζόμενους αποστερώντας τους από τα όπλα πάλης που τα κόμματα τους πρέπει να τους δίνουν, ξεσκεπάζοντας καθημερινά την χρεωκοπία των αστών, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και του κέρδους.

Και η ΕΔΕΚ με το να ρίχνει αποκλειστικά τις ευθύνες στη πολιτική της κυβέρνησης αποτυγχάνει να δείξει ότι η κρίση και τα προβλήματα είναι αποτέλεσμα του καπιταλισμου σαν σύστημα και όχι λόγω κακής διαχείρισης του.

Μόνο η ενωμένη πάλη των δυο αυτών κομμάτων στη βάση ενός τακτικού προγράμματος, θα φέρει την Αριστερά στην εξουσία, όπου πλέον μέσα από ένα ευρυ πλαίσιο κρατικοποιήσεων θα μπορέσει να σχεδιασθεί η οικονομία, κάνοντας δυνατή την αξιοποίηση τόσο της σύγχρονης τεχνολογίας όσο και του εργατικού δυναμικού στο σύνολο του.

ΜΑΖΟΣ

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ίση μεταχείριση εργαζομένων ιδιωτικού και δημόσιου τομέα

Η απασχόληση έκτακτου προσωπικού στη Δημόσια Υπηρεσία έχει γίνει πια πάγιο πρόβλημα, το οποίο η Κυβέρνηση δε θέλει με κανένα τρόπο να λυθεί γιατί πολλά είναι τα κέρδη προς όφελος της, και πολλά τα κακά σε βάρος των εκτάκτων.

Το πρόβλημα των εκτάκτων εκκρεμεί για χρόνια τώρα, και παρά τις συμφωνίες της ΠΑΣΥΔΥ με την Κυβέρνηση για επίλυση του καυτού αυτού προβλήματος, η τελευταία παραβιάζει συνέχεια αυτές τις συμφωνίες. Πρόσφατο παράδειγμα είναι η εργατική διαφορά που προέκυψε ύστερα από απόφαση για προώθηση πλήρωσης 35 νέων θέσεων Ασφαλιστικού Λειτουργού 3ης τάξης στο Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων με νέο πρόσθετο προσωπικό και με κίνδυνο υπηρετούντες για 3 χρόνια έκτακτοι υπάλληλοι να γίνουν άνεργοι ή πλεονάζοντες έναντι αυτών των κενών θέσεων. Η κυβερνητική πλευρά προχώρησε σ' αυτή της την απόφαση παρά τη σαφή δέσμευση από μέρους της στη συνεδρίαση της ΜΕΠ στις 25.11.83 ότι στο διάστημα που θα εξετάζεται το θέμα δε θα δημιουργηθούν γεγονότα που θα όξυναν περισσότερο το πρόβλημα και θα απέβαιναν σε βάρος των εργαζομένων.

Ακόμα ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι η πρόσληψη 4 Διοικητικών Λειτουργών στην Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και προσωπικού πάνω σε έκτακτη βάση παρά τις αντιθέσεις της ΠΑΣΥΔΥ γι' αυτές τις προσλήψεις.

Γιατί όμως η κυβέρνηση αθετεί συνέχεια τις υποσχέσεις της και παραβιάζει τις συμφωνίες; Ποιά τα ωφελήματα της από το θεσμό των εκτάκτων υπαλλήλων;

Το κυριώτερο ωφέλημα πηγάζει από το γεγονός ότι μπορεί μ' αυτό τον τρόπο να κανονίζει, πιο εύκολα, σε θέσεις κλειδιά ή και σε χαμηλότερες θέσεις, πρόσωπα φιλοκυβερνητικά για να εξυπηρετούν κομματικά συμφέροντα και θελήματα του κυβερνώντος κόμματος. Οι έκτακτοι επίσης, συμφέρουν στην κυβέρνηση γιατί τους κρατεί συνέχεια πειθήνιους κάτω από τον εκφοβισμό για απόλυση οποιαδήποτε στιγμή το θελήσει. Ακόμα, οι έκτακτοι στερούνται πολλά από τα βασικά δικαιώματα που έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι: Λιγότερες μέρες άδεια και άδεια ασθένειας, περισσότερες αποκοπές Κοιν. Ασφαλίσεων. Και σε πολλές περιπτώσεις μειωμένοι μισθοί σε σύγκριση με τους μόνιμους.

Για το γεγονός ότι τα προβλήματα με τους έκτακτους παραμένουν άλυτα ευθύνεται ακέραια η ΠΑΣΥΔΥ γιατί δεν έδρασε εγκαίρως και ούτε χρησιμοποίησε δραστικά μέτρα με αποτέλεσμα το πρόβλημα να χρονίζει.

Το ότι το πρόβλημα χρονίζει είναι διαπίστωση και της ίδιας της ΠΑΣΥΔΥ, χωρίς όμως να προβαίνει σε οποιαδήποτε δραστικά μέτρα. Αναφέρω χαρακτηριστικά ένα απόσπασμα από το «Δημόσιο Υπάλληλο» όργανο της ΠΑΣΥΔΥ. «Μετά από τη ψήφιση 3 ειδικών νόμων με τους οποίους απορροφήθηκαν 1500

περίπου έκτακτοι, ο αριθμός των εκτάκτων έχει και πάλι ξεπεράσει τις 2000. Σε ορισμένες περιπτώσεις γίνονται μάλιστα παράνομες παρασιτικές προσλήψεις με τη μορφή συμβούλων ή και ωριαίων εκτάκτων που χρεώνονται πάνω στα κονδύλια των διαφόρων έργων σε βάρος των έργων αυτών».

Αφού λοιπόν η ΠΑΣΥΔΥ διαπιστώνει από μόνη της ότι η Κυβερνητική πλευρά παραβιάζει συνέχεια τις συμφωνίες που κάνουν μεταξύ τους, και ότι τίποτε δε γίνεται για την αντιμετώπιση των προβλημάτων με αποτέλεσμα η κατάσταση να οξύνεται ραγδαία και σε ορισμένους τομείς της υπηρεσίας να επικρατεί κυριολεκτικά χάος, γιατί ικανοποιήθηκε κι' αυτή τη φορά με τις υποσχέσεις της Κυβέρνησης (όσον αφορά τους έκτακτους στο τμήμα των Κοινωνικών Ασφαλίσεων); Γιατί δεν επροχώρησε σε πιο αποτελεσματικά μέτρα, όπως απεργία διαρκείας μέχρι να καταλάβει η κυβέρνηση ότι το πρόβλημα πρέπει να λυθεί τώρα και χωρίς καμιά καθυστέρηση προς το συμφέρον των εργαζομένων, απαιτώντας τη μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων; Και γιατί δεν απαιτεί με αποτελεσματικά μέτρα να σταματήσει η πρόσληψη υπαλλήλων πάνω σε έκτακτη βάση;

Το ότι η Κυβέρνηση δεν παίρνει από παρακάτω το έχει καταλάβει η ΠΑΣΥΔΥ. Εκείνο όμως που δεν έχει καταλάβει είναι ότι οι έντονοι φωνές διαμαρτυρίας από μόνες τους δεν προσφέρουν τίποτα, και ούτε βοηθούν τους εργαζόμενους. Πρέπει λοιπόν η ΠΑΣΥΔΥ να προχωρήσει σε δραστικά μέτρα (γιατί είναι ο μόνος τρόπος για να βάλει μυαλό η κυβέρνηση) και να δώσει της κυβέρνησης να καταλάβει ότι είναι αποφασισμένη να διεκδικήσει τα δικαιώματα των μελών της με κάθε τρόπο και να παλέψει για την επίλυση όλων των προβλημάτων που υπάρχουν σήμερα στη Δημόσια Υπηρεσία για το καλό των εργαζόμενων και της οικονομίας του τόπου.

Πολλά είναι τα προβλήματα και οι ακαταστασίες από τις οποίες πραγματικά υποφέρει σήμερα η Δ.Υ.: Οι ψηλοί μισθοί των διευθυντών και το χάσμα που επικρατεί μεταξύ των διευθυντικών μισθών και των μισθών των κατώτερων υπαλλήλων είναι απράδικτο. Πολλές μέθοδοι και διαδικασίες είναι ξεπερασμένες και γραφειοκρατικές και πρέπει να εκσυγχρονιστούν και να απλοποιηθούν για να εξοικονομείται χρόνος, δημόσια δαπάνη, και να εξυπηρετείται και το κοινό καλύτερα. Από τη μια μεριά υπάρχουν πολλοί αργόσχολοι σε διάφορα κυβερνητικά τμήματα και από την άλλη υπάρχουν υπάλληλοι που είναι βαρυσφορτωμένοι συνέχεια με πολλή εργασία.

Για όλα αυτά όμως δεν ευθύνονται οι Δημόσιοι Υπάλληλοι. Φταίει η έλλειψη δημοκρατίας, οι απηρχαιωμένοι νόμοι που ισχύουν μέχρι σήμερα, η έλλειψη ελέγχου από τα κάτω στρώματα των υπαλλήλων προς τους ανωτέρους, οι διαταγές ή και απειλές από τα πάνω

προς τα κάτω, η κακή οργάνωση, η μη ορθή κατανομή και αξιοποίηση του προσωπικού, η μη αξιοποίηση των τεχνικών μέσων και των συγχρόνων μεθόδων επικοινωνίας και συντονισμού των διαφόρων τμημάτων της Δ.Υ., και ένα σωρό άλλα.

Και σαν να μη φτάνουν όλα αυτά, η Κυβέρνηση σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια της για μείωση των ελλειμμάτων που δημιούργησε η ίδια, εξάγγειλε μέσα από το γενικότερο πλαίσιο της πολιτικής της για «λιτότητα» (μια λιτότητα που αποβαίνει πάντα μόνο σε βάρος των εργαζομένων ενώ οι υπουργοί μας παίρνουν αυξήσεις), σχέδιο για μείωση των κλιμάκων όλων των νεοπροσληφθέντων κρατικών υπαλλήλων. Ο σκοπός του σχεδίου αυτού είναι δήθεν για σμίκρυνση του χάσματος που υπάρχει στη μισθοδοσία που προσφέρει ο ιδιωτικός τομέας με εκείνη που προσφέρεται στον Δημόσιο, και για να συγκρατήσει λέει το ρυθμό με τον οποίο αυξάνονται τα εισοδήματα. Τον ρυθμό όμως με τον οποίο αυξάνονται οι φόροι και οι αποκοπές από τα εισοδήματα των εργαζομένων (αναγκαστική εισφορά 1% για την άμυνα) δεν τον βλέπει κανείς. Υπόφερε δηλαδή εργαζόμενοι, χάρη, της πολιτικής της λιτότητας, για να θησαυρίζουν οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες.

Εξ' άλλου το σχέδιο που προτείνει η κυβέρνηση προνοεί αποκοπές μόνο για τις κλιμακές Α1 μέχρι Α11. Οι πιο ψηλές κλιμακές, οι διευθυντικές δηλαδή, δεν επηρεάζονται αυξάνοντας έτσι το χάσμα μεταξύ των διευθυντικών μισθών και των μισθών των κατώτερων υπαλλήλων. Μ' αυτή της την πολιτική η κυβέρνηση διευρύνει αντι να μειώσει τα χάσματα στους μισθούς.

Καμιά μα καμιά συντεχνία δεν πρέπει (και δεν έχει το δικαίωμα γιατί προδίδει τους εργαζόμενους μέλη της) να υποστηρίζει έστω και στο ελάχιστο το σχέδιο αυτό.

Η Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) επικρίνει τους Δ.Υ. (και η κυβέρνηση ακολουθεί σύμφωνα με το πιο πάνω σχέδιο) γιατί οι μισθοί τους είναι κατά 70% ή και περισσότερο όπως λένε πάνω από τις απολαβές των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα, σε μια πρό-

δηλη προσπάθεια να στραφεί η κοινή γνώμη ενάντια στον Δ.Υ. και να απονταρύνει οποιαδήποτε τάση γι' αύξηση της αδικαιολόγητα χαμηλής μισθοδοσίας που προσφέρουν οι εργοδότες - Βιομήχανοι της ΟΕΒ στους εργαζόμενους.

Γιατί όμως η κυβέρνηση να πρέπει ν' ακολουθήσει τους ιδιώτες εργοδότες; Μήπως είναι οι ψηλοί μισθοί των Δ.Υ. (και δεν είναι η μεγάλη μάζα των Δ.Υ. και σίγουρα όχι οι έκτακτοι που παίρνουν ψηλούς μισθούς) που φταίν για τα προβλήματα της οικονομίας;

Οι μισθοί των Δ.Υ., που αντίθετα με το ότι συμβαίνει στον ιδιωτικό τομέα φορολογούνται μέχρι το τελευταίο σέντ και περικόπτονται μέχρι ποσοστού 35% από το φόρο στις ψηλότερες βαθμίδες, δεν φταίει για τα οικονομικά προβλήματα του τόπου όπως θέλει να το παρουσιάσει η ΟΕΒ και η κυβέρνηση. Αλλού πρέπει ν' αναζητηθούν οι αιτίες: στη τεράστια φοροδιαφυγή και φοροαποφυγή, τη φυγάδευση κεφαλαίων, τα υπερκέρδη και γενικά στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Αλλά η ΟΕΒ, που τα μέλη της ευθύνονται για τα πιο πάνω, ασφαλώς θέλει να στρέψει τη προσοχή μακριά από τις ευθύνες της. Δεν θα πρέπει όμως άλλοι (ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΔΕΟΚ) να διευκολύνουν το παιχνίδι της. Το κλίμα που έχει σπείρει η ΟΕΒ ενάντια στους Δ.Υ. πρέπει να το καταπολεμήσουν όλες οι συντεχνίες και όχι να το εντείνουν όπως κάνουν σήμερα. Η ηγεσία των συντεχνιών πρέπει να παλέψει και να κερδίσει για τους εργαζόμενους εξ' ίσου καλούς όρους εργασίας όπως οι Δ.Υ. και να πάψει να ρίχνει τις ευθύνες στους Δ.Υ. και στους ψηλούς μισθούς τους για τα όσα υποφέρουν σή-

μερα οι εργαζόμενοι, διότι με την πολιτική τους αυτή στρέφουν τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα ενάντια στους εργαζόμενους της Δημόσιας Υπηρεσίας και διασπάζουν μ' αυτό το τρόπο το κίνημα. Γιατί αποπροσανατολίζουν τους εργαζόμενους για τους πραγματικούς αίτιους των οικονομικών προβλημάτων που είναι οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους. Και γιατί στο τέλος οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν αν μειωθούν τα ωφελήματα των Δ.Υ. ενώ αντίθετα έχουν πολλά να κερδίσουν αν αγωνιστούν για ίση μεταχείριση μαζί τους.

Μια τέτοια πολιτική θα συνέβαινε όλους τους εργαζόμενους σε ένα κοινό αγώνα ενάντια στους εργοδότες, τους βιομήχανους, τους τραπεζίτες, και τους τσιφλικάδες και την κυβέρνηση τους για να περάσουν τα σπασμένα της κρίσης οι «θυσίες» και η «λιτότητα» σ' αυτούς που για χρόνια κερδοσκοπούν σε βάρος του εργατή κι όχι στους ήδη βαρυσφορτωμένους άμους των εργαζομένων.

Ένας τέτοιος αγώνας κάτω από την καθοδήγηση ενός Κογκρέσου όλων των Συντεχνιών θα αποχτούσε τόση δύναμη ώστε να φέρει όλους τους εργαζόμενους στο υψηλό επίπεδο μισθών και ωφελημάτων της Δημόσιας Υπηρεσίας.

Ένας τέτοιος αγώνας και μια τέτοια ενότητα θα άφηνε τους καπιταλιστές και τη δεξιά ξεκρέμαστη και θα ετοίμαζε το έδαφος για μια αριστερή κυβέρνηση και μια σοσιαλιστική Κύπρο όπου τα χάσματα θα εξαλείφονταν οριστικά κι όπου όλοι οι εργαζόμενοι θα απολαμβάνουν ισότητα τον πλούτο και τα αγαθά της κοινωνίας.

Μάρτιος Β.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Ο αντικομμουνισμός της ΣΕΚ και οι ευθύνες της ηγεσίας της ΠΕΟ

Από τη δημιουργία της ΣΕΚ ένας από τους κύριους σκοπούς που έχει βάλει η ηγεσία της είναι ο πόλεμος ενάντια στην ιδεολογία του Μαρξισμού - Κομμουνισμού, ενάντια δηλαδή στην ιδεολογία της εργατικής τάξης. Αυτόν τον σκοπό της τον εξυπηρετεί με μεγάλη συνέπεια μέχρι σήμερα.

Δεν εκδίδεται φύλλο της Εργατικής Φωνής (εκφραστικό όργανο της ΣΕΚ) που να μην περιέχει δύο με τρία άρθρα με αντικομμουνιστικό περιεχόμενο. Πολλές φορές τα αντικομμουνιστικά αυτά άρθρα καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος της εφημερίδας.

Η μέθοδος όμως που συνήθως χρησιμοποιούν για να χύσουν την αντικομμουνιστική τους χολή είναι το λιγότερο περίεργη και στερεότυπη κάθε σοβαρότητας. Αρπάζονται συνήθως από μια συγκεκριμένη ενέργεια της ΠΕΟ, της Σοβ. Ένωσης ή από κάποιο ιστορικό γεγονός, το διαστρεβλώνουν κι αυτό και καταλήγουν σε αντικομμουνιστικό υβρεολόγιο ενώ ουδέποτε ασχολούνται με την ίδια την Μαρξιστική θεωρία. Ο λόγος φυσικά που ενεργούν μ' αυτό τον τρόπο είναι απλός: Η οποιαδήποτε σοβαρή αναφορά πάνω στην κομμουνιστική ιδεολογία θα έφερνε ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκουν. Έτσι προτιμούν να ασχολούνται με τις ενέργειες της ΠΕΟ και της Σοβ. Ένωσης, ξεχνούν όμως ότι δεν είναι οι πράξεις και οι ενέργειες της ΠΕΟ και της Σοβ. Ένωσης, που καθορίζουν την κομμουνιστική ιδεολογία αλλά αντίθετα είναι η Μαρξιστική θεωρία και ανάλυση που θα έπρεπε να καθορίζει πως πράξεις της ΠΕΟ και της Σοβ. Ένωσης.

Σ' ένα από αυτά τα άρθρα με τίτλο «που μας οδηγούν οι κομμουνιστές», ο αρθρογράφος αφού αναφέρεται στην στάση της ΠΕΟ στις πρόσφατες φορολογίες και στις απόψεις της για την τροποποίηση του νόμου περί φόρου εισοδήματος, καταλήγει στον κύριο στόχο του άρθρου - τον αντικομμουνισμό - και ρωτά: «Πού στοχεύουν οι ενέργειες και η πολιτική των κομμουνιστών; Μήπως προσπαθούν να πτωχεύσουν και να εξαθλιώσουν το λαό; Μήπως βρισκόμαστε στο στάδιο υλοποίησης σκοτεινών σχεδίων;» Ο αρθρογράφος της Ε.Φ. φαίνεται ότι εθελοτυφλεί. Οι ενέργειες και η πολιτική της ηγεσίας της ΠΕΟ (αυτούς εννοεί ο αρθρογράφος λέγοντας κομμουνιστές) δεν στοχεύουν πουθενά αλλού παρά στο να στηρίξουν την καπιταλιστική οικονομία που άρχισε ήδη να τριγκλίζει. Πιστεύουν ακόμα ότι έτσι θα σώσουν το λαό από την εξαθλίωση και ακριβώς αυτό είναι το πρόβλημα με τους «κομμουνιστές» γιατί αυτοί τουλάχιστον θάπρεπε να ξέρουν ότι το κατακλίσημα του καπιταλισμού είναι αναπόφευκτο, θα πρεπε να ξέρουν ότι παρόμοιες προσπάθειες κάνει ολόκληρος σχεδόν ο καπιταλιστικός κόσμος εδώ και μια δεκαετία χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Αυτό που δεν καταλαβαίνουν όμως, οι κομμουνιστές ηγέτες της ΠΕΟ φαίνεται να το έχουν καταλάβει οι δεξιό ηγέτες της

ΣΕΚ και είναι γι' αυτό που από τώρα άρχισαν να μιλούν για πτώχευση και εξαθλίωση του λαού και είναι γι' αυτό που από τώρα προσπαθούν να επιρρίψουν την ευθύνη της ανικανότητας των αστών στους ώμους των κομμουνιστών.

Συνεχίζοντας πάρα κάτω το άρθρο μας λέει:

«Τί άλλο μπορεί να υποδηλώνει η προσπάθεια για διάσπαση των μαζών οι ενέργειες για τη δημιουργία φτώχειας και αθλιότητας παρά μια οργανωμένη προσπάθεια για την επιβολή του κομμουνισμού; Διότι το παράσιτο του κομμουνισμού δεν ευδοκίμει εκεί που υπάρχει ευημερία και κοινωνική πρόοδος».

Εδώ θάπρεπε να υπενθυμίσουμε στους πράκτορες αυτούς των εργοδοτών ότι αν η Εργατική Τάξη σήμερα στην Κύπρο είναι σκληρά διασπασμένη είναι γιατί αυτοί με την συγκατάθεση και βοήθεια των εργοδοτών προχώρησαν στην ίδρυση της Συντεχνίας τους χωρίζοντας, έτσι την εργατική τάξη σε δεξιούς και αριστερούς, και από τότε απορρίπτουν οποιαδήποτε πρόταση ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στην συνέχεια του πιο πάνω αποσπάσματος προσπαθούν να μας κάνουν ανάλυση των μεθόδων πάλης που χρησιμοποιούν οι κομμουνιστές και μας λένε:

«Οι κομμουνιστές για να μπορέσουν ν' αλλάξουν το κοινωνικό καθεστώς αγωνίζονται πρώτα απ' όλα για την δημιουργία φτώχειας και αθλιότητας».

Είναι φανερό ότι οι κύριοι αυτοί ψεύδονται και διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα. Αν σήμερα οι χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας και της Αφρικής βρίσκονται σε κατάσταση φτώχειας, πείνας δυστυχίας κι εξαθλίωσης, αν η Ευρώπη άρχισε να παίρνει τον κατήφορο, αυτό είναι αποτέλεσμα του σάπιου καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και όχι αποτέλεσμα της δράσης των κομμουνιστών.

Η προσπάθεια όμως που γίνεται με τέτοιου είδους άρθρα δεν είναι απλώς έκφραση απόψεων ενάντια σε μια ιδεολογία, με την οποία έχουν κάθε δικαίωμα να διαφωνούν, αλλά η χρησιμοποίηση της αντικομμουνιστικής εξάρσης σαν μεθόδου για την επικράτηση της αντίδρασης.

Η μέθοδος αυτή δεν είναι καινούργια: την χρησιμοποίησαν και την χρησιμοποιούν όλα τα διχτατορικά, αντιδραστικά καθεστώτα όλος ο κόσμος και τα

όργανα τους. Είναι την ίδια πρόστυχη μέθοδο που ακολούθησαν και οι ηγέτες της ΣΕΚ πριν από το '74 για να υποβοηθήσουν με τη δημιουργία του κατάλληλου κλίματος το πραξικόπημα και με την επικράτηση του να το υποστηρίξουν. Με τον ίδιο τρόπο προσπαθούν σήμερα να αναβιώσουν τέρατα του

παρελθόντος για να υποβοηθήσουν την πιο αντιδραστική μερίδα της δεξιάς να βγει στην εξουσία. Κανένας όμως δεν μπορεί να σταθεί ενάντια στην εξέλιξη και πρόοδο παρά μόνο προσωρινά. Η εργατική τάξη μέσα από την πείρα της θα καταλήξει στα σωστά συμπεράσματα. Θα ξεσκεπάσει

τον πραχτορικό ρόλο τέτοιων ηγετών και αγκαλιάζοντας την Μαρξιστική ιδεολογία θα αλλάξει την όψη του κόσμου πετώντας το παλιό κοινωνικό σύστημα της εκμετάλλευσης και τους υποστηρικτές του στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

Δημήτρης

ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΣ Οι οικοδόμοι άνεργοι Οι εργάτες άστεγοι

Η κρίση στις οικοδομές είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής

Ένας κύριος παράγοντας που συντέλεσε στην αύξηση της ανεργίας το δεύτερο εξάμηνο του '83 — ανήλθε στο 3,7% — ήταν και η κρίση στην οικοδομική βιομηχανία.

Η οικοδομική βιομηχανία που είναι η πιο σοβαρή βαριά βιομηχανία στην Κύπρο και αποτελεί την ραχοκοκαλιά της Κυπριακής οικονομίας, είχε γνωρίσει μετά το '74 μια τεράστια ανάπτυξη που βασίστηκε κυρία σε δύο λόγους.

1ον στην ανάγκη για άμεση στέγαση των προσφύγων.

2ον στην ανάγκη για ξενοδοχειακές μονάδες σαν αποτέλεσμα της αυξανόμενης τουριστικής κίνησης.

Αυτοί οι δύο παράγοντες έδωσαν μια τεράστια ώθηση στην οικοδομική βιομηχανία με αποτέλεσμα να απορροφηθούν όλοι οι άνεργοι του κλάδου που έχασαν τις δουλειές τους λόγω των γεγονότων του '74, ακόμα σε κάποιες περιπτώσεις παρατηρήθηκε έλλειψη εργατών. Στα πιο πάνω συνέτεινε η εξαγωγή μέρους του εργατικού δυναμικού στις Αραβικές χώρες. Σήμερα οι εργάτες που εργάζονται στις Αραβικές χώρες είναι γύρω στις 11 χιλιάδες ή 4%-5% του εργατικού δυναμικού.

Η κρίση που άρχισε να φαίνεται στην οικοδομική βιομηχανία ήρθε σαν αποτέλεσμα της σχετικής ικανοποίησης των στεγαστικών αναγκών των προσφύγων από την μια, αλλά παράλληλα και της μείωσης του ρυθμού ανέγερσης των ξενοδοχείων. Πισω όμως από τα πιο πάνω φαινομενικά αίτια της κρίσης βρίσκεται μια άλλη πραγματικότητα. Η κρίση είναι αποτέλεσμα της αναρχίας και του μη προγραμματισμένου τρόπου με τον οποίο αναπτύχθηκε η βιομηχανία.

Μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια ή σε μια «ελεύθερη οικονομία» όπως προτιμούν να την ονομάζουν οι καπιταλιστές το κάθε τι γίνεται και αναπτύσσεται για χάρη του κέρδους. Στην περίπτωση της ανέγερσης οικιστικών μονάδων, όπως στον τουριστικό τομέα, τα πρώτα ξενοδοχεία έδωσαν γρήγορα, αρκετό κέρδος.

Έτσι οι καπιταλιστές έτρεξαν να επενδύσουν στον τομέα αυτό όσο το δυνατό πιο γρήγορα για να κερδίσουν περισσότερο. Η κυβέρνηση σαν γνήσιος εκπρόσωπος των καπιταλιστών «βοήθησε» στην όλη επιχείρηση προσφέροντας χαλίτικα και δάνεια για την «επαναδραστηριοποίηση ατων πληγέντων επιχειρηματιών».

Εδώ θα πρέπει να παρατηρήσουμε χαρακτηριστικά ότι προελογικά η «Σημερινή» και ο συναγερμός κατηγορούσαν τον υπουργό προεδρίας κ. Κατσελή ότι είχε εκμεταλλευτεί λεφτά της κυβέρνησης και έχτισε ξενοδοχείο στην Αγ. Νάπα. Η απάντηση του Υπουργού ήταν ότι αυτό έγινε μέσα στα πλαίσια της κυβερνητικής πολιτικής για ανάπτυξη της οικονομίας και για επαναδραστηριοποίηση των «πληγέντων επιχειρηματιών». Έτσι από το μέτρο αυτό, εχτός από τον ίδιο ωφελήθηκαν και καπιταλιστές που βρίσκονταν στο Συναγερμό.

Σάν αποτέλεσμα λοιπόν του πιο πάνω τρόπου με τον οποίο έγινε το χτίσιμο των ξενοδοχείων ήταν να γειμίσουν οι παραλίες — από την Αγ. Νάπα μέχρι την πόλη της Χρυσόχους — με ξενοδοχεία και να ανακαλύψουν μια μέρα, ξαφνικά, τόσο οι καπιταλιστές όσο και η κυβέρνηση-τους, ότι τα ξενοδοχεία ήταν πιο πολλά από τους τουρίστες. Έτσι η κρίση είναι αναπόφευκτη και στην οικοδομική βιομηχανία αλλά και στην τουριστική.

Η άλλη αιτία της κρίσης — η ικανοποίηση δηλαδή των στεγαστικών αναγκών των προσφύγων — είναι και αυτή ψεύτικη. Η πλειοψηφία της εργατικής και αγροτικής τάξης ξέρε από πρώτο χέρι τι σημαίνουν σήμερα στεγαστικές ανάγκες. Σημαίνουν έξτρα δουλειά τα Σαββατοκυριακά, στερήσεις και οικονομικές δυσκολίες.

Πάρα πολύ σωστά πάνω στο θέμα αυτό η ΠΕΟ τονίζει ότι: «Η οικιστική στέγη πρέπει να θεωρείται κοινωνικό αγαθό, που η εξασφάλιση του στους πολίτες είναι υποχρέωση του κράτους». Βέβαια, όταν λέει αυτό η ΠΕΟ θα πρέπει να πει και κάτι άλλο. Ότι δηλαδή μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα όπου το κέρδος είναι αυτό που κινεί τα πάντα καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί — ακόμα και

αν το θέλει — να ικανοποιήσει αυτό το αίτημα. Πολύ περισσότερο σήμερα η δεξιά κυβέρνηση είναι διατεθειμένη να χτίσει ένα ξενοδοχείο σ' ένα κεφαλαιοκράτη αλλά δεν είναι διατεθειμένη να χτίσει ένα σπίτι σ' ένα εργάτη.

Αυτό φαίνεται μέσα από το γεγονός ότι υπάρχουν σήμερα από τη μια άνεργοι οικοδόμοι και από την άλλη ένας μεγάλος αριθμός από εργάτες κύρια, που έχουν άμεση ανάγκη από στέγη. Η κυβέρνηση αν και θέλει να βάλει τους άνεργους χτίστες να χτίσουν σπίτια που τόσο ανάγκη τα έχουν οι εργάτες και οι αγρότες, δεν μπορεί.

Ο οργανισμός ανάπτυξης γης και ο οργανισμός επιχορήγησης στέγης που δημιουργήθηκαν από την Κυβέρνηση για αυτό το σκοπό δεν μπορούν να φέρουν σε πέρας το καθήκον τους. Ο λόγος είναι ότι λειτουργούν πάνω στη βάση του κέρδους. Έτσι μπορεί να βρισκουν χαλίτικα και εκολησιαστική γη, αλλά την πουλούν όπως περίπου πουλά και ο χτηματομεσίτης. Μπορεί να επιχορηγούν διαμερίσματα αλλά θα πρέπει να τα δώσουν σε τέτοια τιμή και με τέτοιο τρόπο ώστε να εξασφαλισθεί το κέρδος. Με βάση αυτό τον τρόπο λειτουργίας των πιο πάνω οργανισμών όσοι έχουν ανάγκη από στέγη δεν μπορούν να βοηθηθούν γιατί αν μπορούσαν να διαθέσουν τα αναγκαία λεφτά θα έχτιζαν από μόνοι τους και δεν θα περίμεναν την κυβέρνηση.

Για να λυθεί το πρόβλημα της ανεργίας αλλά και να ξεπεραστεί η κρίση στις οικοδομές θα πρέπει οι εκπρόσωποι των εργατών, δηλαδή οι συντεχνίες, να αναλάβουν εξολοκλήρου τους Οργανισμούς Ανάπτυξης Γης και επιχορήγησης στέγης. Παράλληλα η οικοδομική βιομηχανία πρέπει να κοινωνικοποιηθεί και να μπει κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργατών. Αφού γίνουν αυτά τότε δεν θα υπάρχει κανένας που να εμποδίζει τον προγραμματισμό της οικοδομικής βιομηχανίας με τρόπο που αντί να χτίζει αχρείαστα ξενοδοχεία και να σπαταλά έτσι άδικα τα λεφτά να τα χρησιμοποιεί για το χτίσιμο των αναγκαίων για τους εργάτες, για τους αγρότες, πιο γενικά για την κοινωνία, χώρων στέγασης.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΠΕΟ—ΣΕΚ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Ενωμένοι οι εργαζόμενοι να διαφυλάξουν

τις κατακτήσεις τους

Μέσα απο σκληρους, αιματηρους αγώνες η κυπριακή εργατική τάξη κατάκτησε πριν απο πολλα χρόνια την Αυτόματη τιμαριθμική Αναπροσαρμογή. Αυτή τη μεγάλη κατάκτηση οι αστοί θέλουν σήμερα να την καταργήσουν.

Αυτή είναι μια επιδίωξη που έχουν εδώ και χρόνια με σκοπο τη διατήρηση των κερδων τους στα ψηλα επίπεδα που συνήθισαν ή — όπως λένε — για να κάνουν τα προϊόντα τους συναγωνίσιμα στη Διεθνή Αγορα. (Για τα μη «συναγωνίσιμα» προϊόντα τους φταίνε δήθεν οι μισθοί των εργαζομένων κι όχι η φύση του καπιταλισμου η παντοδυναμία των πολυεθνικων κι η άρνηση ή αδυναμία (ή και τα δυο) των κυπρίων καπιταλιστων να επενδύσουν αρκετα σε σύγχρονη τεχνολογία).

Ο λόγος που δεν επέβησαν μετατροπες ή παγοποίηση του τιμαριθμου στο παρελθόν (όπως για παράδειγμα με τις προτάσεις Αυξεντίου πρώην Υπ. Οικονομικών) ήταν η αντίδραση όλων των συντεχνιών και ο φόβος απεργιακών εκρήξεων ενος ενωμένου κι οργισμένου εργατικού κινήματος.

Σήμερα όλα δείχνουν πως θα προσπαθήσουν να χτυπήσουν ξανα, ακολουθώντας το παράδειγμα των κυβερνήσεων/εργοδοτων άλλων καπιταλιστικων χωρων όπου υπάρχει η Αυτόματη τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (Ιταλία, Βέλγιο, Ολλανδία).

Σαν πρώτη κίνηση για την κατάργηση του τιμαριθμικού οι αστοί έχουν δυο μέτρα υπόψη τους:

(α) Αφαίρεση μερικων καταναλωτικων αγαθων και ειδων πρώτης ανάγκης απο τον υπολογισμό του τιμαριθμικού δείκτη και

(β) Δωδεκάμηνη αντιεξάμηνη αναπροσαρμογή του τιμαριθμικού.

Το πρώτο μέτρο θά χει σαν αποτέλεσμα την παραπέρα μείωση του τιμαριθμικού ενω με το δεύτερο οι εργαζόμενοι θα περιμένουν ένα ολόκληρο χρόνο να πάρουν τιμαριθμο και στο μεταξύ θα είναι έρμαιο των αυξήσεων στις τιμες.

Αν αυτά τα μέτρα εφαρμοστούν θα αφαιρέσουν το βασικότερο όφελος του τιμαριθμικού δηλαδή την αποζημίωση των εργαζομένων τις αυξήσεις των τιμων. Στην ουσία δηλαδή ΘΑ ΜΕΙΩΣΟΥΝ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ.

Η Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή είναι λοιπον μια μεγάλη κατάκτηση των εργαζομένων. Γι' αυτό οι συντεχνίες έχουν καθήκον να την προστατεύσουν με κάθε θυσία απο τα νύχια των καπιταλιστων, να την ενισχύσουν και να την καλύτερευσουν. Ιδιαίτερα η Π.Ε.Ο., που σε λίγο καιρο θα γιορτάσει την επέτειο της έναρξης του μεγάλου αγώνα για κατάκτηση του τιμαριθμικού (1 Μαρτίου 1944) δεν αρκει να θυμάται και να

τιμα τους αγώνες του χτες αλλα πρέπει ταυτόχρονα να τους συνεχίζει σήμερα. Ένας αγώνας για καλύτερευση του τιμαριθμικού σε όφελος της Εργατικής Τάξης είναι η καλύτερη τιμή στους ήρωες και τους μάρτυρες της εργατικής τάξης και αξίζει χιλίες φορές περισσότερα απο τις ομιλίες και τα λόγια που θα ακουστούν στο γιορτασμο της επετείου.

Για να προστατευθεί όμως και να βελτιωθεί το τιμαριθμικό και οι άλλες κατακτήσεις των εργαζομένων χρειάζεται εργατική ενότητα πράγμα που λείπει σήμερα. Αντίθετα διεξάγεται τελευταία μια μεγάλη διαμάχη ανάμεσα στις δυο κυριότερες συντεχνίες — την ΠΕΟ και τη ΣΕΚ — για το θέμα του τιμαριθμού.

Η ηγεσία της ΠΕΟ ζητα να αλλάξει το σύστημα γιατί δεν είναι δίκαιος ο τρόπος με τον οποίο παραχωρείται ο τιμαριθμος έτσι που αυξάνει το χάσμα στους μισθους.

Για να πείσει για τη θέση της συγκρίνει τη περίπτωση του Γενικού Διευθυντή Υπουργείου με £8,500 βασικό μισθο τον χρόνο με την εργάτρια των £700. Με ετήσιο τιμαριθμο 10% ο Γ. Διευθυντής παίρνει αύξηση £850 και η εργάτρια £75, ο Γ.Δ. δηλαδή παίρνει τιμαριθμική αύξηση μεγαλύτερη απο τον ετήσιο μισθο της εργάτριας!!! (Εργ. Βήμα» 11/1/84).

Πίσω απο τη χρησιμοποίηση τέτοιων παραδειγμάτων η ηγεσία της ΠΕΟ αντί να βγάζει τα σωστα συμπεράσματα, προχωρεί στην υποστήριξη της μείωσης του τιμαριθμικού για τους «υψηλόμισθους» (χωρίς να εξηγει ποιους εννοει και που σταματά ο «υψηλομισθος» και αρχίζει ο «χαμηλομισθος»).

Η ηγεσία της ΣΕΚ που έχει στους κόλπους της τους πιο πολλους υψηλόμισθους αντιτίθεται στις προσπάθειες της ΠΕΟ για αλλαγή του τιμαριθμικού και προχωρεί δημαγωγικά σε συνθήματα (που απευθύνονται στην ΠΕΟ) όπως «κάτω τα χέρια απο τον τιμαριθμο» υπονοώντας ότι η ΠΕΟ θα δεχτεί να καταργηθεί ο τιμαριθμος ή να αλλοιωθεί το μέτρο σε βάρος των εργατων.

Η ηγεσία τέλος της ΣΕΚ φαίνεται να ενδιαφέρεται — εκτος απο το να πλήξει την ΠΕΟ — για τους υψηλόμισθους μέλη της παρα για οτιδήποτε άλλο.

Απο την άλλη η ηγεσία της ΠΕΟ — ενω έχει κάθε δικαιο να αντιτίθεται στα χασματα Γεν. Διευθυντων — εργατριων — ασχολείται περισσότερο με το πως θα περιοριστούν οι μισθοί/ ωφελήματα των υψηλόμισθων παρα με το πως θα αυξηθούν τα εισοδήματα των χαμηλόμισθων.

Αυτο που έχει σημασία για τους χιλιάδες χαμηλόμισθους είναι πως θα αυξηθούν τα μεροκάματα των £80 των £100 των £150 τον μήνα για να εξασφαλίζουν ένα υποφέρτο βιοτικό επίπεδο.

Γι' αυτο έχει καθήκον η ΠΕΟ να παλέψει για τη βελτίωση του τιμαριθμικού δείκτη με μέτρα όπως τα πιο κάτω.

(α) Μεγαλύτερη συμμετοχή των εργαζομένων στον υπολογισμό των τιμαριθμικών αυξήσεων έτσι που να ανταποκρίνονται στις πρα-

γματικές αυξήσεις των τιμων και του κόστους ζωής των εργαζομένων.

(β) Να μη φορολογείται η τιμαριθμική αύξηση αφού δίδεται για να προστατεύσει τους εργαζομένους απο τον πληθωρισμο.

(γ) Μεγαλύτερες αυξήσεις για τους χαμηλα αμειβομένους.

(δ) Παροχή τιμαριθμικού κάθε 3 μήνες κι όχι κάθε εξάμηνο.

Αυτα τα μέτρα σε συνδιασμο με μια γενικότερη πολιτική σε όφελος των χαμη-

λόμισθων —μίνιμουμ μισθοί, αυξήσεις μισθων κ.λ.π. — είναι που θα ανακουφίσουν τις εργάτριες στο παράδειγμα της Εργατικής Φωνής.

Τέλος αυτο που προέχει σήμερα δεν είναι οι τσακωμοί ΠΕΟ—ΣΕΚ, υψηλόμισθων και χαμηλόμισθων και τα παρόμοια» αλλα η ενιαία αντιμετώπιση των επιθέσεων των καπιταλιστων και της κυβέρνησης τους ενάντια στους εργαζομένους. Και σαν πρώτος στόχος αυτής της επίθεσης είναι φαίνεται ο τιμαριθμος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΟΥΚΑ

Απεργία στο επιπλοποιείο Χ' Χαραλάμπους

«Δουλεύουμε και διερωτόμαστε αν θα πληρωθούμε ή όχι την Παρασκευή»

Αυτο συμβαίνει με τους εργαζόμενους στο επιπλοποιείο του Αγιλλέα Χ' Χαραλάμπους στα Λατσια. Ένα επιπλοποιείο στο οποίο μπορούν να δουλεύουν πενήντα εργάτες (τόσο μεγάλο είναι), αλλα λόγω της αδιαλλαγίας του εργοδότη δουλεύουν μόνο εννια άτομα, απο τα οποία τα τρία είναι αφεντικά (ο πατέρας και οι δυο γιοι του). Οι εργάτες που παίρνουν δουλεια εκεί, μετα απο δυο - τρεις μήνες φεύγουν.

Αυτο το καταλαβαίνει πολυ καλα ο καθένας, όταν μάθει πόσο στυγνα εκμεταλλεύεται ο Αγιλλέας Χ' Χαραλάμπους τους εργαζόμενους στο επιπλοποιείο του. Αναφέρουμε μερικά πράγματα που μας κατάγγειλαν οι εργαζόμενοι - απεργοί:

- Δουλεύει στο επιπλοποιείο νεαρος εργαζόμενος 16 χρονων, απο τις 7.15 το πρωί μέχρι τις 7.00 το βράδυ καθημερινά, δουλεύει και το Σάββατο και πληρώνεται £12.00 τη βδομάδα, ενώ δικαιούται £29.00. Μέχρι στιγμής του κατακρατεί £300.00. Είναι απαραίτητο να σημειώσουμε ότι ο νεαρος αυτος είναι και υπο την προστασία του Γραφείου Ευημερίας.

- Προσέλαυν γυναίκες για δουλεια με μισθο £22.00 και τους υποσχέθηκε στον ένα μήνα αύξηση. Στον ενάμισο μήνα που πήγαν να ζητήσουν την αύξηση, τους απάντησε ότι «η αύξηση σας είναι τα έσοδα των κοινωνικών ασφαλίσεων που θα αρχίσω να

σας βάζω απο αύριο».

- Προσλήφθηκαν εργαζόμενοι τον Σεπτέμβρη και τους εξήτησε να απαντήσουν σε ερώτηση υπαλλήλου του γραφείου εργασίας, ότι προσλήφθηκαν από 1 του Νιόβρη.

- Ένας εργαζόμενος έπαθε ατύχημα στη δουλειά, μπήκε κλίπς από πιστόλα στο χέρι του, (το οποίο ακόμα δεν του έχει αφαιρεθεί) και γύριζε με το αφοκίνητο του στους γιατρούς για να βγάλει πλάκες κ.λ.π. και ο εργοδότης δεν ανάλαβε τίποτα απο αυτα τα έξοδα.

Οι εργαζόμενοι στο επιπλοποιείο αυτο αποράσισαν να καλέσουν την συντεχνία και να οργανωθούν, διότι ο εργοδότης αρνείτο να δώσει κεκτημένα δικαιώματα που απολάμβαναν οι εργαζόμενοι του κλάδου στα άλλα επιπλοποιεία. Όταν η συντεχνία του ζήτησε να κάτσει σε συζήτηση, αφτος απάντησε «σου χαρίζω τους εργαζομένους μου» και άρχισεν τις απολύσεις. Την μια μέρα τον ένα εργάτη, την άλλη τον άλλο. Μετα απ' αφτο οι εργαζόμενοι βγήκαν σε απεργία και ο εργοδότης φώναζε και φωνάζει ακόμη μέχρι σήμερα: «Αν σας αρέσει μείνετε, αν δεν σας αρέσει φύγετε. Εγω δεν αναγνωρίζω κανένα».

Τα αιτήματα των απεργων είναι:

- Να πληρωθούν οι κανονικοί μισθοί που δικαιούνται οι εργαζόμενοι.

- Να πληρωθούν τα κα-

νονικά φιλοδωρήματα για τις γιορτες των Χριστουγέννων και όχι όσα θέλει ο εργοδότης. Εργαζόμενος που εδικαιούτο £160.00 πήρε £35.00, εργαζόμενος που εδικαιούτο £60.00 πήρε £25.00 δυο εργαζόμενοι που εδικαιούτο £25.00 πήραν από £5.00.

- Αύξηση 5% το 84 και 5% το 85., και πληρωμή του τιμαριθμικού επιδόματος.

Η απεργία τη στιγμή που γράφονται οι γραμμες αυτές είναι στην τέταρτη βδομάδα και δεν υπάρχει καμμία συνεννόηση απο την μερια του εργοδότη.

Προσπάθησε να προσλάβει άλλου εργάτες, προσπάθησε να τελειώσει παραγγελίες του σε άλλα επιπλοποιεία, αλλα ούτε και με άλλους επιπλοποιους τα κατάφερε να συνεργαστεί.

Μια μέρα έκρυψε κάτω απο το χώμα στο χωράφι που σταθμούν τα αυτοκίνητα τους οι απεργοί κομμάτια σανίδι (οκτώ) με καρφωμένες πάνω βελόνες, με αποτέλεσμα να τρυπήσουν τα λάστιχα των αυτοκινήτων, και να τα πατήσουν οι απεργοί. Ο εργοδότης καταγγόρησεν τους απεργους ότι το έκαμαν αυτοι.

Οι συντεχνίες πρέπει να εξαναγκάσουν τον εργοδότη αυτον να πληρώσει όλα αυτα τα καθυστερημένα, να πληρώσει όλα όσα απολαμβάνουν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι στον κλάδο και να βάλουν τέρμα στην ασυδοσία και την αυθαιρεσία του.

Βάσω Ιωάννου

ΕΛΛΑΔΑ: Αγωνιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις

Σε προηγούμενες αναλύσεις μας για την κατάσταση στην Ελλάδα όπως αυτή διαμορφώθηκε μετά την ιστορική νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του '81 είχαμε πει πως όσο η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να ξεπεράσει τα προβλήματα της κρίσης μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια είναι αδύνατο να υπάρξει διέξοδος.

Πέρασαν δύο χρόνια και τρεις μήνες από τον Οκτώβριο του '81 και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού συνεχίζει και εντείνει τα κτυπήματα ενάντια στους εργαζομένους, εκμεταλλευόμενη την αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να κτυπήσει το μεγάλο κεφάλαιο, πράγμα που θα του επιτρέψει να κατακτήσει και την οικονομική εξουσία προς όφελος της εργατικής τάξης. Όσο όμως η κρίση βαθαινει και όσο ο χρόνος που το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στην εξουσία μεγαλώνει, άλλο τόσο πληθαίνουν και οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων ενάντια στα καπιταλιστικά «αγαθα» της ανεργίας και της ακρίβειας, για μια σοσιαλιστική πολιτική σαν τη μόνη για το ξεπέρασμα της κρίσης.

Σ' όλο αυτό το διάστημα κάθε προσπάθεια για καλύτερη διαχείριση και εκλογίκευση του συστήματος είχε την φυσιολογική κατάληξη της αποτυχίας. Όλοι οι βασικοί στόχοι που επεδίωκε η κυβέρνηση με την οικονομική πολιτική του '83 παρέμειναν στόχοι. Στη στρατιά των ανέργων προστέθηκαν μερικές ακόμα χιλιάδες άτομα με αποτέλεσμα σήμερα να ψάχνουν για δουλειά περίπου 350.000 άτομα. Οι αρνητικές επιπτώσεις από την ένταξη και τη συνεχιζόμενη παραμονή στην ΕΟΚ, η πολιτική της μονόπλευρης λιτότητας σε βάρος των εργαζομένων και οι

Εκεί όμως που οι εργαζόμενοι δέχονται την επίθεση του κεφαλαίου και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας είναι ο χώρος των μεγάλων βιομηχανιών που αν και βιώσιμες, βλέποντας την αδράνεια του κράτους και την αδυναμία του να επέμβει, προχωρούν σε μαζικές απολύσεις των εργατών. Βιώσιμες εταιρείες όπως η ΕΒΚΟ και ΝΑΜΚΟ στη Θεσσαλονίκη, η ΑΚΜΗ στη Λαμία, η ΠΕΡΦΙΛ, η ΦΙΞ και πολλές άλλες παραμένουν κλειστές. Στα έργα της ΔΕΗ στον Αχελώο απολύθηκαν με το τέλος του χρόνου 210 εργαζόμενοι. Στόχοι των εργοδοτών εί-

ρα κέρδη από τη δουλειά που της προσφέρθηκε. Στον καθαρό αυτό εκβιασμό οι απολυμένοι της ΕΒΚΟ απάντησαν με το αίτημα της κρατικοποίησης, του διαχειριστικού ελέγχου και συμμετοχής σαν τη μόνη λύση για την επαναλειτουργία της βιομηχανίας.

Έναν άλλο παράδειγμα εκβιασμού είναι η περίπτωση του εργοστασίου της μύρας «ΦΙΞ» που παραμένει κλειστό από τον περασμένο Αύγουστο με αποτέλεσμα να κατέχουν την ελληνική αγορά οι δυο πολυεθνικές ΑΜΣΤΕΛ και ΧΕΝΙΓΚΕΡ. Σχετικές μελέτες που έγιναν δείχνουν ότι η εταιρεία είναι βιώσιμη. Αυτό το γνωρίζουν καλύτερα οι 450 απολυμένοι εργάτες που με συνθήματα «όχι στον εκβιασμό» της ΦΙΞ - όχι στις πιέσεις των μονοπωλίων», με συνεχείς κινητοποιήσεις ζητούν από την κυβέρνηση να κρατικοποιήσει την εταιρεία κάτω από εργατικό έλεγχο.

Απεργίες πραγματοποιούνται ακόμα σε πολλές εταιρείες που αν και βιώσιμες, κλείνουν πετώντας στο δρόμο τους εργάτες εκατοντάδες. Η κλωστοϋφαντουργία ΠΕΡΦΙΛ απόλυσε στις 6 του Δεκέμβρη και τους 450 εργαζομένους που απασχολούσε. Ο ιδιοκτήτης ακολούθησε την τακτική του υπερδανεισμού, συγχρόνως όμως οι «δυσχέρειες» δεν τον εμπόδισαν να φτιάξει μια βίλα σε έκταση 1.600 τ.μ. και ... ένα μεγάλο σε κεντρική λεωφόρο. Αυτό είναι ένα μόνο δείγμα της «δράσης» των μεγαλοβιομηχάνων που κατασπαταλούν τα λεφτά που δανείζονται από το δημόσιο.

Τον ίδιο δρόμο, δηλαδή του κλεισίματος, ακολούθησε και η βιομηχανία μεταλλικών κατασκευών ΕΒΚΟ με αποτέλεσμα 210 απολύσεις την ίδια στιγμή που το υπουργείο εθνικής οικονομίας σε συνεργασία με την ΠΥΡΚΑΛ και τη ΔΕΗ προσφέρθηκε να δώσει δουλειά στην εταιρεία και μάλιστα με ευνοϊκούς όρους. Σκοπός φυσικά των απολύσεων είναι να ασκηθεί πίεση στην κυβέρνηση για να εξασφαλίσει η εταιρεία μεγαλύτε-

ρα κέρδη από τη δουλειά που της προσφέρθηκε. Στον καθαρό αυτό εκβιασμό οι απολυμένοι της ΕΒΚΟ απάντησαν με το αίτημα της κρατικοποίησης, του διαχειριστικού ελέγχου και συμμετοχής σαν τη μόνη λύση για την επαναλειτουργία της βιομηχανίας.

Έναν άλλο παράδειγμα εκβιασμού είναι η περίπτωση του εργοστασίου της μύρας «ΦΙΞ» που παραμένει κλειστό από τον περασμένο Αύγουστο με αποτέλεσμα να κατέχουν την ελληνική αγορά οι δυο πολυεθνικές ΑΜΣΤΕΛ και ΧΕΝΙΓΚΕΡ. Σχετικές μελέτες που έγιναν δείχνουν ότι η εταιρεία είναι βιώσιμη. Αυτό το γνωρίζουν καλύτερα οι 450 απολυμένοι εργάτες που με συνθήματα «όχι στον εκβιασμό» της ΦΙΞ - όχι στις πιέσεις των μονοπωλίων», με συνεχείς κινητοποιήσεις ζητούν από την κυβέρνηση να κρατικοποιήσει την εταιρεία κάτω από εργατικό έλεγχο.

Πολλές άλλες απεργίες με αιτήματα αυξήσεις των μισθών, καλύτερων συνθηκών δουλειάς και αυτοδιαχείρισης είχαμε και σε μια σειρά από άλλες βιομηχανίες όπως στη «Νάσιοναλ-Καν» (κλείσιμο με 400 απολύσεις), στην αρωματοποιία «Φ. Γεωργιάνα ΑΒΕΕ», στη σοκολατοποιία «Παυλίδης ΑΕ» και σε πολλές άλλες.

Ακόμα και στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στη Λάρυμνα ένα χρόνο μετά την «κοινωνικοποίηση» της, η επιχείρηση χωλαίνει σοβαρά. Η περίπτωση αυτή δείχνει το πως αντιλαμβάνεται η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ την κοινωνικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο. Στην ουσία η μορφή ιδιοκτησίας της επιχείρησης δεν άλλαξε καθόλου και ο ρόλος των εκπροσώπων των εργαζομένων στο Δ.Σ. είναι περισσότερο διακοσμητικός παρά ουσιαστικός.

Έτσι οι εργαζόμενοι με απεργιακές κινητοποιήσεις ζητούν την άμεση παρέμβαση του κράτους και την ουσιαστική συμμετοχή και έλεγχο με μια νέα μορφή ιδιοκτησίας.

Όλα τα πιο πάνω, όλοι αυτοί οι αγώνες (απεργίες-καταλήψεις κ.λ.π.) δεν αποδείχνουν τίποτε άλλο εκτός από το ότι η εργατική τάξη άρχισε να συνειδητοποιεί την τρομακτική της δύναμη και τον πρωταγωνιστικό, πρωτοποριακό ρόλο που της ανέθεσε ο ίδιος ο καπιταλισμός με την ανάπτυξη του, ετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για την ανατροπή του.

Η αστική τάξη βλέποντας την αποφασιστικότητα του εργατικού κινήματος και την επερχόμενη κατάρρευση του συστήματος της, αντιδρά σπασμωδικά και όσο της επιτρέπουν οι σημερινές δύσκολες γι' αυτήν αντικειμενικές συνθήκες. Ωστόσο αύριο μπορεί να βελτιωθεί η θέση της στο πεδίο της ταξικής πάλης. Κάτι τέτοιο είναι πιθανό να συμβεί αν οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων συνεχίζουν να αντιστρατεύονται και να φρενάρουν αυτή την πραγματικά μεγαλειώδη ορμητικότητα της εργατικής τάξης.

Οι προσπάθειες του ΠΑΣΟΚ για τη σταθεροποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας μέσα από την κοινωνική «εξειρήνευση» και η παράλληλη πολιτική - με μικρές διαφοροποιήσεις - του Κ.Κ.Ε., έχουν ξεπεραστεί από την ίδια την εργατική τάξη που καθημερινά χαράσσει με τους αγώνες της το δρόμο που οδηγεί στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό μέσα από το κτύπημα του μεγάλου κεφαλαίου, για την κρατικοποίηση με άμεσο εργατικό έλεγχο, για τη ριζική αλλαγή της σημερινής σάπιας κοινωνικής δομής.

συνεχιζόμενες αυθαίρετες απολύσεις από τη πλευρά των μονοπωλίων ξένων και ντόπιων, είναι οι βασικές αιτίες της αύξησης της ανεργίας.

Ο πληθωρισμός (20,5%) δεν είχε την αναμενόμενη πτώση παρά το πάγωμα των μισθών και μεροκαμάτων. Η αύξηση αυτή των τιμών ξεσκεπάζει το μύθο των αστών οικονομολόγων - πως τάχα είναι οι μισθοί που φταίνε για τον πληθωρισμό - και δείχνει ακόμα ότι οι μεγαλοεπιχειρηματίες δε συγκινούνται από «εκκλήσεις» σαν κι αυτή που είχε απευθύνει πέρσι η κυβέρνηση, «να ακολουθήσουν μια πολιτική που δε θα είναι κερδοσκοπική...» Οι βιομήχανοι συνέχισαν την επενδυτική τους «απεργία» με αποτέλεσμα να καλυφθεί περίπου ο μισός μόνο στόχος των 100 δισ. που ανέμενε η κυβέρνηση να επενδυθούν. Αρνητική ήταν το '83 και η πορεία των ελληνικών εξαγωγών παρα τη μείωση της δραχμής κατά 15,5% και τη μεγαλύτερη εξαγωγική επιδότηση των εξαγωγών από την κυβέρνηση.

Η κρίση στις μικρές επιχειρήσεις παίρνει τρομακτικές διαστάσεις σαν αποτέλεσμα της δράσης των μονοπωλίων αλλά και του στενόμενου της αγοράς.

να η δημιουργία τεχνητής ανεργίας, το κτύπημα κατακτήσεων των εργαζομένων, η απόσπαση νέων δανείων, καθώς και η υπονόμευση πρωτοβουλιών ανάληψης του ελέγχου επιχειρήσεων από το δημόσιο.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση και τους εκβιασμούς των βιομηχάνων, η εργατική τάξη για μια ακόμα φορά με τις κινητοποιήσεις της δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να αντιμετωπισθεί η ασυδοσία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Οι απεργίες, οι καταλήψεις εργοστασίων, τα αιτήματα για κρατικοποίηση, εργατικό έλεγχο και συμμετοχή, έγιναν καθημερινό φαινόμενο. Οι εργαζόμενοι έχουν καταλάβει πια πως δίχως τη δική τους κινητοποίηση και το δικό τους αγώνα, είναι αδύνατο να αντιμετωπιστεί η επίθεση του μεγάλου κεφαλαίου της αστικής τάξης. Αυτό δεν αποτελεί απλώς συμπέρασμα ή σχήμα λόγου αλλά την αληθινή πραγματικότητα που διαδραματίζεται καθημερινά στους χώρους δουλειάς. Η ενότητα και η αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων αποτελούν βασικά συστατικά στον αγώνα τους ενάντια στις απολύσεις.

Στο φράγμα της ΔΕΗ στον

Ο Κυπριακός τύπος σιωπά

Για τις απεργίες στην Ελλάδα ο κυπριακός τύπος τηρεί απόλυτη σιγή. Οι λόγοι γι' αυτό δεν είναι δύσκολο να γίνουν κατανοητοί.

Από τη μια γίνεται προσπάθεια να διατηρηθεί ανέπαφο το πρόσωπο της ελληνικής κυβέρνησης με τον υπερτονισμό των διπλωματικών «επιτυχιών» της, όσον αφορά το κυπριακό. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται ο εθνικισμός και ο αποπροσανατολισμός στον διπλωματικό τομέα, σαν τη μόνη διέξοδο για λύση του προβλήματος μας.

Ο πιο σημαντικός όμως λόγος που δεν προβάλλονται οι κινητοποιήσεις των ελλήνων εργαζομένων, είναι γιατί θα φέρουν ένα ρεύμα προβληματισμού και τόνωσης της ταξικής συνείδησης των Κυπρίων εργαζομένων λόγω των στενών σχέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στο Κυπριακό και Ελληνικό κίνημα. Κάτι τέτοιο σίγουρα το φοβούνται οι πολιτικές ηγεσίες της Κύπρου, διότι μια ένταση της ταξικής πάλης στην Κύπρο θα τινάζει στον αέρα τη σημερινή πολιτική τους, που αποφεύγει να καταλογίσει ευθύνες στο καπιταλιστικό σύστημα και να συνδέσει τη λύση του Κυπριακού με τη σοσιαλιστική προοπτική.

ΚΥΠΡΟΣ 1983 — ΜΙΑ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Το 1983, χωρίς αμφιβολία, ήταν ακόμα ένας χρόνος στασιμότητας, αδιέξοδου κι επιδείνωσης των προβλημάτων της κυπριακής κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένου και του εθνικού ζητήματος. Η συνεχιζόμενη παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού — ιμπεριαλισμού άφησε έντονα τα σημάδια και στο δικό μας πολιτικοκοινωνικό χώρο. Παράλληλα η αδυναμία των κομμάτων της αριστερας να καθοδηγήσουν σωστα το Κυπριακό εργατικό κίνημα, πέρα απο το ότι επέτρεψε την παραμονη στην εξουσία μιας δεξιάς κυβέρνησης, ταυτόχρονα επιβεβαίωσε και την έλλειψη απο μέρους τους της εναλλακτικής σοσιαλιστικής πορείας σαν τη μόνη απάντηση στα αδιέξοδα και την κρίση.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Μια αναδρομη στο χρόνο που έφυγε ξεκινά σίγουρα απο τις προεδρικές εκλογες του περασμένου Φεβράρη που, αν εξαιρέσει κανείς τις εκλογες του 60, ήταν η πρώτη φορά που περισσότερα απο ένα υποψήφιοι διεκδικούσαν, με σοβαρότητα την προεδρία. Κύρια χαρακτηριστικά της αναμέτρησης ήταν η συμμαχία ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ στη βάση του μίνιμου προγράμματος, ο στείρος αντικομμουνισμός του Κληρίδη και η λανθασμένη τακτική που ακολούθησε: η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ στηριγμένη στη θεωρία των σταδίων και στο παραμύθι της ανώριμης εργατικής τάξης και των ανώριμων αντικειμενικών συνθηκών, προχώρησε στην υποστήριξη ενός αστού πολιτικού υποτάσσοντας έτσι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στους όρους και την πολιτική της δεξιάς. Το μίνιμου πρόγραμμα δεν υποσχόταν τίποτα περισσότερο απο τη διατήρηση του καταπιεστικού καπιταλιστικού συστήματος κι' ας φώναζε ο Κληρίδης για «επιβλητική δημοκρατία». Αυτή ακριβώς την αδυναμία του ΑΚΕΛ δεν μπόρεσε να εκμεταλλευτεί η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη.

ΔΙΩΓΜΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ

Δεν πέρασε παρα μόνο λίγες μέρες μετα την νίκη της συμμαχίας ΔΗΚΟ—ΑΚΕΛ και η κυβέρνηση, διαπιστώνει με τον σωβινισμό που αποτελεί κύριο «προσόν» κάθε αστικής κυβέρνησης, συνέλαβε τρεις Τ/κυπρίους που ζούσαν στες ελεύθερες περιοχές και τους παρέδωσε στο καθέστια Ντενκας, σαν αποτέλεσμα για την απειλή που μπόρεσε να αποτελέσει για την Ελλαδίττα που μπόρεσε να προβλέψει η τύχη αυτών των Τ/κυπρίων στα χέρια του Ντενκας, όπως και η ζημία που γίνεται στον αγώνα μας από τέτοιες εθνικιστικές ενέργειες. Κανένα κόμμα δεν τόλμησε να οχολώσει το γεγονός και ολόκληρος σχεδόν ο καθημερινός τύπος, με ελάχιστες εξαιρέσεις, πήρσε απλότυπη σιγή. Δεν ήταν η πρώτη φορά που η κυβέρνηση Κυπριακού καταδίωξε Τ/κυπρίους ούτε και η τελευταία. Οι καιροί ανακοινώσεως του ΑΚΕΛ για «επαναστροφή» δεν αρκούν για να ωθούν την κατάσταση και πρέπει επι τέλος να αριστερα κόμματα να αναλάβουν τες ευθύνες τους πάνω σε τέτοιου είδους ζητήματα.

Κάποιες αρχικές αντιδράσεις της κυβέρνησης Παπανδρέου προς το μίνιμου πρόγραμμα — που έτσι κι αλλιώς το χτυπούσαν απο δεξιά — υποχώρησαν αμέσως μετα, αφού οι προσπάθειες για κάποια άλλη λύση υπερεθνικού υποψηφίου, είχαν ναυαγήσει και ακόμα αφού ήταν φανερό πως η επανεκλογή Κυπριακού θα διατηρούσε βασικά τον προανατασιακό προς μια κατεβυθιστη λίγο πολυ όχι προβληματική για τον Παπανδρέου.

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε.

Τον επόμενο μήνα (αρχές Μαΐου) έγινε προσφυγή της Κύπρου στη Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε. μετα απο τρία χρόνια συνεχούς αναβολής. Το σχέδιο ψηφίσματος που εγκρίθηκε, χαρακτηριστικά απ' όλες τες πολιτικές δυνάμεις σαν ημετέλη νίκη της Κύπρου στα Ηνωμένα Έθνη. Οι αυτιστές για τη «νίκη» συνεχίστηκαν και κορυφώθηκαν με την αναμενόμενη πρωτοβουλία Γκουεγιάρ, σαν αποτέλεσμα μιας προσπάθειας δόθηκε εφαρμογή του ψηφίσματος. Σ' όλο αυτό το διάστημα, τα αριστερα κόμματα σε σύμπληρωμα με τη αστική τάξη επιδόθηκαν σε προβολή του ψηφίσματος, έχοντας τη φευδαίσθηση πως η διεθνής διπλωματία ήταν ικανη να υποχρεώσει τη Τουρκία για μεταβολή της αρνητικής της στάσης.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΚΟΥΕΓΙΑΡ

Ακολούθη η εκδίωξη της πρωτοβουλίας, που όμως κινείται έξω απο τα πλαίσια των αρχών του ΟΗΕ και των θέσεων

που υιοθέτησε η τελευταία Γενική Συνέλευση. Το περιεχόμενο του εγγράφου δεν έκανε καμία αναφορά στη διεθνή πύχη του Κυπριακού ούτε σε θέματα αρχών όπως είναι η αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων, ελεύθερη διακίνηση, εγκατάσταση κ.λ.π.

Φυσικά δεν πρέπει να νοηθεί πως αν αναφερόταν σ' αυτά θα οδηγούσε σε λύση του προβλήματος. Το ΑΚΕΛ και ο ΔΗ-ΣΥ δέχονται την πρωτοβουλία και μιλούν για «νέες πολιτικές αποφάσεις» ενω η ΕΔΕΚ, ο Κυπριακού και ο Παπανδρέου τάσσονται υπέρ της ενίσχυσης του ρόλου του Γκουεγιάρ χωρίς να τοποθετούνται ξεκάθαρα εναντι του εγγράφου. Ακολουθεί η απόρριψη της πρωτοβουλίας και απο μέρους του Ντενκας και παράλληλα αρχίζει τες απειλές για ανακρόση του κράτους στα βόρεια.

Το πρόγραμμα που έφτιαξε η γραφειοκρατία του κόμματος (που συνόδεσε το Β.Α. στην υποψηφιότητα του) έγινε χωρίς τη συμμετοχή της κοινοτικής βάσης, γιατί αν η βάση είχε αποφασιστεί λόγω στη κατασκευή του θάνατ ένα συγκεκριμένο αριστο πρόγραμμα φτιαγμένο απο εργαζόμενους για εργαζόμενους.

Η αποτυχία στην εκλογική αναμέτρηση δεν συνείσθη του γραφειοκράτη όπως θα περίμενε κάποιος. Αντίθετα τους αποχαλινώσε. Η ηγεσία και η γραφειοκρατία συνειδέθη αποδιοργάνωση του κόμματος διάλυσαν ομάδες βάσης, τοπικές οργανώσεις, σώματα, συνέχισαν τις αποβολές και την περιθωριοποίηση αγωνιστών σοσιαλιστών ΕΔΕΚιτών, προσπάθησαν να φιώσουν το προβληματισμό και εντατικοποίηση στην πολιτική των δεξιών επιλογών. Παράλληλα έκαναν υπεράνω των προπαίδες για να πείσουν τη βάση του κόμματος ότι αιτιοι για τα δεινά ήταν οι μαρξιστές. Αφτό φυσικά δεν έπεισε και δεν έπεισε κανένα. Ούτε τους ίδιους τους εαυτούς τους δεν έπεισαν.

Πίστη στο σύστημα Η παρουσία της ΕΔΕΚ στην Κύπρο έγινε υπεριοικτική. Αντι να κεραιθόνε τη πολιτική της στη μεριά της δημιουργίας ενιαίου μετώπου της αριστερας χτυπούσε απο τα δεξιά κατηγορώντας το ΔΗΚΟ για τη συνεργασία με το ΑΚΕΛ. Αφτή η πολιτική την αποξένωνε συνέχεια απο τις εργατικές μάχες.

Προεκλογικοί ενθουσιασμοί - μετεκλογικοί θρήναμοί - Πολύ σύντομα η κοινοπραξία θα βρεθεί σε κρίση όπως σωστά πρόβλεψε η Σ. Έκφραση

Το πρόγραμμα που έφτιαξε η γραφειοκρατία του κόμματος (που συνόδεσε το Β.Α. στην υποψηφιότητα του) έγινε χωρίς τη συμμετοχή της κοινοτικής βάσης, γιατί αν η βάση είχε αποφασιστεί λόγω στη κατασκευή του θάνατ ένα συγκεκριμένο αριστο πρόγραμμα φτιαγμένο απο εργαζόμενους για εργαζόμενους.

Η αποτυχία στην εκλογική αναμέτρηση δεν συνείσθη του γραφειοκράτη όπως θα περίμενε κάποιος. Αντίθετα τους αποχαλινώσε. Η ηγεσία και η γραφειοκρατία συνειδέθη αποδιοργάνωση του κόμματος διάλυσαν ομάδες βάσης, τοπικές οργανώσεις, σώματα, συνέχισαν τις αποβολές και την περιθωριοποίηση αγωνιστών σοσιαλιστών ΕΔΕΚιτών, προσπάθησαν να φιώσουν το προβληματισμό και εντατικοποίηση στην πολιτική των δεξιών επιλογών. Παράλληλα έκαναν υπεράνω των προπαίδες για να πείσουν τη βάση του κόμματος ότι αιτιοι για τα δεινά ήταν οι μαρξιστές. Αφτό φυσικά δεν έπεισε και δεν έπεισε κανένα. Ούτε τους ίδιους τους εαυτούς τους δεν έπεισαν.

Πίστη στο σύστημα Η παρουσία της ΕΔΕΚ στην Κύπρο έγινε υπεριοικτική. Αντι να κεραιθόνε τη πολιτική της στη μεριά της δημιουργίας ενιαίου μετώπου της αριστερας χτυπούσε απο τα δεξιά κατηγορώντας το ΔΗΚΟ για τη συνεργασία με το ΑΚΕΛ. Αφτή η πολιτική την αποξένωνε συνέχεια απο τις εργατικές μάχες.

Η ηγεσία τον τελευταίο χρόνο, πάνω στα προβλήματα που αντιμετώπιζε η κυπριακή οικονομία ακολούθησε μια πολιτική για καλύτερη διαχείριση. Περιορίστη στο να κάνει την απλή διαπίστωση ότι η οικονομία δεν πάει καλά, ότι μειώνεται το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων και αφήνονται τα κέρδη των πλούσιων, ότι το κράτος στέκεται αλληλέγγυο με τους κεφαλαιοκράτες, με τους φόρους που βάει, τις περικοπές των δαπανων, κτλ. Η απλή διαπίστωση δεν είναι καθόλου ενωχλητική για τους αστούς. Καμιά λέξη δεν ειπώθηκε απο την ΕΔΕΚ και καμιά ουσιαστική πολιτική δεν πάρθηκε για την ουσία του προβλήματος. Τιποτα δεν ακούγεται για την επιδρομή των αστών που γίνεται στο βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων. Καμιά σκέψη για ουσιαστική πάλη ενάντια στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Η κοινοτική γραφειοκρατία παρουσιάζει ιδιαίτερη εβασισθεία στα οικονομικά σκάνδαλα. Αγωνίζεται όσο μπορεί για να ξεκαθαρίσει αφτή τη κατάσταση. Είναι γεγονός ότι η δράση αφτή περιορίζει κάπως την ακαταστασία. Όμως δεν είναι η σωστή μέθοδος και αγώνας για τη ριζική αντιμετώπιση του προβλήματος. Τα σκάνδαλα και η κοκοδιαχείριση είναι μέσα στην λογική του καπιταλιστικού συστήματος και δεν είναι η διαχείριση του καπιταλισμού το πρόβλημα, αλλά ο ίδιος ο καπιταλισμός. Και η ριζική λύση στο πρόβλημα είναι η κατάργηση του καπιταλισμού.

Επιμένοντας όμως η ηγεσία της ΕΔΕΚ να ελιθσεται και να περιορίζει την πολιτική της μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού

από το μόνο που καταφέρνει είναι να του δίνει κύρος, διάρκεια ζωής και να τον ομορφύνει. Μια τέτοια πολιτική είναι αποπροσανατολιστική γιατί απομακρύνει τους εργατές απο το σκοπό, που είναι η κατάργηση του καπιταλισμού κι όχι η ωραιποίηση του.

Κυπριακό πρόβλημα Πέρα απο τη σωστή διαπίστωση της ηγεσίας ότι το κυπριακό είναι πρόβλημα κατοχής, παραβίση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας μας χάρας και καταπάτησης των δικαιωμάτων όλου του λαού η πολιτική που ακολούθη έχει συμπυκνωθεί μέσα σε ορισμένες βασικές θέσεις όπως τη διεθνοποίηση, τη στρατεύση σ' ένα «μέτωπο εθνικής σωτηρίας» τη συμπα-

ροχή του μόνο που καταφέρνει είναι να του δίνει κύρος, διάρκεια ζωής και να τον ομορφύνει. Μια τέτοια πολιτική είναι αποπροσανατολιστική γιατί απομακρύνει τους εργατές απο το σκοπό, που είναι η κατάργηση του καπιταλισμού κι όχι η ωραιποίηση του.

Πέρα απο τη σωστή διαπίστωση της ηγεσίας ότι το κυπριακό είναι πρόβλημα κατοχής, παραβίση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας μας χάρας και καταπάτησης των δικαιωμάτων όλου του λαού η πολιτική που ακολούθη έχει συμπυκνωθεί μέσα σε ορισμένες βασικές θέσεις όπως τη διεθνοποίηση, τη στρατεύση σ' ένα «μέτωπο εθνικής σωτηρίας» τη συμπα-

ροχή του μόνο που καταφέρνει είναι να του δίνει κύρος, διάρκεια ζωής και να τον ομορφύνει. Μια τέτοια πολιτική είναι αποπροσανατολιστική γιατί απομακρύνει τους εργατές απο το σκοπό, που είναι η κατάργηση του καπιταλισμού κι όχι η ωραιποίηση του.

Πέρα απο τη σωστή διαπίστωση της ηγεσίας ότι το κυπριακό είναι πρόβλημα κατοχής, παραβίση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας μας χάρας και καταπάτησης των δικαιωμάτων όλου του λαού η πολιτική που ακολούθη έχει συμπυκνωθεί μέσα σε ορισμένες βασικές θέσεις όπως τη διεθνοποίηση, τη στρατεύση σ' ένα «μέτωπο εθνικής σωτηρίας» τη συμπα-

ροχή του μόνο που καταφέρνει είναι να του δίνει κύρος, διάρκεια ζωής και να τον ομορφύνει. Μια τέτοια πολιτική είναι αποπροσανατολιστική γιατί απομακρύνει τους εργατές απο το σκοπό, που είναι η κατάργηση του καπιταλισμού κι όχι η ωραιποίηση του.

Πέρα απο τη σωστή διαπίστωση της ηγεσίας ότι το κυπριακό είναι πρόβλημα κατοχής, παραβίση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας μας χάρας και καταπάτησης των δικαιωμάτων όλου του λαού η πολιτική που ακολούθη έχει συμπυκνωθεί μέσα σε ορισμένες βασικές θέσεις όπως τη διεθνοποίηση, τη στρατεύση σ' ένα «μέτωπο εθνικής σωτηρίας» τη συμπα-

ροχή του μόνο που καταφέρνει είναι να του δίνει κύρος, διάρκεια ζωής και να τον ομορφύνει. Μια τέτοια πολιτική είναι αποπροσανατολιστική γιατί απομακρύνει τους εργατές απο το σκοπό, που είναι η κατάργηση του καπιταλισμού κι όχι η ωραιποίηση του.

Πέρα απο τη σωστή διαπίστωση της ηγεσίας ότι το κυπριακό είναι πρόβλημα κατοχής, παραβίση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας μας χάρας και καταπάτησης των δικαιωμάτων όλου του λαού η πολιτική που ακολούθη έχει συμπυκνωθεί μέσα σε ορισμένες βασικές θέσεις όπως τη διεθνοποίηση, τη στρατεύση σ' ένα «μέτωπο εθνικής σωτηρίας» τη συμπα-

ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ

Αυτο όμως που επιβεβαίωσε πλήρως τα αδιέξοδα και την ανικανότητα των αστών και όσων τους ακολούθουν ήταν η πραγματοποίηση της απειλής του Ντεκας με την ανακήρυξη του ψευδοκράτους στις 15 του Νιόβρη.

Η για χρόνια ακολούθουμένη πολιτική της Ελληνοκυπριακής ηγεσίας στο εθνικό ζήτημα τινχθηκε στον αέρα μέσα σε μια μόνο μέρα επιβεβαιώνοντας την ολοκληρωτική της χρεωκοπία. Η σύγχυση των ηγετών των κομμάτων και η αποκαλυψη της γύμνιας τους ήταν τέτοιες που άρχισαν να μεθοδεύουν ξανα χρωκοπημένες διαδικασίες για παραπλήρωση του κυπριακού λαου. Στραφθηκαν έτσι στο διεθνή διπλωματικό στίβο («διεθνοποίηση») στην «συνεθνική ενότητα» και στον εθνικισμό (έρανση για ενίσχυση της άμυνας). Το τραγικό όμως ήταν (και είναι) η συμπεριφορά των αριστερων κομμάτων με τες δεξιες ηγεσίες και την εκκλησία σ' όλες αυτές τες διαδικασίες. Η ανακήρυξη του «κράτους» στην ουσία δεν πρόθεσε τίποτε σ' αυτο που υπήρχε για 9 ολόκληρα χρόνια. Τα κλαυθουριάματα των αστών πολιτικών και το σκόδιωμα των βακρών τους απο τους ρεφορμιστες ηγέτες των αριστερων κομμάτων, δεν

μπορούν να κρύψουν αυτή την αλήθεια.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ωστόσο, παράλληλα με το εθνικό ζήτημα, το βάθαιμα της κρίσης της κυπριακής οικονομίας ήταν το άλλο σημαντικό γεγονός που αποτέλεσε σταθμό στην πορεία της κυπριακής κοινωνίας. Όπως η παγκόσμια έτσι και η δική μας οικονομία δεν μπόρεσε να μείνει ανεπηρέαστη απο την βαθθα κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό. Ο ρυθμός ανάπτυξης της οικονομίας σημείωσε πτώση, οι εξαγωγές έμειναν στάσιμες για πρώτη φορά εως και χρόνια, το εμπόριο και δημόσιο έλλειμμα αυξήθηκε. Αυτα είχαν σαν άμεσο αποτέλεσμα την αύξηση της ανεργίας και τη πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων. Τες συνέπειες των προβλημάτων της οικονομίας πρέπει πάντα κάποιος να τες πληρώνει και έτσι οι αστοί είναι αποφασισμένοι να τα φορτώσουν όλα στους εργαζόμενους. Η κυβέρνηση λοιπον εξυπηρετώντας αυτή τη λογική, εξαγγείλε και εφάρμοσε στο τέλος του χρόνου τες γνωστες φορολογίες με άμεσο στόχο τη συμπίεση του εισοδήματος των εργαζόμενων. Αυτην άλλωστε την πολιτική θα ακολούθουσε

οποιαδήποτε κυβέρνηση που αποδέχεται την ιδιοκτησία και τον έλεγχο των μέσων παραγωγής απο τους κεφαλαιοκράτες. Η εργατική τάξη θα πρέπει να προετοιμάζεται για πιο έντονες επιθέσεις απο τους αστούς ενάντια στο βιοτικό της επίπεδο, βάζοντας τες ηγεσίες της μπροστα στες ευθύνες που τες βαρύνουν. Μέσα σ' αυτα τα πλαίσια είναι επιβεβλημένη απο μέρους μας μια σύντομη αναφορά στην πορεία της πολιτικής των εργατικών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ

Σίγουρα η συνεργασία του ΑΚΕΛ με τη δεξιά κυβέρνηση πέρασε και περνα δύσκολες στιγμές. Η στασιμότητα με τη συνεχή αδιέξοδα στο εθνικό ζήτημα, αλλά κυρίως η φιλοσοφία της οικονομικής πολιτικής της σημερινής κυβέρνησης, δεν είναι κάτι που επικροτούν οι οπαδοι του ΑΚΕΛ ή τουλάχιστο δεν είναι αυτα που τους υπόσχονταν ψηφίζοντας τον Κυπριακού. Ειδομα κατα καιρους την ηγεσία του ΑΚΕΛ κάτω απο την πίεση των γεγονότων έσω και φραστικά να εκφορξεί κάποιες ανησυχίες ή και διαφοροποιήσεις απο την κυβερνητική πολιτική (π.χ. πρωτοβουλία Γκουεγιάρ —χρησιμοποίηση της Κύπρου

ΕΔΕΚ: Συνέχιση της πορείας προς τα δεξιά

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ θα μπορούσε να είναι σήμερα ένα μεγάλο και μαζικό κόμμα. Το συμπέρασμα αφτό δεν είναι αφθαιρέτο. Ένα ρεύμα προς την ΕΔΕΚ είχε δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για τούτο. Οι εργατικές μάχες απογοητεύμένες απο τη πρακτική που εφαρμόζει το ΑΚΕΛ περιορίζοντας την πολιτική του μέσα στα πλαίσια της συνεργασίας με τους αστούς, είχαν αρχίσει να στρέφονται στην ΕΔΕΚ. Το αποτέλεσμα όμως είναι ακριβώς αντίθετο. Οι λόγοι για αφτό είναι η για χρόνια τώρα πολιτική των δεξιών στροφών που εφαρμόζει η ηγεσία της ΕΔΕΚ—τάση που συνεχίστηκε και εντάθηκε μέσα στο 1983.

Συρρίκνωση Υπερκομματικός

Αντι να στραφε στους εργαζόμενους, στράφηκε στα μικροαστικά στρώματα, που δεν έχουν μεγάλη δύναμη, και τη δεξιά. Ο Β.Α. δε θέλησε να γίνει ο υποψήφιος των εργαζόμενων. Προτίμησε να χριστεί «υπερκομματικός υποψήφιος» κάποιου «μέτρου» εθνικής σωτηρίας». Αφτός ο «ταχτικός ελιγμός» όπως άρτες στην ηγεσία και γραφειοκρατία του κόμματος να τον αποκαλεί. (και για μας μια δεξιά στροφή) περιόρισε τις δυνατότητες για υποστήριξη που είχε ο Β.Α. Τον είδαμε να επισκεφτείται χώρους δουλειάς συναντώντας μέσα σ' ένα εγκάρδιο κλίμα πρώτα τους εργοδότες καπιταλιστές και ύστερα να κάνει χειραφτίες με τους εργατές έχοντας απο δίπλα και τους εργοδότες (Νέμισα κτλ). Όλη αφτή η διαδικασία φυσικά ήταν μέσα στα πλαίσια της υπερκομματικής υποψηφιότητας και του «μέτρου» εθνικής σωτηρίας». Η γραφειοκρατία δεν κατάφερε ότι δεν μπορεί ποτε να γίνει πραγματικότητα μια συμπύλιωση ανάμεσα στους εργοδότες και τους εργαζόμενους. Δεν υπάρχει ΚΑΝΕΝΑ κοινό σημείο ανάμεσα στους εκμετα-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε την κοινοτική βάση, (και αφτό το ομολόγησε η ίδια) με «επιστημονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με κολήχα συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω απο τη λογική της ταξικής κοινοτικής και της στασιμότητας ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισήμανε πολύ γρήγορα αφτές τις αδυναμίες και έδωσε τη βάση για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ενιαίο μέτωπο της αριστερας» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφαρμόζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστηρίζει ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

λεφτές και τους εκμεταλλεβόμενους. Αφτό δηλαδή που οι εργατές τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

λεφτές και τους εκμεταλλ

1983: Ανασκόπηση διεθνων εξελίξεων

Δεν υπάρχει γωνιά του πλανήτη μας που να μην συνταράσσεται από πολέμους και σφαγές, πείνα και εξεθλίωση, ταξικές συγκρούσεις και εξεγέρσεις. Αυτή η διαπίστωση επιβεβαιώθηκε ξανά το 1983 παρά το γεγονός ότι ήταν χρόνος ανάκαμψης - κατά μερικούς «άνθησης» - για τις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες.

Η εποχή της ταξικής ειρήνης, ηρεμίας και ευημερίας που επικράτησε για 25 περίπου χρόνια μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο (1950-1974) στην καπιταλιστική Δύση έφυγε χωρίς επιστροφή.

Μια νέα εποχή έχει ανοίξει για την εργατική τάξη της υφελίου: μια εποχή στην οποία έχει ήδη μπει και θα μπαινει όλο και πιο επιταχτικά μπροστά στους εργάτες η προοπτική είτε της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας και της μεταμόρφωσης του πλανήτη σε χώρο ειρήνης και ευημερίας για τα 4 1/2 δισ. κατοίκους της γης, είτε ενός πυρηνικού ολέθρου που θα σημαίνει το τέλος του ανθρώπινου πολιτισμού.

«ΑΝΘΗΣΗ» ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

Το τι ονομάστηκε «άνθηση» ήταν η αύξηση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (Α.Ε.Π) των χωρών του Ο.Ο.Σ.Α. (Δυτική Ευρώπη, Αμερική, Ιαπωνία) κατά 2 1/4% δηλαδή αύξηση βιομηχανικής παραγωγής και οικονομικής δραστηριότητας γενικά σε σύγκριση με -0.3 για το 1982. Αυτή η ανάπτυξη δημιούργησε 1 1/2-2 εκατ. νέες θέσεις στην αγορά εργασίας. Επίσης σημειώθηκε μια μικρή αύξηση στον όγκο του παγκόσμιου εμπορίου.

Ιδιαίτερα «ψηλή» (3 1/2 και 3% αντίστοιχα) ήταν η αύξηση του Α.Ε.Π. για τις Η.Π.Α. και την Ιαπωνία ενώ για την Γαλλία ήταν σχεδόν ανύπαρκτη και για την Ιταλία - 1 1/2.

Τι ουσιαστικά ωφέλη όμως είδαν οι εργαζόμενοι από την «άνθηση» αυτή; Όπως αναφέρεται και το Βήμα των Αθηνών, (1.1.84).

«Ποτέ κατά την μεταπολεμική περίοδο δεν συνοδεύτηκε το ασιόδοξο αυτό μήνυμα με τόσο απαισιοδοξές εκτιμήσεις για τις κοινωνικές συνθήκες που πλαισιώνουν την ανοδική εξέλιξη των οικονομικών μελετών».

Με λίγα λόγια οι ίδιοι οι αστοί αμφισβητούν τα οικονομικά και κοινωνικά ωφέλη της «άνθησης» του συστήματος τους. Ταυτόχρονα περιμένουν αυτή την αναμικτή ανάκαμψη να κρατήσει μέχρι και το 1984 ενώ οι πιο αισιόδοξοι (πολύ λίγοι) μέχρι και το 1985.

Το βασικότερο είναι πως μετά την βαθεία κρίση του 74-75 ο καπιταλισμός ξεκινά τις ανάκαμψεις του με όλα τα προβλήματα της προηγούμενης κρίσης. Με την ανεργία, τον πληθωρισμό και τη μειωμένη παραγωγή σχεδόν ανέπηρτα.

Ετσι ο αριθμός των ανέργων της αναπτυσσόμενης Δύσης κατέρχε στα 33 περίπου εκατομμύρια από τα 35 που ήταν το 82 κι ο πληθωρισμός στο 5 1/2% από το 7.3% του 82.

Ταυτόχρονα το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων της Δύσης μειώθηκε κατά το 1983. Σ'...

Απο τη γενική ανεργία στο Βέλγιο

τηλεπικοινωνίες που έγινε τις τρεις τελευταίες βδομάδες του Αυγούστου (στην Κύπρο δεν έγινε γνωστή η απεργία λόγω της συνομοσίας σιωπής από τα διεθνή μέσα μαζικής επικοινωνίας).

Στην Ευρώπη οι ταξικές κινητοποιήσεις ήταν ιδιαίτερα έντονες (Ελλάδα, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία, Βρετανία, Ιρλανδία κ.ά.) Στις περιπτώσεις της Ολλανδίας και του Βελγίου κόνταναν να εξελιχθούν σε γενικές απεργίες διαρκείας.

Το απεργιακό κύμα στην Ολλανδία ήταν το μεγαλύτερο των τελευταίων 25 χρόνων. Έγινε σε αντίδραση στην άθλια οικονομική κατάσταση -18% ανεργία με τις μισές εταιρείες να κινδυνεύουν να χρεωκοπήσουν. (σε μια χώρα που μέχρι προχτές φαινόταν να ζει αμέριμη στον καπιταλιστικό της παράδεισο). Έτσι όταν η κυβέρνηση προσπάθησε να χτυπήσει τον κρατικό τομέα επιβάλλοντας περικοπές στους μισθούς κατά 3 1/2% επί πλέον της παροποιητής του τιμαριθμού οι χριστιανοί «μαλθακοί», κρατικο υπάλληλοι μπήκαν σε σκληρές μάχες στις οποίες ακόμα κι οι Αστυνομικοί τροχιάς της Χάγης έλαβαν μέρος.

Στο γειτονικό Βέλγιο οι απεργίες πήραν ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. Το 83 ξεκίνησε με δυο γενικές 24ωρες απεργίες (Φεβράρης, Μάρτης) για τον τιμαριθμό και ενάντια στις περικοπές στις κρατικές δαπάνες. Τον Οκτώβριο η πρωτοφανής γενική απεργία στο Δημόσιο τομέα κράτησε 2 βδομάδες. Η απεργία έφυγε από τον έλεγχο της ηγεσίας των συντηριών η οποία όμως πρόλαβε τελικά να την σταματήσει λίγο πριν εξελιχτεί σε γενική επ' αόριστο απεργία με συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα.

Στην Βρετανία οι σημαντικότερες απεργίες έγιναν για προστασία των συνδικαλιστικών ελευθεριών (τυπεράτες Ν.Γ.Α. κ.ά.) για να προδοθούν κι αυτές από τη δεξιά ηγεσία του Κογκρέσου που άφησε αποστάτητες τις συντηρίες από τους νέους αναρχικούς νόμους της Θάτσερ.

Στην Ελλάδα, την Ισπανία και τη Γαλλία οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να απεργήσουν ξανά και ξανά ενάντια στις επιβίσεις των σοσιαλιστικών κυβερνήσεων που οι ίδιοι ανέβασαν στην εξουσία. Η αδυναμία των σοσιαλιστών να βάλουν κάτω από τον έλεγχο τους την οικονομία κρατικοποιώντας το ιδιωτικό κεφάλαιο τους οδήγησε τελικά στην ίδια μονεταριστική πολιτική της Θάτσερ, του Ρήγκαν και του Κολ της Γερμανίας.

5% για τις υπανάπτυχτες χώρες σημειώθηκε μείωση κατά 1%. Το δυσβάσταχο χρέος των 700 δισ. δολαρίων έσπρωξε τον πληθωρισμό των χωρών αυτών, που αποτελεί τα 2/3 του πλανήτη, στη μίζερια και την εξεθλίωση. Σε πολλές περιπτώσεις εκατομμύρια άνθρωποι σπράχτηκαν από την εποχή του κομπίουτερ και του διαστήματος πίσω στην εποχή των σπηλαίων και της βαρβαρότητας.

Το 83 και οι αρχές του 84 μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η εποχή της εξέγερσης των πεινασμένων. Στη Βραζιλία, στην Τунησία, το Χογκ Κόνγκ και το Μαρόκκο οι πεινασμένοι εξεγέρθηκαν ενάντια στις αυξήσεις στο ψωμί κι άλλα είδη πρώτης ανάγκης. Σε πολλές περιπτώσεις έκαιαν εφοδούς σε σούπερ μάρκετς λεηλάτησαν καταστήματα και διένειμαν τρόφιμα και χρήματα σε χιλιάδες διαδρόμους. Σύμφωνα με τους Τάιμς του Λονδίνου κατά τις ταράχες στην Τунησία οργισμένοι διαδήλωσαν σταματούσαν κάτοχους Μερσεντές και τους ανάγκαιαν να τα κάψουν.

Η εξεθλίωση στην Ινδία οδήγησε την κοινωνία στην αποσύνθεση και τις εθνικιστικές συγκρούσεις. (Σφαγές χιλιάδων στο Ασσομ τον Φεβράρη). Στη γειτονική Σρι Λάνκα ο αντίδραστικός ο βοναπάρτης Τζαηγουάρτην έσπρωξε με την πολιτική του τις καθυστερημένες μάζες των Σιγχάων σε σφαγές και εμπρημούς ενάντια στη μειονότητα των Τάμιλ.

Οι συγκρούσεις έφθγγαν από τα χέρια της κυβέρνησης και κόνταναν να ισοπεδώσουν το Κολόμφο κι άλλες πόλεις, για να επιβληθεί τελικά κατάσταση ε-

Απο τις σφαγές στο Ασσομ

κτακτη ανάγκης και η απαγόρευση των αριστερών κομμάτων.

Στη Νιγηρία μια από τις πιο πλοεστές χώρες της Αφρικής (πετρέλαιο) η κυβέρνηση, σε μια διαφύλαξη των κεκτημένων, για τις μάζες των χωρών του 3ου κόσμου δεν ήταν παρά μια ατέλειωτη φρίκη. Αν η «άνθηση» του 83 για τις αναπτυσσόμενες χώρες του ΟΟΣΑ σημειώθηκε χωρίς τον εμπορίου μεταξύ τους κατά...

α προσπάθεια να λύσει τα τρομερά οικονομικά προβλήματα της χώρας και να στρέψει την προσοχή των μαζών στο ρατσισμό έδωσε 2-3 εκατομμύρια ξένους εργάτες δίνοντας τους δυο βδομάδες προεידοποίηση. Τελικά, στις 31 του Δεκεμβρίου, οι στρατιωτικοί επανήλθαν στην εξουσία αποδεικνύοντας ξανά πως η αστική «δημοκρατία» δεν μπορεί να ευδοκίμησει στις χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Τα δώρα του καπιταλισμού για τις μάζες των χωρών αυτών είδαμε να παρελθόντων και στην Αργεντινή όταν προς το τέλος του 83 άρχισαν να ανοίγονται οι μαζικοί τάφοι των 30-40 χιλιάδων αριστερών που «καθάρισαν» η χούντα κατά τη δεκαετία του 70. Στο θέαμα των λειψάνων από γυναικείες και νεογέννητα με κομμένα χέρια σε ομαδικούς τάφους χιλιάδων (σε άλλες περιπτώσεις αναστήθηκαν από τη θάλασσα όπου τους είχαν ρίξει οι φασίστες με ελικόπτερα και αεροπλάνα) οι αγανακτισμένες μάζες της Αργεντινής και μαζί τους όλοι οι εργάτες της γης καταδίκασαν χιλιάδες φορές σε θάνατο τον καπιταλισμό τον ιμπεριαλισμό και τις φασιστικές διχτατορίες.

ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΣΕΧΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΕΣ

Και πραγματικά το 83 αποδείχτηκε χρόνος δίσεχτος για τους διχτάτορες. Στην μια χώρα μετά την άλλη - Πακιστάν, Παγκλάνης, Φιλιππίνες εκατομμύρια λαοί μπήκαν σε αιματηρές συγκρούσεις για να αποτινάξουν τους αμοσταγείς διχτάτορες - πόνια του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού.

Το επικεντρο όμως της επερχόμενης απανστάσης στον Τρίτο Κόσμο ήταν αναμφίβολα η Λατινική Αμερική.

Λίγα χρόνια πριν οι «δημοκρατίες» της Ηπείρου ήταν μικρές ασήμαντες εξαιρέσεις στον κανόνα. Σήμερα δεν υπάρχει χώρα της Λατ. Αμερικής που να υπόσχεται και πολιτική σταθερότητα. Οι χούντες σε μια χώρα μετά την άλλη επιχειρούν μεταρρυθμίσεις «εκ των άνω» δίνοντας βιαστικά τη σκυτάλη στους «δημοκράτες» πολιτικούς, σε μια εναγώνια προσπάθεια να προλάβουν και να σταματήσουν τις εκρήξεις από τα κάτω.

Αυτή ήταν και η ουσία της αυτοδύλωσης της Χούντας της Αργεντινής. Από τη μια ήταν η χρεωκοπία της μονεταριστικής τους πολιτικής:

Απεργία εργατων μετάλλου στο Σάο Πάολο (Βραζιλία)

- 40% δισ. δολάρια εξωτερικό χρέος.
— 450% πληθωρισμός
— Μέχρι 50% ανεργία και υποαπασχόληση
— Βιομηχανία να εργάζεται στο 50% των δυνατοτήτων της.

Από την άλλη η ήττα του πολέμου στα Φώκλαντ - ένας πόλεμος που έγινε ακριβώς για να στρέψει αλλού την προσοχή του οργισμένου λαού - φανέρωσε τη σαπίλα του καθεστώτος σ' όλη της την μεγαλοπρέπεια.

Η επιστροφή στη δημοκρατία δεν ήταν λοιπόν παρά μια προσπάθεια ειρηνικής μεταπολίτευσης όπως στην περίπτωση της Ελληνικής χούντας - για να προλάβουν την επαναστατική εξέγερση των εργαζομένων.

Η εκλογή του Αλφονσιν και η πρωτοφανής ήττα των Περονιστών δεν πρέπει να θεωρείται σαν στροφή προς τα δεξιά. Ο Αλφονσιν κέρδισε γιατί υποσχέθηκε κι αυτός την «αλλαγή» και την τιμωρία της Χούντας η στιγμή που μερικοί Περονιστές ταύτισθηκαν με τους στρατιωτικούς.

Στην περίπτωση της Χιλής ο διχτάτορας ΠΙΝΟΣΕΤ αρνήθηκε να παραδώσει παρά τις αλεπάλληλες ηρωικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας και παρά τις υποδείξεις όλων σχεδόν των συνεργατών του που βλέποντας την οργή των μαζών και την οικονομική καταστροφή κατάλαβαν πως όσο καθυστερεί να παραδώσει τα ήνια στους πολιτικούς τόσο πιο ευρηστική κι επικίνδυνη για τους αστούς θα αποδειχτεί η μεταπολίτευση.

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του Χιλιανού λαού απόδειξαν πόσο δύσκολο είναι για τους καπιταλιστές σήμερα να κρατήσουν ομημένη την εργατική τάξη. Το 1973 οι στρατιωτικοί σκότωσαν, εξαφάνισαν και φυλάκισαν σχεδόν όλους τους δραστήριους αριστερούς εργάτες (40,000 εκτελέστηκαν) κι όμως μέσα από την αδυναμία της χούντας να λύσει τα ογκούμενα προβλήματα του λαού οι μάζες εξεγέρθηκαν ξανά μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες κι ενώ είχαν να αντιμετωπίσουν τους αδύστατους στρατιώτες που πορνολούσαν στο ψαχνό.

Τελικά ο καλύτερος σύμμαχος του Πίνοςετ αποδείχτηκε η ηγεσία των εργατικών κομμάτων. Με τις διακοπόμενες μέρες διαμαρτυρίας, με την άρνηση τους να βάλουν μπροστά την προοπτική της εξουσίας με την δουλικότητα τους απέναντι στους χριστιανοδημοκρατικούς κινδυνεύουν να εξαντλήσουν τους εργάτες που άρχισαν να μην βλέπουν το λζ-

τους. Το ρόλο της αστυνόμευσης της περιοχής έπαιξε το Ισραήλ. Γι αυτό το σκοπό ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός παραχωρεί εδώ και 35 χρόνια το μεγαλύτερο ποσοστό ολόκληρης της εξωτερικής βοήθειας σ' αυτή τη μικρή χώρα. Το ποσοστό αυτό έφτασε το 1982 - σύμφωνα με τους Φινάνσιαλ Τάιμς - το 1/3 σχεδόν (2.25 δισ. σε σύλλογο 8.3 δισ. δολάρια) της Αμερικάνικης εξωτερικής βοήθειας.

Τι απέγινε λοιπόν ο σταθερός, ο πανίσχυρος αυτός και πειθήνιος σύμμαχος του Ρήγκαν; Τα δισεκατομμύρια σε χορηγίες και δάνεια δεν έσωσαν τελικά την οικονομία της χώρας. Οι Ισραηλιτες εργαζόμενοι φορτώθηκαν το ΜΕΓ ΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗΝ ΧΡΕΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (23 δισ. δολάρια ή 5,500 δολλ. για κάθε άνδρα, γυναίκα και παιδί ή 7 φορές μεγαλύτερο από το κατά κεφαλή χρέος της Βραζιλίας ή 4 φορές περισσότε-

των στρατιωτικών να φύγουν οδήγησε σε απανωτές γενικές απεργίες και διαδηλώσεις που παράλυσαν τη χώρα. Παρόμοιες κινητοποιήσεις και απεργίες έγιναν σ' ολόκληρη τη Λατ. Αμερική (Περού, Βολιβία, Βραζιλία κ.ά.).

Κύριο χαρακτηριστικό σ' αυτές τις κινητοποιήσεις - όπως και στην περίπτωση του Πακιστάν, Φιλιππίνων κοκ - ήταν ο πρωτοποριακός ρόλος της εργατικής τάξης.

Μιας εργατικής τάξης πανίσχυρης σήμερα σε αριθμούς, οργάνωση και διάθεση για αγώνα και θυσίες.

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΡΗΓΚΑΝ

Αντιμέτωποι οι Ιμπεριαλιστές με τον εφιάλη του ξαπλώματος της Νικαραγουανής επανστάσης στο Σαλβατόρ και ολόκληρη την Κεντρική Αμερική, και γνωρίζοντας πολύ καλά την αδυναμία τους να επέμβουν και να καταστείλουν την επανστάση σ' οποιαδήποτε μεγάλη χώρα της Λατινικής Αμερικής αποφάσισαν να δώσουν ένα μάθημα στους Λατινοαμερικάνους.

Η εισβολή στη Γρενάδα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια πρόβα τζενεράλη από καιρού ετομαζομένης εισβολής στη Νικαράγουα. Στη Γρενάδα ο Ρήγκαν πήρε μια γούση της μασιασμένης αντίδρασης που θα βρουν οι πεζοναύτες του όταν επιτεθούν στη Νικαράγουα. Φαίνεται όμως πως δε θα έχει άλλη εκλογή σε κάποιο στάδιο παρά να επιτεθεί - παρ' όλες τις επιπτώσεις και τις εκρήξεις που θα προκληθούν ιδιαίτερα στην Λατινική Αμερική.

Μια μικρή γούση της αδυναμίας σήμερα των ιμπεριαλιστών να αστυνομεύουν τον πλανήτη πήρε ο Ρήγκαν και στο Αίθιοπ. Τη δεκαετία του 50 οι Αμερικάνοι μπήκαν στο Αίθιοπ, «εξεκαθάρσαν» την κατάσταση κι έφυγαν. Το 83 ενώ μπήκαν σκόλα στο Αίθιοπ (όπως άφριο - λίγο πιο δόσκολα - στην Νακαράγουα) ανακάλυξαν πόσο δύσκολο είναι να φύγουν (ανατινάξουν) κτιριακά, καταρρινη αεροπλάνα, θανάτους εκατοντάδων πεζοναυτών, εκρήξεις σε προεβείες κοκ).

Το ίδιο το γεγονός της πιο άμεσης επέμβασης - τους στο Αίθιοπ φανεράνη την αδυναμία τους. Το ρόλο της αστυνόμευσης της Παλαιστίνης να αναγνωρίσει αυτή την αλήθεια και να προχωρήσει σε μια ταξική πολιτική μακριά από συμβατικές με Σειχηδες και Βασιλιάδες οδήγησε στην αιματηρή διαμάχη που κράτησε σχεδόν 8 μήνες και προκάλεσε το θάνατο σε χιλιάδες Παλαιστίνιους (μαχητές και άμαχους).

Η στροφή του Αράφατ ακόμα πιο δεξιά κι η επαναπροσέγγιση του με τον Μπουμπάρακ της Αιγύπτου συνδιασμένη με το επικίνδυνο αδιέξοδο στο πολεμικό πεδίο, δεν αφήνει πια καμιά άλλη διέξοδο από τον κοινό αγώνα της Παλαιστινιακής, Λιβανικής και Ισραηλιτικής εργατικής τάξης σε σύνδεση με τον αγώνα της εργατικής τάξης στις γειτονικές αραβικές χώρες ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και τα αντιδραστικά καθεστώτα που τον υπηρεύουν, για μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της περιοχής.

Η ανάπτυξη της ταξικής πάλης μέσα στο ίδιο το Ισραήλ σαν αποτέλεσμα της καταστροφικής οικονομικής κρίσης αποτελεί την πιο εννοική εξέλιξη στην μακρόχρονη ιστορία της Παλαιστινιακής Επανάστασης.

Το τι αποσιάζει όμως ακόμα είναι η μαρξιστική ηγεσία που θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί αυτές τις εννοικές συνθήκες και να προχωρήσει το κίνημα μπροστά.

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΠΥΡΗΝΙΚΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΥ

Εχτός από το Λιβανικό μα σειρά από άλλοι πόλεμοι, μέσα στο 1983 ήταν αναμφίβολα ο φόβος του πυρηνικού αφανισμού. Ολόκληρος ο χρόνος διάρρευσε με αλληλοκατηγόριες ανάμεσα στους Αμερικάνους Ιμπεριαλιστές και τη Σοβιετική Γραφειοκρατία συνοδευόμενες πάντα από φιλερηνικές δηλώσεις.

Το πόσο «φιλερηνικός» είναι ο Ρήγκαν το αποδείξει όταν τοποθέτησε τους πυραύλους Κρους και Πέρονγκ στην Βρετανία και την Ιταλία τορπιλλίζοντας τις υποναυλίες της Γενεύης της γης για την τύχη που απειλεί όλους τους λαούς αν δεν δοθεί ένα τέρμα στις αντιθέσεις του καπιταλισμού.

Οι μακάβριες σκηνές των παιδιών του Αιβάνου διατρήτην από σφαίρες «εχθρικές» ή «αδελφικές» που βλέπαμε ολόκληρο σχεδόν το 83 από την ΤV δεν ήταν παρά μια ακόμη προειδόπιση για τους εργαζόμενους της γης για την τύχη που απειλεί όλους τους λαούς αν δεν δοθεί ένα τέρμα στις αντιθέσεις του καπιταλισμού.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η αδυναμία της ηγεσίας

Συνέχεια στη σελ. 15

ΓΙΑ ΤΟΝ Γ. ΤΖΙΒΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ;

Είναι πάντα οδυνηρό να σταυρώνεις το σπαθί—σου μ' ένα παλιό σύντροφο. Η περίπτωση του Γ. Τζίβα, πρώην αρθρογράφου της «Σ.Ε.» και τώρα της «Σημερινής» είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Το τελευταίο του άρθρο στη «Σ», στην περίφημη στήλη της «Τα υπέρ και τα κατά», δεν είναι τίποτε άλλο από ένα ανόητο λιβελλογράφημα σε βάρος της εφημερίδας όπου πρωτόγραψε και της οργάνωσης που τον στέγασε.

Φυσικά ο Γ. Τζίβας, όπως και κάθε ελεύθερος άνθρωπος, έχει και το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση, να εκφράζει τις διαφωνίες—του, να αρθρογραφεί ενάντια στο τι θεωρεί λαθεμένο, να τροποποιεί τις απόψεις του και ν' αλλάζει τις θέσεις του όταν καταλάβει πως αυτό που πίστευε παλιά δεν ισχύει πια ή ότι ήταν λαθεμένο. Όμως αυτό που κάμνει σήμερα ο Γ. Τζίβας δεν έχει καμμία σχέση με μια ειλικρινή επανατοποθέτηση: είναι ένα υποκριτικό κλαψούρισμα πίσω από το οποίο κρύβεται το ξεπούλημα—του στην αστική τάξη.

Ο Γ. Τζίβας έχει φτάσει πολύ ψηλά. Δεν είναι μικρό πράγμα να γράφει στην ίδια στήλη που έγραφε και ο καλύτερος δημοσιογράφος της δεξιάς. Σκέφτηκε όμως ποτε που οφείλει αυτή την τιμή; Αναλογίστηκε καμμία φορά ότι ο μοναδικός λόγος που η «Σ» του προσφέρει τις στήλες της είναι γιατί είναι ένας αποστάτης της αριστεράς; Ότι με αρθρογράφος όπως τον Τζίβα τον Φτωχόπουλο, τον Σάββα Παύλου και τόσους άλλους η δεξιά προωθεί το μέρος των απόψεων—τους που βοηθά στην διαιώνιση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και το τσάκισμα του εργατικού κινήματος;

Το ν' αρθρογραφήσει κάποιος σε μια δεξιά εφημερίδα δεν είναι έγκλημα. Τα κακό όμως είναι ότι για να μπορέσει ν' αρθρογραφήσει ο Τζίβας στη «Σ» μπήκε σε μια διαδικασία αυτολογοκρισίας απ' όπου κατάφερε να ψαλιδίσει τις απόψεις του και να τις κόψει στα μέτρα της «Σ». Ένα παράδειγμα: το αγαπημένο θέμα του Τζίβα όταν έγραφε στη «Σ.Ε.» ήταν το αντάρτικο στην Ελλάδα, ο ΕΛΑΣ, ο Άρης Βελουχιώτης και η προ-

δοσία της δεξιάς ενάντια στην ελληνική αντίσταση. Είναι βέβαιο πως ο Τζίβας διατηρεί τα ίδια αισθήματα σ' αυτό το θέμα όπως και τότε. Όμως όταν αναφέρεται στην αντίσταση σαν παράδειγμα «εθνικής» τοποθέτησης αποφεύγει ν' αναφερθεί στο ποιοι έκαμαν την αντίσταση πραγματικότητα, ο ΕΛΑΣ και ο Βελουχιώτης παύουν να υπάρχουν, ο εμφύλιος εξαφανίζεται. Για να μπορέσει να μπει το άρθρο—του στη «Σ» το θέμα καταντά μια αντιπαράθεση εθνικοτήτων, Έλληνες ενάντια στους Γερμανούς.

Κι όμως παραπονιέται ο Τζίβας πως θα τον χαρακτηρίσουμε «εθνικιστή». Πως σ' αυτό τον τόπο οι άνθρωποι χαρακτηρίζονται πατριώτες ή προδότες, δεξιοί ή αριστεροί, διεθνιστές ή εθνικιστές. Για μας το πρόβλημα των χαρακτηρισμών δεν είναι ηθικό. Κάθε τέτοιος χαρακτηρισμός σημαίνει κάτι συγκεκριμένο. Το αν αυτό είναι καλό ή κακό εξαρτάται από το στρατόπεδο στο οποίο ανήκει κανείς. Ο Τζίβας είναι εθνικιστής. Βλέπει τη σύγκρουση στην Κύπρο σαν σύγκρουση ανάμεσα σε Τούρκους και Έλληνες, διαγράφει τις ταξικές αντιθέσεις και πολύ φυσιολογικά βρίσκει τον εαυτό—του στο στρατόπεδο της Ελληνοκυπριακής αστικής τάξης, παρέα με τους αντικομμουνιστές της «Σ»: η μόνη λύση είναι να φέρουμε Ελληνικό στρατό στην Κύπρο.

Αυτό που δεν τολμά, ούτε ο Τζίβας, ούτε αυτοί που τον φιλοξενούν σήμερα, είναι να πουν το που θα οδηγήσει μια τέτοια κίνηση. Για κακή—τους τύχη η «εθνική» λύση του Ελληνικού στρατού στην Κύπρο οδηγεί στο «αντεθνικό» αποτέλεσμα της διχοτόμησης και της διπλής Ένωσης. Γιατί φυσικά δεν τολμούν να προτείνουν την απελευθέρωση των κατεχομένων με στρατιωτική επιχείρηση. Ξέρουν πολύ καλά πως το 1903 ή 1910 Ελλάδα—Τουρκία καθορίζεται από την Αμερική και πως μια σύγκρουση ανάμεσα—τους θα είχε ακριβώς τα αποτελέσματα που τόσο απειλητικά περιγράφει ο Τζίβας.

Διπλή ένωση λοιπόν. Αυτή είναι η πραγματική πρόταση της Σημερινής. Αυτή είναι και η πρόταση του Τζίβα. Και τι εμποδίζει αυτή τη λύση; Μα φυσικά η εργατική τάξη της Κύπρου. Γι' αυτό και ο Τζίβας είναι ενάντια στην αυτοδιάθεση. Ο μεγάλος δημοκράτης αντι να ζητήσει την έγκριση των απόψεων—του οραματίζεται να τις επιβάλει με τη βία. Με τη δικαιολογία της τουρκικής απειλής θέλει να φέρει τον Ελληνικό στρατό στην Κύπρο, να επιβάλει ντε φάκτο τη διχοτόμηση και τη διπλή ένωση.

Ο Γ. Τζίβας δεν τολμά ακόμα να παραδεχτεί, ούτε στον εαυτό—του, ότι έχει περάσει με το μέρος των αστών. Μπορεί ακόμα να κρύβεται πίσω από την ύπαρξη σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην Ελλάδα. Στο άρθρο του αναφαιρείται στην Αριστερή Πτέρυγα σαν «μαρξιστές», πάντα σε εισαγωγικά, υπονοώντας προφανώς πως ο ίδιος είναι ή τουλάχιστον ξέρει από μαρξισμό. Πως όμως θέτουν το θέμα του στρατού οι μαρξιστές; Ο Τζίβας το θέτει μεταφυσικά: ο Ελληνικός στρατός. Αντίθετα οι μαρξιστές βλέπουν τον στρατό σαν θεσμό της κοινωνίας στην οποία ζουν. Στην Ελλάδα, πέρα την ύπαρξη σοσιαλιστικής κυβέρνησης, η κοινωνία εξακολουθεί να παραμένει ταξική, η άρχουσα τάξη εξακολουθεί να είναι η αστική, ο στρατός εξακολουθεί να διοικείται από το ίδιο σώμα αξιωματικών που επέβαλε την δικτατορία, που έκαμε το πραξικόπημα στην Κύπρο. Αν επιβιώνει η Κυβέρνηση Παπανδρέου κι αν δεν γίνεται σήμερα πραξικόπημα στην Ελλάδα δεν είναι γιατί άλλαξε η νοοτροπία των στρατιωτικών αλλά γιατί το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα διαθέτει σήμερα τεράστια δύναμη. Οι στρατιωτικοί σήμερα σιωπούν και περιμένουν γιατί ξέρουν πολύ καλά πως αν δοκιμάσουν να κινηθούν το εργατικό κίνημα θα τους συντρίψει. Το να ζητά κανείς σήμερα Ελληνικό στρατό στην Κύπρο είναι ισοδύναμο με το να στρέφει τα όπλα ενάντια στην εργατική τάξη.

Όμως ο Τζίβας δεν ενδιαφέρεται για την εργατική τάξη και την «σύρ-

ραξη των καταπιεσμένων με τους καταπιεστές». Τον ενδιαφέρει μόνο η σημερινή κυπριακή πραγματικότητα. Τόσο πολύ που δεν προτείνει τίποτε. Και σαν να πρόκειται για κατασκοπευτική ταινία κατηγορεί την Αριστερή Πτέρυγα ότι συνδέεται με πολυεθνική (!!) οργάνωση με έδρα την Αγγλία και υποκαταστήματα (!!) σε διάφορες χώρες. Και μας διαβεβαιώνει πως «μπορεί να τ' αποδείξει». Ν' αποδείξει τι; ότι η Α.Π. έχει σχέσεις με τους μαρξιστές άλλων χωρών; Μα αυτό είναι η βάση του διεθνισμού της ΑΠ που τόσο ειρωνεύεται ο Τζίβας. Και δεν είναι μόνο οι μαρξιστές που έχουν «διεθνιστική» προσέγγιση. Πέρσι η Σημερινή έκαμε προεκλογική εκστρατεία στην Βρετανία υπέρ της Θάτσερ.

Είτε το θέλει ο Τζίβας είτε όχι η σύγκρουση σήμερα ανάμεσα στους καταπιεστές και τους καταπιεσμένους είναι πραγμα-

τική σε παγκόσμιο επίπεδο. Αν ο Τζίβας θέλει να μπει στο στρατόπεδο των δέκα εκατομμυρίων Ελλήνων ενάντια στα σαράντα εκατομμύρια των Τούρκων θα τον αφήσουμε στις περιπλανήσεις του. Γιατί τα πραγματικά στρατόπεδα της σημερινής σύγκρουσης δεν είναι εθνικά, μα ταξικά. Αν θέλει να μετατρέψει τις εργατικές μάζες των Τουρκοκυπρίων και των Τούρκων σε εχθρούς του, θα βρει τον εαυτό—του σύμμαχο με τους αστούς—Τούρκους και Έλληνες. Εμείς θα συνεχίσουμε να χτίζουμε δεσμούς ανάμεσα στους εργάτες Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους Έλληνες και Τούρκους και σ' όλες τις χώρες που μπορούμε. Ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό, ο αγώνας για τον σοσιαλισμό, είναι διεθνής. Και η εργατική τάξη είναι σήμερα σε θέση να τον φέρει σε πέρας.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

£4,500 ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Στις 16/12/83 έγινε στο κέντρο Βασιλικά στο Δάλι ο Παγκύπριος Χριστουγεννιάτικος Χορός της Α.Π. Ήταν το επιστέγασμα των 3 επιτυχημένων επαρχιακών χορών της Α.Π. στην Λ/σία, Λ/σο και Λ/κα.

Ο στόχος που εμπαινε τον Μάη του 83, όταν προγραμματίζονταν όλοι οι χοροί της Α.Π., ήταν £3.000 και 150 άτομα προσέλευση. Τους στόχους μας αυτούς τους υπερκαλύψαμε. Είχαμε προσέλευση γύρω στα 200 άτομα, και μαζέψαμε £4.500 από την πούληση του λαχείου, την πούληση εισιτηρίων εισόδου και το διαφημιστικό βιβλίο.

Ιδιαίτερο βάρος δώθηκε στην πούληση του λαχείου από το οποίο βγήκαν τα 90% σχεδόν των εσόδων. Πέρα από τους προσωπικούς στόχους που έβαλαν δεκάδες υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης βρήκε μεγάλος αριθμός οργανωμένων συνεργείων για την πούληση λαχείου στες πόλεις της Λ/σίας, Λ/σού και Λ/κας.

Σύντροφοι και συντρόφισσες δούλεψαν στα συνεργεία—πολλοί για πρώτη φορά—εργάστηκαν με μεγάλο ενθουσιασμό, με αποτέλεσμα να έχουμε τα θαυμάσια αυτά αποτελέσματα. (Ξεπεράσαμε τα έσοδα του περασμένου χρόνου κατά 250%!)

Τόση ήταν η ζωντανή παρουσία της Α.Π. στο πλατύ κοινό που θορυβήθηκε η γραφειοκρατία και αναγκάστηκε να μας επιτε-

θεί από τα «Νεα» και άλλες εφημερίδες απειλώντας μας μάλιστα, να μας πάρει στα αστικά δικαστήρια!

Η επιτυχία και αυτού του χορού μας αποτελεί την έλπιδα στα μέλη του κόμματος ότι το πιο αγωνιστικό κομμάτι του κόμματος συνεχίζει την ανοδική του πορεία δείχνοντας πόσα θα μπορούσαν να επιτευχθούν αν η ηγεσία του κόμματος όπλιζε και ενθουσίαζε όλα τα μέλη του κόμματος με μια αγωνιστική σοσιαλιστική πολιτική. Με τα λεφτά που πήραμε από τους υποστηρικτές μας και τις χιλιάδες γνωστούς και αγνώστους εργαζόμενους που πλησιάσαμε θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας για να φτάσουν οι Μαρξιστικές ιδέες σε κάθε γωνιά του εργατικού κινήματος.

Δεν πρέπει όμως να εφησυχάζουν οι υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης ιδιαίτερα φέτος που θα αποδεχτεί ένας χρόνος δύσκολος για το εργατικό κίνημα, με νέες επιθεσεις των καπιταλιστών και της κυβέρνησης τους, η Έκφραση πρέπει να συνεχίσει να έχει την οικονομική ενίσχυση των υποστηρικτών της πάνω στην οποία βασίζεται αποκλειστικά για να επιβιώσει.

Εξ' άλλου το ζήτημα που μπαίνει τώρα για τη Σ. Έκφραση δεν είναι αυτό της επιβίωσης—αυτό το ξεπεράσαμε χάρη στις απανωτές επιτυχίες μας—αλλά της βελτίωσης της ποιότητας της και την πιο συχνή

ΕΔΕΚ: Συνέχιση της δεξιάς πορείας

Συνέχεια από τη 9

την ανακήρυξη «ανεξάρτητου» Τ/Κ κράτους από τον εκπρόσωπο των Τ/Κ αστών Ντενκτάς. Οι συνομιλίες ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ αστούς δεν ήταν δυνατό να φέρουν αποτέλεσμα. Ήταν καταδικασμένες να έχουν το χαρακτήρα του καζαρμού για και η υλική τους βάση ήταν ο καπιταλισμός. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους αστούς των δυο κοινοτήτων είναι αγεφύρωτες - και μεταφέρθηκαν προς τα κάτω με τη μορφή του εθνικιστικού μίσους και της καχυποψίας εξανεμίζοντας έτσι τα περιθώρια για μια λύση. Οι Ε/Κ αστοί έχουν συμφέρον να δουν μια Κύπρο ενιαία γιατί έτσι μπορούν να διασφαλιστούν τα κεφάλαια τους και να μεγαλώσουν τα κέρδη τους. Οι Τ/Κ αστοί έχουν συμφέρον να δουν μια Κύπρο μοιρασμένη με ένα κομμάτι κάτω απ' τη δική τους κυριαρχία (σα μειοψηφία είναι πιο αδύνατοι σ' όλοους τους τομείς όπως και στα οικονομικά) για να διασφαλίσουν τα δικά τους κεφάλαια και να σιγουρέψουν τα κέρδη τους. Πράμα απίθανο για φούξ - αν ζούσαν σ' ένα καθεστώς ενιαίας Κύπρου με του Ελληνοκύπριους αστούς να τους συναγωνίζονται να μπορούσαν να επιβιώσουν σαν τάξη.

Για μας όλη αυτή η πρακτική που εφαρμόζεται στο Κυπριακό είναι άχρηστη και αποπροσανατολιστική. Δεν υπάρχει λύση μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια. Για την Αριστερή Πτέρυγα ουσιαστικές συνομιλίες σημαίνει αντικατάσταση των συνομιλιών που γίνονται από τους αστούς των δυο κοινοτήτων, με συνομιλίες ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ εργάζομενους και τους εκπροσώπους τους. Αυτό θάναη η αρχή για την δημιουργία κοινού μετώπου για μια Κύπρο λέφτερη, σοσιαλιστική.

Εθνικισμός

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ μπροστά σ' αυτή τη κατάσταση, αντί να διορθώσει τα λάθη της συνέχισε να ολισθαίνει προς τα δεξιά. Έπεσε στην παγίδα του εθνικισμού, μιλά για διαταξική ενότητα και ερμηνεύει την συμπάραταξη ανάμεσα στην Ελλάδα και την Κύπρο σαν την δυναμική παρουσία της Ελλάδας στην Κύπρο, εννοώντας φυσικά την ελληνική κυβέρνηση και τον κρατικό μηχανισμό με τα όργανα του (μειώνοντας την σημασία του παράγοντα Ελληνικό Εργατικό Κίνημα), εναποθέτοντας τις ελπίδες για λύση πάνω στο αποτέλεσμα μιας εξω-

τερικής επέμβασης βασισμένης πάνω σε ηθικά κριτήρια. Αντί να παλεύει για να υλοποιηθεί το παλιό σύνθημα για «λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατικό έλεγχο» εκθιάζει τον αστικό στρατό μιλά για εράνους με σκοπό την ενίσχυση του και κοντολογη συμπεριφέρεται σαν ένα οποιοδήποτε αστικό κόμμα.

Σε ομιλία του ο Γ. Γ. της ΕΔΕΚ Τ. Χ' Δημητρίου (29.12.83) ΝΕΑ) έλεγε «Εμείς υποστηρίζουμε την άμυνα και πιστεύουμε ότι η Κύπρος έχει τώρα με τον Α. Παπανδρέου αποφασιστική και ισχυρή υποστήριξη. Η δυναμική παρουσία της Ελλάδας προσφέρει ισοζύγιο δυνάμεων αποτρέπει επιθετική ενέργεια της Τουρκίας και ανοίγει το δρόμο στη λύση. Θα είμαστε εφτυχείς αν οποιαδήποτε άλλη πλευρά αναλάμβανε να μας προστατέψει εμπραχτα. Εφόσον όμως δεν εκδηλώνεται τέτοιο ενδεχόμενο δεν μπορούμε να παραμείνουμε ανοχύρωτοι».

Με λύπη παρατηρούμε ότι η ηγεσία του κόμματος έχει δώσει στη συμπάραταξη ένα εθνικιστικό χαρακτήρα. Αντιμετωπίζεται η Ελλάδα σαν νάναι ο προστάτης των Ελληνοκύπριων σε αντίθεση με την Τουρκία (προστάτη των Τ/Κ).

Η σύγκρουση συμφερόντων έτσι στην Κύπρο μετατρέπεται σε εθνική.

Η επιβίωση της Κύπρου μετατρέπεται σε αποτέλεσμα της αναμέτρησης του στρατιωτικού ισοζυγίου ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Όμως η Ελλάδα δεν χαρακτηρίζεται από μια τέτοια υπεροπλία που θα ανάγκασε τη Τουρκία να υποχωρήσει. Αλλά ούτε και η Τουρκία αισθάνεται τώρα τόσο δυνατή για να δοκιμάσει νέες στρατιωτικές περιπέτειες.

Η βάση μπορεί να αντιστρέψει την πορεία

Παρά τη μετατόπιση της ηγεσίας του κόμματος προς τα δεξιά και τη συρρίκνωση που ήρθε σαν αποτέλεσμα αυτής της μετατόπισης τα περιθώρια δεν έχουν εξαντληθεί. Όσο κι αν προσπαθεί η γραφειοκρατία να μειώσει τον προβληματισμό και τη σημασία του μέσα στο κόμμα, όσο κι αν προσπαθεί να βρει στηρίγματα έξω από το φυσικό χώρο του κόμματος - τους εργάζομενους - δεν έχουν χαθεί όλα τα περιθώρια. Γιατί η ΕΔΕΚ είναι ένα κόμμα με επαναστατικές παραδόσεις ριζωμένο μέσα στην εργατική τάξη. Σε αντίθεση με την ηγεσία και την κομματική γραφειοκρατία, η βάση του κόμματος που αποτελείται στην πλειοψηφία της από εργαζομενους, το θυμάται αυτό πολύ καλά. Άλλωστε αν αγκάλισαν οι εργαζομενοι την ΕΔΕΚ, την αγκάλισαν για την επαναστατικότητα και τη σοσιαλιστική πολιτική και θέσεις που υιοθέτησε παλιά. Έτσι τα πράματα είναι δύσκολα μόνο για την ηγεσία που προσπαθεί, με τη περιστασιακή δύναμη που απόκτησε από το συνέδριο του 79, να επιβάλει τις απόψεις της πάνω σ' ολόκληρο το κόμμα αδιαφορώντας για το τίμημα. Η βάση του κόμματος μαζί με τους μαρξιστές αποβλημένους και μη, δεν έχει πάψει ούτε στιγμή να πολεμά και να μπαίνει φραγμούς μπροστά στα σχέδια της γραφειοκρατίας. Γιαυτό άλλωστε οι αποβολές δε σταματούν, όπως δε σταμάτησε και η προσπάθεια για φίμωση του προβληματισμού.

Η ηγεσία είναι υποχρεωμένη να υλοποιήσει την απόφαση για συνέδριο που πάρθηκε στο προηγούμενο συνέδριο του 79.

Για μας, όλους τους απλούς εδεκίτες της βάσης αποβλημένους ή όχι, το συνέδριο του Μάρτη είναι μια ακόμα εφκαιρία για αγώνα. Θα είναι μια ακόμα

μάχη για να επιστρέψει το κόμμα στις ρίζες του. Για να αποχτήσει τη θέση που πρέπει στις συνειδήσεις των εργαζομενων της Κύπρου.

Η βάση του κόμματος πρέπει να παλέψει για να αποχτήσει το κόμμα τους σωστούς προσανατολισμούς, τόσο, όσο αφορά τη λύση του κυπριακού, αλλά και για τον κύριο στόχο που είναι η αντικατάσταση του καπιταλισμού με το σοσιαλισμό.

Ας παλέψουμε λοιπόν για να γίνει η ΕΔΕΚ ένα μαχητικό επαναστατικό κόμμα που θα παλέβει μαζί με τους εργάτες ενάντια στο καπιταλισμό. Για να υιοθετήσει τη σωστή ταξική πολιτική και ταξικό πρόγραμμα. Για να υλοποιήσει το ενιαίο μέτωπο της αριστεράς που θα νοιώξει το δρόμο για ένα κοινό αντικαπιταλιστικό μέτωπο πάλης μαζί με τους Τ/Κ εργάτες, για να αγκαλίσει ο σοσιαλισμός την Κύπρο. Ας παλέψουμε για να γίνει το κόμμα διεθνιστικό, ένα κόμμα που να βασίζεται πάνω στη παράλληλη δράση των εργατών όλου του κόσμου αλλά ιδιαίτερα σε στενή σχέση με τις εργατικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας. Ας παλέψουμε για να σταματήσει να αποπροσανατολίζει το κυριακό εργατικό κίνημα η ηγεσία του κόμματος με την πολιτική της ταξικής συνεργασίας που εφαρμόζει τώρα. Για να σταματήσει να σπαταλά τη δραστηριότητα του κόμματος πάνω σε ουτοπίες όπως την επιμονή σε συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς ή τη μεταρρυθμιστική πολιτική μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού που δεν οδηγούν πουθενά. Ας παλέψουμε όλοι για ένα κόμμα που ενωμένο πάνω στη μαρξιστική ιδεολογία και αρχές θα πορεύεται και θα μεγαλώνει για το συμφέρον της Εργατικής τάξης και όχι για τα προσωπικά συμφέροντα της γραφειοκρατίας που το κρατούν μικρό αποδιοργανωμένο και διασπασμένο. Σύντροφοι περνούμε τη 10ετία το 80 που τη χαρακτηρίζει το ξάπλωμα των σοσιαλιστικών ιδεών. Είναι μια εφκαιρία για μας, να πάψει το κόμμα μας ν' αποτελεί το άλλοθι των αστών, να τους δίνει κύρος και να τους διατηρεί στη ζωή. Είναι τώρα που πρέπει να σταθούμε στο ύψος μας και να δάσουμε στο κόμμα τα όπλα που θα κάνουν την εργατική τάξη της Κύπρου πανίσχυρη στη πορεία της για σοσιαλισμό. Ας παλέψουμε για να γίνει το κόμμα μας μαρξιστικό Λενινιστικό.

Γιώργος Ζαβρός

ΜΑΖΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ Τ/ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

30 ΟΥΑΚ 1984

YENİDÜZEN

Συνέχεια από τη σελ. 1

θήκες για ενιαίο αντιιμπεριαλιστικό, αντικαπιταλιστικό αγώνα με την Ε/Κυπριακή εργατική τάξη γίνονται έτσι ολοένα και πιο ευνοϊκές. Μια γεύση του πως αντιμετωπίζει όμως η ηγεσία της Ε/Κυπριακής αριστερας τους Τ/κύπριους, και τον κοινό αγώνα φάνηκε ξεκάθαρα από τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε το συλλαλητήριο της 28ης.

Από την Ε/Κυπριακή δεξιά βέβαια δεν θα περίμενε κανένας φως. Ο «Φιλελεύθερος» - στην καθημερινή στήλη για τον Τουρκοκυπριακό τύπο που μεταφράζει ο Ιάκωβος Τενεδιός - αναφέρεται μόνο σε 3 δεξίες Τ/Κυπριακές εφημερίδες και μεταφέρει ασχολίαστα τις «εχτιμήσεις» τους ότι το συλλαλητήριο ήταν «φιάσκο». Τόσο οι αριστερες Τ/Κ εφημερίδες όσο κι οι φωτογραφίες διαψεύδουν αυτή την είδηση. (Μήπως ο κος Τενεδιός δεν πήρε αυτή τη φορά τις αριστερές εφημερίδες; Ή μήπως πιστός στην αστική τάξη παρασιωπα συνειδητά τα γεγονότα;)

Η «Χαραυγή» «πέρασε» το γεγονός σ' ένα μικρό δίστηλο χαμηλά στην τελευταία σελίδα. Όσο δε για τα σοσιαλιστικά «Νέα» μέχρι στιγμής που γράφονται αυτές οι γραμμές (6 μέρες μετά) είτε δεν έχουν «πάρει πρέφα» είτε παρασιωπούν σκόπιμα μια από τις πιο σημαντικές κινητοποιήσεις της τελευταίας περιόδου.

Δεν είναι πολύ δύσκολο βέβαια να καταλάβει κανένας αυτή τη στάση του Ε/Κ αριστερού Τύπου. Τέτοιου είδους κινητοποιήσεις, συνθήματα που απορρίπτουν τον καπιταλισμό, παραδείγματα ενιαίας δράσης της εργατικής τάξης και της αριστερας είναι φυσικό να φοβίζονται μια ηγεσία που συνεχίζει να ακολουθεί την πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά, συνεχίζει να αρνείται οποιαδήποτε ενόητα ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ, έστω και κοινά συλλαλητήρια.

CTP GENEL BASKANI ÖZKER ÖZGÜR
“EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEDARIN BİRLİĞİNİ MUTLAKA YENECEKTİR”

Η ενότητα των εργαζομενων θα νικήσει την ενότητα των καπιταλιστών

Η παρασιώπιση ή ο υποτονισμός εκδηλώσεων όπως αυτή της 28ης του Γενάρη αποτελεί μια ακόμα ένδειξη για το πια είναι τα αίτια της αδυναμίας της ηγεσίας της Ε/Κυπριακής αριστερας να πετύχει κοινή πολιτική μαζί με τους Τ/κύπριους αριστερούς για το Εθνικό ζήτημα. Πριν από λίγο καιρό οι ηγέτες του ΑΚΕΛ παράμειναν άφωνοι στις κατηγορίες της δεξιάς ότι οι σύμμαχοι του ΑΚΕΛ (Οζγκιουρ) ψήφισαν την ανακήρυξη.

Οι ηγέτες της ΕΔΕΚ προχωρούσαν μάλιστα στο να χρησιμοποιήσουν αυτό το γεγονός για να δικαιολογήσουν τη νέα εθνικιστική τους στροφή (άμυνα, «δυναμική ελληνική παρουσία» κοκ).

Η Σ. Έκφραση δεν υπήρξε ποτέ απολογητής της ρεφορμιστικής ηγεσίας της Τ/Κυπριακής αριστερας όπως δεν το έχουμε σε σχέση με την Ε/Κυπριακή αριστερά.

Γνωρίζουμε ακόμα πως είναι οι αντικειμενικές συνθήκες που σπρώχνουν τους ηγέτες των Τ/Κυπριακών αριστερών κομμάτων προς τα αριστερα όπως αναγκαστικά θα σπρώξουν και τους ομόλογους τους στα νότια.

Τα πρωτοποριακά κόμμα-

τα όμως της εργατικής τάξης έχουν καθήκο να καθοδηγούν την εργατική τάξη. Έχουν καθήκο να προχωρούν περαν από τις εμπειρίες της δειχνοντας τις διεξόδους.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΣΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ, ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ. Σ' αυτή την αλήθεια θα καταλήξουν ξεπερνώντας αν χρειαστεί τις ηγεσίες τους οι Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες μέσα από τα χτυπήματα των καπιταλιστών και του συστήματος τους. Η εθνικιστική προπαγάνδα δεν μπορεί να ευδοκιμήσει για πολύ καιρό μέσα στις συνθήκες κρίσης που μπήκε η κυπριακή οικονομία - κοινωνία.

Το σύνθημα της «Γενη Ντουζεν» «Η ενότητα των εργαζομενων θα νικήσει την ενότητα των καπιταλιστών» θα σπάσει τα φτιαχτά σύνορα του Τ/Κυπριακού καπιταλιστικού κράτους και θα γίνει το κύριο σύνθημα της ενωμένης εργατικής τάξης της Κύπρου.

Δώρος Μ.

£4,500 ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Συνέχεια από τη 12 έκδοση.

Ευχαριστώντας λοιπόν κάθε φίλο και σύντροφο που βοήθησε στην επιτυχία του Παγκύπριου Χορού κάνουμε έκκληση

για συνέχιση της ροής εισφορων για την Έκφραση για να μπορέσει σύντομα να γίνει 15-μερη και βδομαδιάτικη, εφημερίδα.

Συντονιστική Επιτροπή Χορού

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

Παρα το μεγάλο χρονικό διάστημα μετα το χορό παραμένουν ακόμα πολλά δώρα αζητήτα. Αφορούν τους ακόλουθους αριθμούς λαχειών:

10078	10332	9450	10662	8382	
12624	831	16353	17175	3668	
15722	4669	11793	8238	11214	
8094	6222	18461	3728	8040	
12892	9562	3492	1215	13969	
19449	6476	18969	12043	13310	
12061	14010	16787	5213	8920	
2578	8147	1907	17062	404	315

Οι τυχεροί παρακαλούνται να ζητήσουν τα δώρα τους απο το τηλ. 021-61553.

ΕΘΝΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η αριστερα να δώσει διέξοδο στους προβληματισμούς των φαντάρων

Πολυ συχνά η ηγεσία των κομμάτων της Αριστερας εκδηλώνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την εμπιστοσύνη της προς τις δυνάμεις ασφαλείας του αστικού κράτους.

Η άρνηση της ηγεσίας να αναλάβει καθήκοντα συνολικής αναμέτρησης με την πολιτική της δεξιάς και οι βαρειές λαϊκομετωπικές της δεσμεύσεις την αναγκάζουν να περιγράψει μια προοπτική μη ρήξης που θ' ανανεώνει συνέχεια την εμπιστοσύνη προς το αστικό κράτος.

Η ιστορία της Εθνικής Φρουρας αρχίζει από το 1964, όταν μέσα σε συνθήκες αιματηρών εθνικιστικών συγκρούσεων ανάμεσα στις δυο κοινότητες, ο Μακάριος αναγκάζεται να συσπειρώσει τις διάφορες τρομοκρατικές ομάδες σε ταχτικό στρατό που θ' αναλάμβανε να υποστηρίξει ένοπλα τους πολιτικούς βοναπαρτιστικούς θεσμούς του αστικού κράτους και να συγκρατήσει τις φυγόκεντρες τάσεις στο ζήτημα της κεντρικής εξουσίας. Η ανάληψη της αρχηγίας της Ε.Φ. από τον Χίτη κομμουνιστοφάγο Γεώργιο Γρίβα σε συνδιασμό με την αποστολή Ελληνικής μεραρχίας στη Κύπρο, τονώνει τις «εθνικές εβαιοθήσεις» της Ε/Κ αστικής τάξης, έτσι που ανάμεσα στα 1964—67 ο αρχόρταγος Ε/Κ εθνικισμός να καταπιεί ολόκληρα Τ/Κ χωριά και να εξολοθρεύσει δεκάδες άμαχους αθώους κατοίκους. Οι πράσινες γραμμές που δημιούργησαν οι Εγγλέζοι ιμπεριαλιστές μπουγιατίστηκαν πάνω από το φρέσκο αίμα της εργατικής τάξης.

Μήπως σήμερα στην δεκαετία του 80 άλλαξε τίποτα; Μήπως η Εθνική Φρουρα μεταμορφώθηκε σε λαϊκό στρατό για να την χειροκροτούμε; ΟΧΙ.. Η Ε.Φ. ενώ αποτελεί ένα κατ' εξοχή θεσμικό πολιτικό κέντρο με ήδη φανερες τες κατασταλτικές του πρακτικές μέσα στην ιστορική εμπειρία, καλλιεργεί σκόπιμα τον απολίτικο χαρακτήρα των κοινωνικών σχέσεων και χρησιμοποιεί με την βία τους στρατιώτες στις εφόδους της ενάντια στο εργατικό κίνημα, για να διατηρήσει την καπιταλιστική νομιμότητα. Ενώ δηλαδή αφοτός ο μηχανισμός παρουσιάζεται από την Αριστερα σαν μια ουδέτερη επαγγελματική δύναμη απορροφημένη στο εθνικό καθήκον της αντιμετώπισης του εξωτερικού εχθρού, επεμβαίνει αποκάλυπτα (Ελλάδα 1967, Κύπρος 1974) σε περιόδους κατακόρυφης ανόδου των εργατικών αγώνων για να υπερασπίσει την καπιταλιστική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Αφτη η δραστηριότητα της Ε.Φ. είναι σαφώς πολιτική για δυο λόγους:

Α. Θεωρεί την ατομική ιδιοκτησία και τον καπιταλιστικό σχηματισμό σαν το τελευταίο στάδιο του πολιτισμού και το αποκορύφωμα της κοινωνικής εξέλιξης.

Β. Κάθε κοινωνικό κίνημα που αναπτύσσεται στους κόλπους αφοτου σχηματισμού και έχει σαν προοπτι-

κή την ανατροπή των αστικών πολιτειακών δομών, θεωρείται σαν αντι—εθνικό και ξενοκίνητο (τάφτιση εσωτερικού και εξωτερικού εχθρού). Αφτη η λογική οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αφού το εργατικό κίνημα στους καθημερινούς ταξικούς του αγώνες καθοδηγείται από κομμουνιστικά ή σοσιαλιστικά κόμματα τα οποία θεωρούνται ξενοκίνητα, και αφού μόνο ο στρατός μπορεί να αναχαιτίσει τον εξωτερικό κίνδυνο που διεισδύει «ύπουλα» και δηλητηριάζει την ψυχή του έθνους, πρέπει να δικαιολογήσουμε κάθε επέμβαση του στρατού στις διαδικασίες της κοινωνίας. Αφτες οι επεμβάσεις όμως απαιτούν καλοεκπαιδευμένα και «νεβρώδη» πειθαρχημένα σύνολα.

Έτσι η Ε.Φ. βλέπει τους στρατιώτες όχι σαν ανθρώπους που κουβαλούν μέσα τους βιώματα με διαχρονικές αξίες και πολιτικές εβαιοθήσεις, που ντύθηκαν προσωρινα στο χακι και συνεχίζουν να ανήκουν σε μια κοινωνική τάξη και κουλτούρα, αλλά σαν άτομα που πρέπει σύντομα να διαμορφώσουν προβατσία ένστικχα προσαρμοσμένα στην απάνθρωπη στρατιωτική ιεραρχία, με καθορισμένες πειθαρχικές νόρμες που ακρωτηριάζουν και συνθλιβουν κάθε προσωπικότητα όσο δυνατή και σταθερή αν φαίνεται. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να πετύχουν την απόσπαση και αποδέσμευση του εθνοφρουρού από τους πολιτικούς και κοινωνικούς του προσδιορισμούς, δημιουργώντας μια ειδική εικόνα «ισότλητας» που ο κάθε στρατιώτης γνωρίζει ότι είναι μια φάρσα και μια συγκαλυμμένη απάτη.

Οι εγκέφαλοι του ΓΕΕΦ εκμεταλλεύονται τα πιο καθυστερημένα και ακατέργαστα γούστα των μόνιμων αξιωματικών, την κρυφή γοητεία που ασκουν πάνω τους τα χρυσά κουμπια, τα γαλόνια, τα παράσημα και τα διάφορα μπιχλιμπιδια που καρφίτσωνονται στη στολή. Μια στολή που μιιάζει περισσότερο με αποκριατικό κοστούμι αλλά που είναι αφάνταστα χρήσιμη για την κοινωνική καταξίωση των μόνιμων αξιωματικών που στρατολογούνται κύρια από καθυστερημένες αγροτικές περιοχές. Μια ζωή ανικανοποίητες επιθυμίες, σεξουαλικές διαταραχές και προχωρημένη ενδοψυχική αταξία, αποχτα επιτέλους κάποιο νόημα αφού η κάθετη ιεραρχική δομή και λειτουργία της Ε.Φ. τους εξασφαλίζει μια διαρκή και μόνιμη εξουσιαστική παρουσία ανάμεσα σε ομοιόμορφα σύνολα φαντάρων «απαλλοτριωμένα» από την εξωστρατιωτική τους συνείδηση. Έτσι οτιδήποτε θυμίζει την πολιτική ζωή και τη ζωντανή εμπειρία, τους εξαγριώνει, το τιμωρούν το καταδικάζουν, δεν το θέλουν, το στέλλουν στα πειθαρχία, στα κελιά της στρατονομίας, και στα στρατοδικεία. Είναι γι' αφοτο το λόγο που μισούν τους έφεδρους στρατιώτες και

υπαξιωματικούς γιατί χωρίς να το θέλουν, εντελως ασυνείδητα τους θυμίζουν την εγκληματική τους αδιαφορία (στην προηγούμενη τους ζωή) για τα κοίνα, την βιοπάλη, τις ωραίες συλλογικές προσπάθειες για αλλαγή του κόσμου.

ΕΘΝΟΦΡΟΥΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Αφοτοι που πληρώνουν πιο ακριβα και από πρώτο χέρι την τιμή των «εθνικών πόθων» και τα καπρίτσια των αστών είναι οι απλοι φαντάροι. Γιατι κάθε ανόητη δήλωση του Κυπριανού ή του Ντενκτας, για τους εθνοφρουρούς, εργάτες και υπαξιωματικούς σημαίνει «αυξημένα μέτρα ασφαλείας», σημαίνει ακόμα πιο λίγες εξόδους, ακόμη πιο λίγες διανυχτερέψεις, ακόμη πιο λίγες άδειες, ακόμη πιο χειρότερες συνθήκες ζωής. Γι' αφοτο, η κρίση στο Εθνικό ζήτημα τους αφορά άμεσα. Εδώ όμως το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ σκορπούν την πίκρα και την απογοήτωση στους εθνοφρουρούς που εναπόθεσαν τις ελπίδες τους στην Αριστερα. Βλέπουν με σφιγμένη την καρδιά την ηγεσία του κινήματος να συνεργάζεται με την Δεξιά που χτυπά τα ταμπούρα του πολέμου, και να χειροκροτά τους εράνους για την άμυνα όταν αφοτοι συνιστούν ανοιχτή και απροκάλυπτη επίθεση των αστών ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργατικών οικογενειών των στρατιωτών, όταν επιβαρύνουν τους ίδιους τους εθνοφρουρούς με καταβολή χρημάτων από τον ασήμαντο μισθο τους (£6) και δυσχεραίνουν ακόμη περισσότερο την τραγική τους θέση.

Οι εθνοφρουροί είναι σε θέση να ξέρουν από τις άμεσες καθημερινές τους εμπειρίες, ότι η λύση του Κυπριακού δεν εξαρτάται από το ισοζύγιο δυνάμεων Ελλάδας—Τουρκίας. Η λύση δεν μπορεί να περάσει μέσα από την προοπτική της πολεμικής αναμέτρησης γιατί κάθε ντουφεκία που ρίχνεται στη Κύπρο εξυπηρετά τα σχέδια του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού και κουβαλα νερο στο μύλο του εθνικισμού.

Η λύση εναπόκειται στη ικανότητα της εργατικής τάξης να οικοδομήσει ένα ταξικό αντικατοχικό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων με οργανωτικές διασυνδέσεις και διακλαδώσεις με το λαϊκό κίνημα στην Τουρκία, και την Ελλάδα. Μόνο μια τέτοια αντικαπιταλιστική πραχτική στηριγμένη στους νέους

κοινωνικούς συσχετισμούς που δημιουργούνται στην περίοδο της θανάσιμης αγώνιας του καπιταλισμού, μπορεί να παραλύσει κάθε ιμπεριαλιστική προσπάθεια που θα ήθελε να προκαλέσει αντιδραστικές πολιτικές αναμοχλέψεις, ανωμαλίες, και νέες αιματοχυσίες.

Δεν είναι καθόλου λίγοι εκείνοι οι στρατιώτες που πιστεύουν ότι η υποστήριξη των Τουρκοκυπριακών μαζών προς τον Ντενκτας δεν σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλειφτεί η προσπάθεια οικοδόμησης ενός επαναστατικού μπλοκ εργατών—αγροτών—στρατιωτών στο Βορρα και στο Νότο, γιατί φανερώνει περισσότερο τον βαθμό ανασφάλειας των Τουρκοκυπριών εργαζομένων μπροστα στη κλιμάκωση του Ε/Κ Εθνικισμού και της απουσία μιας διεθνιστικής πολιτικής από τη μερία των Ε/Κυπριακών αριστερών κομμάτων.

Οι Μαρξιστές μπορούν πάντα να διεισδύουν κάτω από την επιφάνεια των ιστορικών φαινομένων για να ανακαλύψουν την ουσία και την αιτιολογία τους. Γιατι πάντα, κάτω από τα θαλάσσια κύμματα και τους αφρούς της ιστορίας βρίσκονται υπόγεια ρέβματα που τα προκαλούν και τα εξαφανίζουν.

Εάν το κοινό μέτωπο σήμερα φαίνεται σαν ουτοπία είναι γιατί το εγκλωβίζουμε μέσα σε στενούς εθνικούς συγκρατικούς δακτυλίους που το εμποδίζουν να εξαπολύσει την δυναμική του σ' ολόκληρη την περιοχή. Όμως το ίδιο το κοινό μέτωπο έχει την δική του εσωτερική λογική που ανατρέπει το επιχείρημα της ουτοπίας. Γιατι το κοινό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ μετατρέπεται σε δυνατότητα και γίνεται προοπτική εφικτή μόνο αν το δούμε σαν τον πρόλογο στο ξετύλιγμα μιας πιο σοβαρής, πιο αποτελεσματικής και πιο συντονισμένης διεθνιστικής προσπάθειας Ε/Κ, Τ/Κ, Τούρκων και Ελλήνων εργατών.

Οι Μαρξιστές στρατιώτες είναι πεισμένοι γιαφτες τες προοπτικές οι οποίες διακρίνονται μέρα με τη μέρα από τα ενθαρρυντικά μηνύματα που φθάνουν από τα ακριτικά φυλάκια της γραμμής αντιπαρατάξεως μέχρι τα τάγματα στα μετόπισθεν. Χαρακτηριστικά οι γαλονάδες του ΓΕΕΦ επίσηψαν την πληρωμή των εθνοφρουρών πριν τις άδειες των Χριστουγέννων και άνοιξαν καταλόγους εισφο-

ρων για τον έρανο. Όταν οι μόνιμοι αξιωματικοί καλούσαν ονομαστικά ένα—ένα για να δώσουν στην άμυνα, άλλοι έλεγαν «θα δούμε», άλλοι «θα το σκεφτούμε» και άλλοι αστείζόμενοι έλεγαν ότι «δεν βαστούσαν»!!! Έτσι οι μόνιμοι αξιωματικοί και τα τσιράκια τους έφυγαν απογοητευμένοι. Αμέσως μετά σχηματίσθηκαν τα πρώτα ηγεσάκια. Στες συζητήσεις που ακολούθησαν αποδείχτηκε ότι οι Μαρξιστικές ιδέες υιοθετούνται αβρόμητα από την πλειοψηφία των εθνοφρουρών. Η φτωχολογία που ντύθηκε στο χακι δεν ξεχνα την διεθνιστική της ταφτότητα. Να μερικά μόνο δείγματα από τες συζητήσεις: «Με τον Εθνικισμό μας παίρνουν την ζωή μας, με το έρανο μας παίρνουν το πορτοφόλι μας. Εμεις θέλουμε και την ζωή μας και το πορτοφόλι μας. Κάθε σεντ που δίνουμε για τον έρανο σημαίνει ακόμα πιο υγρα κελιά στη στρατονομία».

ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Ο στρατός είναι το μέρος μιας ολικής κοινωνικής δομής, γιαφτο αντανάκλα μέσα του κάτω από τους παραμορφωτικούς φακούς της στρατιωτικής πειθαρχίας την κρίση και την ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας. Αφτη η ριζοσπαστικοποίηση σπρώχνει αντικειμενικά τους στρατιώτες σε μια ασύνειδη πορεία προς τ' αριστερα. Τα πιο προχωρημένα όμως και αποφασισμένα στοιχεία που είναι έτοιμοι να προχωρήσουν ως το τέρμα μπροστα στην απουσία οργανωμένου συνδικαλιστικού φορέα, παίρνουν το μονοπάτι του ατομικισμού και αναζητούν προσωπικές λύσεις στα προβλήματα τους. Τελικά σε μερικές έξαλλες στιγμές μηδενιστικού αντι—κομφορμισμού θα τα «σπάσουν όλα» θα συγκρουστούν με τους πάντες και τα πάντα για να βρεθούν μετα σε κάποιο πειθαρχικό ή μπουντρούμι της στρατονομίας.

Για τους πιο πάνω λόγους τα κόμματα της αριστερας πρέπει επιτέλους να συντονίσουν την δράση τους και να επεξεργαστούν από κοινού ένα πρόγραμμα δημοκρατικών διεκδικήσεων που θα στηρίζεται σ' ακόλουθα σημεία:

1. Μείωση στρατιωτικής θητείας στα πλαίσια μιας Λαϊκής Πολιτοφυλακής κάτω από τον δημοκρατικό έλεγχο της Εργατικής

Έρανος και στην Εθνοφρουρά

Πολλά λέχτηκαν τον τελευταίο καιρό για τον έρανο που κήρυξε η ιερά σύνοδος και το αστικό κράτος για ενίσχυση της «εθνικής άμυνας» και πολλά έγιναν.

Είδαμε την μέχρι χτες «φτωχή» μας εκκλησία να δίνει «ανοιχτόχερα» εκατομμύρια, είδαμε τους «πληγέντες» και «τεινοντες προς αφανισμό» επιχειρηματίες μας να βγάζουν στη φόρα εκατοντάδες χιλιάδες, και το χειρότερο απ' όλα: τον εργάτη να δίνει το υστέρμα του.

Όμως αυτό που δεν είδαμε είναι το χειρότερο απ' όλα, αυτό που έγινε μέσα στον ίδιο τον φορέα της «εθνικής άμυνας», την Εθνική Φρουρά:

Μόλις προκηρύχθηκε ο έρανος, πολλοί διοικητές μονάδων της Ε.Φ. έκαναν αμέσως έκκληση στους στρατιώτες τους να δώσουν όσα πιο πολλά μπορούν για τον έρανο, «διότι είναι για ιερό σκοπό» όπως είπαν οι περισσότεροι.

Μέχρις εδώ όλα καλά, όμως τα πράγματα δεν έμειναν έτσι. Οι στρατιώτες που δεν έδωσαν στον έρανο, ήταν πολύ περισσότεροι απ' αυτούς που έδωσαν. Έτσι μερικοί «θερμόαιμοι» διοικητές διάταξαν τους αξιωματικούς πληρωμών να κόβουν από τους πενιχρούς μισθούς των £6 που παίρνουν οι στρατιώτες, αλλού

δέκα σελίνια κι αλλού £1, χωρίς να ενδιαφερούν καν αν αυτοί οι άνθρωποι ήθελαν να δώσουν αυτά τα λεφτά, αν τα είχαν διαθέσιμα κι αν δεν τα είχαν ανάγκη. Κι όσοι διαμαρτυρήθηκαν και ζήτησαν τα λεφτά τους, μπορεί μεν να μην τιμωρήθηκαν (τουλάχιστον δεν έχουμε υπ' όψη καμιά περίπτωση) αλλά είχαν σημαδευτεί άλλοι σαν ιεχωβάδες και άλλοι σαν κομμουνιστές, για το περαιτέρω «κόλλημα».

Όμως αυτή ήταν η απεισμη πλευρά του όλου θέματος. Επίσημα εκδόθηκε και η σχετική διαταγή από το ΓΕΕΦ: «Όλοι οι ανώτατοι αξιωματικοί να δώσουν στον έρανο κατά βούληση, οι ανώτεροι να δώσουν £20 το μήνα ο καθένας, οι κατώτεροι £15, και οι μόνιμοι υπαξιωματικοί £10. Από δε τους εφεδρους όσοι θέλουν και όσα θέλουν να δώσουν».

Βλέπουμε λοιπόν καθαρά τη διάκριση που γίνεται, οι μεγάλοι-μεγάλοι, αυτοί που ο μισθός τους είναι στα ύψη δεν είναι αναγκασμένοι να δώσουν συγκεκριμένο ποσό, αλλά όσα θέλουν. Ο μόνιμος λοχίας όμως, που έχει ένα μισθό γύρω στα £150, και που μπορεί να έχει δυο παιδιά να μεγαλώσει και ένα γονιό να περιθάλψει και ένα δάνειο να ξεφλήσει, πρέπει να στερηθεί «χάριν της εθνικής άμυνας».

Βλέπουμε πως αυτό που πάει να στηρίξει ο έρανος, δηλαδή η εθνική φρουρά πόσο σάπιο πόσο δικτατορικό σώμα είναι.

Αντί ο έρανος για την άμυνα να σημάνει αύξηση στους «μισθούς» των φαντάρων σήμανε παραπέρα ξεζούμισμα ακόμα κι απ' αυτούς που παίρνουν το... σεβαστό ποσό των £6 το μήνα.

Ένας Εθνοφρουρός

Διεθνής ανασκόπηση '83

Συνέχεια από τη 11

την τοποθέτηση πυραύλων SS20 στην Ανατ. Γερμανία.

Η έξαρση των πυρηνικών εξοπλισμών κι η τοποθέτηση των πυραύλων Πέρσιγκ και Κρούζ στην Ευρώπη ξεσήκωσε μια πρωτοφανή θύελλα διαμαρτυρίας, κινητοποιήσεων και συγκρούσεων ιδιαίτερα στη Δυτική Ευρώπη. (Στην Ανατ. Ευρώπη οι φωνές διαμαρτυρίας, που φαίνεται να πληθαίνουν, δεν αφήθηκαν να ακουστούν από τα καταπιεστικά γραφειοκρατικά καθεστώτα των χωρών αυτών).

Το ειρηνιστικό κίνημα αποτελεί ένα σημαντικό βήμα προόδου στην ανάπτυξη της συνείδησης της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Δεν σταμάτησε όμως τον Ρήγκαν και τη Θάτσερ ούτε καν το «σοσιαλιστή» Κράξι από το να μεγαλώσουν το πυρηνικό τους οπλοστάσιο. Γι'ατί, παρά το γεγονός ότι κανένας απ' αυτούς τους κυρίους δεν αγαπά τον πυρηνικό πόλεμο (που δεν θάχει «νικητές» και «ηττημένους») η λογική των καπιταλιστικών συμφερόντων και της αντίθεσης μεταξύ του ιμπεριαλισμού και της γραφειοκρατίας της Σ. Ένωσης και των υπόλοιπων Ανατ. χωρών τους οδηγεί στη συσσώρευση πυρηνικών όπλων ολοένα και πιο τελειοποιημένων τεχνολογικά - όπλων που απειλούν τον ίδιο τον ανθρώπινο πολιτισμό πάνω στη γη.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μόνο μια νέα διεθνής τάξη πραγμάτων θα μπορούσε να εξαφανίσει τα αντικρουόμενα αυτά συμφέροντα και τις διαμάχες. Κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την ανατροπή του καπιταλισμού στη

Δύση και της γραφειοκρατίας στην Ανατολή.

Η ενιοποίηση της παγκόσμιας οικονομίας, η κρίση που χτυπά Δύση κι Ανατολή (Πολωνία, Ουγγαρία κ.κ.) αναπτυσσόμενες κι υπανάπτυχτες χώρες, η αβεβαιότητα για το αύριο (ψωμί, ειρήνη, δουλειά) οι σκληροί αγώνες στους οποίους μπαινει η εργατική τάξη οι ήττες και οι νίκες της θα φέρνουν αυτή την αλήθεια ολοένα και πιο κοντά στη συνείδηση της Παγκόσμιας εργατικής τάξης. Μιας εργατικής τάξης πιο μεγάλης αριθμητικά (100 εκατ. στην Αμερική, 120-130 εκατ. στη Σ. Ένωση) πιο οργανωμένης, πιο παντοδύναμης παρά ποτέ.

Μπήκαμε στην πιο επαναστατική περίοδο στην ιστορία

της ανθρωπότητας. Μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια η εργατική τάξη θα αναγκαστεί να δώσει τις πιο σκληρές μάχες που έδωσε ποτέ.

Αν ηττηθεί, θα αντιμετωπίσει νέα δεινά, σφαγές, φασιστικές δικτατορίες, κι εξαθλίωση σε χώρες όπως την Αμερική, τη Βρετανία και τη Γαλλία, που θα προετοιμάσουν το έδαφος για τον πυρηνικό πόλεμο και την καταστροφή.

Αν νικήσει κι έχει τη δύναμη να το κάμει φτάνει να συνειδητοποιήσει τη δύναμη της και να εξοπλιστεί με μαρξιστικές ιδέες και ηγεσία θα προχωρήσει στη δημιουργία της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας που θα μεταμορφώσει ολόκληρο τον πλανήτη. Δώρος Μ.

ΕΛΛΑΔΑ—ΤΟΥΡΚΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ

Κινηματογραφική συνάντηση φιλίας

Μερικές αξιόλογες ταινίες, ομιλίες, αναλύσεις, φυλλάδια που εκδόθηκαν σχετικά με τη συνάντηση, κι ένας απόηχος έχει μείνει από την Κινηματογραφική Συνάντηση. Όλα πέρασαν στην ιστορία, προσθέτοντας ένα μικρο λιθαράκι, όπως γράφει ένα κατατοπιστικό φυλλάδιο, στην υπόθεση της φιλίας ανάμεσα στους λαούς. Μονάχα αυτός ο απόηχος μένει, για να μας θυμίζει ότι ο κάθε λογής ιμπεριαλισμός θα φύγει οριστικά απ' εδώ μόνο μέσα από το κοινό μέτωπο των Ελλήνων και Τούρκων εργαζομένων της Κύπρου.

Δεν νομίζω όμως ότι είναι αρκετό σε τέτοιες συναντήσεις να παρασιωπούμε τα πράγματα με αψίτες λευκών περιστεριών και με «αγνούς λαούς», ενάντια σε στρατούς κατοχής κ.λ.π., και να μην βλέπουμε ότι πίσω από αυτά, δεν βρίσκονται απλά σχιζοφρενείς στρατιωτικοί, αλλά τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Κι αυτό δεν τόλμησε να μας το πει ούτε η Κινηματογραφική Δέσχη ούτε ο Γκίλμαν—Γκιουνεϊ.

Μάλιστα ο Γκιουνεϊ μας είπε και κάτι άλλο «Ωραίος ο σοσιαλισμός αλλά ουδέποτε τον προτείνω στα έργα μου». Αλήθεια, τι μας προτείνει λοιπόν ο Γκιουνεϊ; Να πιαστούμε όλοι αντάμα και να χορεύουμε Ελληνοτουρκικούς χορούς; Θα μπορούσε κι' αυτό να συμβεί, μονάχα όμως στα όνειρα του, κι ενώ οι εργάτες θα άλλαζαν την νύκτερινη βάρδια για το μεροκάματο της πείνας.

Ένας, απόηχος λοιπόν έχει μείνει απ' όλη αυτήν την συνάντηση. Όχι για να μας θυμίζει ότι ωραία περάσαμε, αλλά για να μας υπενθυμίζει πόσο ωραία θα μπορούσαμε να περάσουμε.

Γ. Κυπραίος

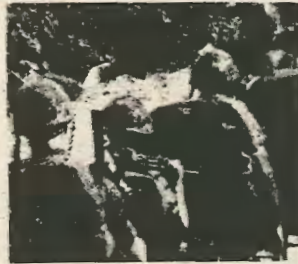
Συνέχεια από τη σελ. 14

- 2. Άμεσος διπλασιασμός του μισθού σε £12 με πληρωμένα τα έξοδα μετακίνησης σαν πρώτο μέτρο για την εξασφάλιση ενός αξιοπρεπούς μίνιμουμ μισθού.
- 3. Κατάργηση της Στρατονομίας, των βασανισμών, των φυλακίσεων και των πειθαρχείων.
- 4. Εξασφάλιση του δικαιώματος συνδικαλιστικής οργάνωσης στο στρατό.
- 5. Δικαίωμα άρνησης υπακοής σε διαταγές που

ΕΘΝΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ

- αντιστρατεύονται τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού.
- 6. Δημιουργία αναγνωστηρίων στους στρατιώτες μ' ελεύθερη επιλογή βιβλίων.
- 7. Κατάργηση της Εθνικής Ηθικής Διαπαιδαγώγησης.
- 8. Κατάργηση των αφθαιρειών (τιμωρίες, στέρηση εξόδων, δυσμενείς μεταθέσεις).
- 9. Δικαίωμα πολιτικής περιβολής, έξω από τον

- στρατώνα. Κατάργηση υποχρεωτικού κουρέματος και ξυρίσματος.
  - 10. Κατοχύρωση του δικαιώματος ελεύθερης και δημιουργικής ψυχαγωγίας.
  - 11. Κατάργηση του στρατιωτικού χαιρετισμού.
- Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα αγκαλιαστεί με ενθουσιασμό από τους φαντάρους και θα βάλει τις βάσεις για να προχωρήσουμε σε μια πανίσχυρη

λαϊκή πολιτοφυλακή που θα χει στοχο—της την προφύλαξη της εργατικής τάξης, Ε/Κυπριακής και Τ/Κυπριακής από εθνικιστικές εξάρσεις και συγκρούσεις, από φασιστικά πραξικοπήματα και ιμπεριαλιστικές επιθέσεις.

ΜΑΡΙΟΣ ΚΟΝΤΟΖΗΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Αναμένονται εξελίξεις στο Κυπριακό

Να λοιπόν που τελικά βρήκαν όλες οι εφημερίδες μια κοινή γλώσσα για να συμφωνήσουν πάνω στο Κυπριακό. Από διαφορετική σκοπιά βεβαίως αλλά με κοινό παρονομαστή το «αναμένονται εξελίξεις».

Άλλες γιατί ανακάλυψαν επιτέλους ότι μας λυπήθηκαν οι Αμερικάνοι και μας υποσχέθη-

καν ό τι κάτι θα γίνει, άλλες γιατί τότε ο πρωθυπουργός κι άλλες γιατί επιτέλους δώσαμε το πλαίσιο και ξεφορτωθήκαμε την εθύνη. Όσο για την στήλη, το πληροφορήθηκε από την καφετζού της γειτονίας όταν ρωτήθηκε σχετικά. Εξελίξεις μούπε θάχουμε οπωσδήποτε, γιατί ο κόσμος εξελίσσεται.

Περιμένουμε τις

εξελίξεις λοιπόν, όπως περίμεναν και οι παππούδες μας και οι πατεράδες μας.

Τελικά όλη αυτή η κατάσταση μου θυμίζει εκείνο το ωραίο ποίημα του Καβάφη «Περιμένοντας τους βαρβάρους» που μη έχοντας τίποτε άλλο να κάνουν περίμεναν τον κάθε βάρβαρο να τους σώσει. Το μόνο που άλλαξε

ίσως είναι το επίθετο βάρβαρος που έγινε ιμπεριαλιστής. Κατα τα άλλα το ποίημα διατηρεί την φρεσκάδα του.

Και καλά θα πει κάποιος, η δεξιά καλά κάνει και τους περιμένει να την σώσουν, γιατί σ' αυτούς στηρίζεται, αυτοί είναι τα αφεντικά τους, όμως με την αριστερά τι γίνεται; Δεν βλέπουν ότι μια ζωή ολό-

κληρη με τα καλοπιάσματα και τις υποκλίσεις της έχει μείνει να έχει κλίση;

Όμως παρ' όλα αυτά θα έχουμε εξελίξεις στο Κυπριακό. Αυτό ακόμα το ξέρει κι η καφετζού μου, γιατί έχει μάθει αυτο το απλο πράγμα: «τα πάντα ρει και ουδεν μένει».

Γ. Κυπραίος

ΕΝΩΜΕΝΗ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Η ηγεσία των συντεχνιών διασπά το κίνημα

Η Κυπριακή οικονομία αρχίζει και αφτή σήμερα να νοιώθει την παγκόσμια οικονομική κρίση του καπιταλισμού στο δικό της πετσί. Τα σημάδια της κρίσης στην οικονομία μας άρχισαν μόλις τώρα να παρουσιάζονται πραγματικά ανησυχητικά. Τα τεράστια εμπορικά και δημοσιονομικά ελλείμματα, η συνεχής αύξηση της ανεργίας όλα δείχνουν ότι η παγκόσμια κρίση έχει σταματήσει πια το κτύπημα στην πόρτα και έχει προχωρήσει και μέσα στα σπίτια μας.

Οι μόνοι που έχουν «καταλάβει» το που βαδίζει η οικονομία μας είναι οι αστοί που ανασυντάσσουν σήμερα τις δυνάμεις τους για την επίθεση. Αφτή η επίθεση όμως δεν θα στραφεί προς την μεριά της κυβέρνησης. Η επίθεση θα αρχίσει και άρχισε με στόχο το φόρτωμα αφτής της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων, διότι, όπως συμβαίνει πάντα μέσα στη βαθιά κρίση του συστήματος ο μόνος τρόπος για να εξασφαλίσουν οι αστοί τα κέρδη τους είναι η σκληρή επίθεση ενάντια στις καταχτήσεις της εργατικής τάξης.

Αφτή την επίθεση μας την αποκαλύπτουν ολοκάθαρα οι επιδιώξεις των αστών για την τροποποίηση του τιμαριθμικού (βλέπε άλλες στήλες Σ.Ε.), τον περιορισμό των αυξήσεων των εργαζομένων στο ύψος της παραγωγικότητας, αλλά προπάντων την αύξηση της (επίσημης) ανεργίας που σήμερα έφτασε το 3,7% (9000 άτομα).

Ενώ οι αστοί προετοιμάζονται κι οργανώνονται για τις επιθέσεις η εργατική τάξη από την άλλη αποπροσανατολίζεται και διασπάται από τες ίδιες τες ηγεσίες της.

Αντί να αναγνωρίσει τους πραγματικούς αίτιους για την κρίση - τα αφεντικά και το σύστημα τους - η ηγεσία της ΠΕΟ προσπαθεί να πείσει την εργατική τάξη πως για όλα (δημοσ. ελλείμματα, χρέη κοκ) φταιν οι υψηλόμισθοι ημικρατικοί, τραπεζικοί και κρατικοί υπάλληλοι, των οποίων οι μισθοί και τα ωφελήματα πρέπει να περικοπούν. Έτσι ο πόλεμος βιομηχάνων/κυβέρνησης ενάντια στους εργαζόμενους («υψηλόμισθους» και χαμηλόμισθους) μετατρέπεται σε πόλεμο μεταξύ «υψηλόμισθων» και χαμηλόμισθων εργαζομένων.

Η ΣΕΚ από τη μεριά της εντοπίζει το πρόβλημα στον ... κομμουνισμό!! και μπαίνει κι αυτή στη μάχη ενάντια στην ΠΕΟ σαν τον υπ' αριθμό ένα κίνδυνο της εργατικής τάξης.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια διεξάγεται τελευταία μέσα από τα δημοσιογραφικά τους φύλλα «Εργατικό βήμα» και «Εργατική Φωνή» μια άγρια μάχη μεταξύ ΠΕΟ - ΣΕΚ για το πια συντεχνία έχει τα περισσότερα μέλη.

Αφτή η διαμάχη δείχνει

που οδηγούν το μεγαλύτερο και πιο καλά οργανωμένο κομμάτι της Κυπριακής εργατικής τάξης - την ΠΕΟ - τα λάθη και η πολιτική της ηγεσίας της συντεχνίας.

Η ηγεσία της ΠΕΟ, με την πολιτική της επιτρέπει στην ηγεσία της ΣΕΚ να φαίνεται πιο μαχητική, να φαίνεται πως εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργαζομένων καλύτερα. Της επιτρέπει να φωνάζει «Κάτω τα χέρια από τον τιμαριθμό», «Ταύτιση της ΠΕΟ με εργοδοσία!» κ.λ.π. Δίνει το δικαίωμα στην ηγεσία της ΣΕΚ, να κηλεύεται τα εργατικά συμφέροντα τη στιγμή που όλοι γνωρίζουν την εύνοια που έχει από μέρους των αστών, τη στιγμή που όλοι γνωρίζουν ότι στο βάθος η ηγεσία της ΣΕΚ εξυπηρετεί τα αστικά συμφέροντα.

Το ερώτημα όμως που μπαίνει είναι γιατί η ΣΕΚ άρχισε να εμφανίζει αφτή την μαχητική διάθεση που δεν είχε ποτέ άλλοτε σε όλη την ιστορία της;

Το γιατί βρίσκεται στο γεγονός ότι η ηγεσία της ΠΕΟ ταυτισμένη πλήρως με την ηγεσία του ΑΚΕΛ κρατεί μια στάση συμπολίτευσης με την κυβέρνηση, ψηφίζει στη βουλή τα νομοσχέδια των φορολογιών, δέχεται τες πιέσεις των βιομηχάνων για περιορισμό των αυξήσεων στο ύψος της παραγωγικότητας.

Ντυμένη με το νέο μαχητικό μανδύα που ανακάλυψε η ηγεσία της ΣΕΚ πιστεύει ότι θα αποσπάσει από την ΠΕΟ ένα σημαντικό ποσοστό απογοητευμένων μελών της και επιδιώκει να φανεί η μόνη εναλλακτική λύση στους αγώνες των εργαζομένων.

Η ηγεσία της ΠΕΟ από την άλλη, αφτή τη μανούβρα της ηγεσίας της ΣΕΚ την έχει καταλάβει και προσπαθεί απεγνωσμένα να αντεπιτεθεί, στηριζόμενη στην παλιά δράση της - την μαχητική, την αγωνιστική - στα πρώτα στάδια του εργ. κινήματος (1944-48) ενώ θυμίζει το ρόλο της ΣΕΚ, τον απεργασιακό, εκείνης της περιόδου.

Κανένας δεν ξεχνά τους παλιούς αγώνες της ΠΕΟ και ούτε αμφισβητεί ότι χωρίς εκείνους τους αγώνες η εργατική τάξη δεν θα είχε καταφέρει να κερδίσει τες κατακτήσεις που έχει σήμερα. Όμως, στη σημερινή φάση της οικονομικής κρίσης, το

εργατικό κίνημα πέρα από το τι έκαμε η ΠΕΟ πριν 30-40 χρόνια, το ενδιαφέρει να προστατεύσει ΣΗΜΕΡΑ τες κατακτήσεις του που κέρδισε με τόσους αγώνες. Και Σήμερα όμως απογοητεύεται η εργατική τάξη όταν βλέπει την ΠΕΟ πιεζόμενη από τη Συνεργασία ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ (που η πλειοψηφία των μελών του ΑΚΕΛ άρχισε να απορρίπτει) να συνεχίζει να προασπίζει τα συμφέροντα της αστικής κυβέρνησης και των καπιταλιστών.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Το εργατικό κίνημα δεν πρέπει καθόλου να απογοητευτεί. Μπαίνουν μπροστά του ιστορικά καθήκοντα τα οποία πρέπει να υλοποιησει.

Πρέπει να είναι προετοιμασμένο, οπλισμένο για να αντιμετωπίσει τες επιθέσεις των αστών. Μια αγωνιστική πολιτική από μέρους της βάσης της συντεχνίας θα σπρώξει την ΠΕΟ προς τα αριστερά, πράγμα που αμέσως θα αποκαλύψει και τον πραγματικό ρόλο της ΣΕΚ.

Το πιο σημαντικό όμως καθήκον που μπαίνει ΣΗΜΕΡΑ μπροστά μας είναι η ΕΝΟΤΗΤΑ του εργατικού κινήματος.

Παρά τες διαμάχες, οι ηγεσίες ΠΕΟ - ΣΕΚ πάνω στις συμβάσεις έχουν μια κοινή πολιτική και δράση: Συνεχίζουν να ενεργούν σαν μεσολαβητές μεταξύ εργατών- εργοδοσίας κλείνοντας συμφωνίες πίσω από την πλάτη των μελών τους. Η «ενότητα» των ηγεσιών είναι γεγονός σε αυτό το ζήτημα.

Η εργατική τάξη όμως δεν είναι αφτή την ενότητα που χρειάζεται. Αυτό που προέχει είναι η ενότητα των εργαζομένων να μην στηρίζεται μόνο στες ηγεσίες για ανανέωση των συμβάσεων αλλά αφτή η ενότητα να βασίζεται σε κοινό αγωνιστικό πρόγραμμα δράσης πάνω στο οποίο παλέβει ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Μόνο πάνω σε αφτή τη βάση η ενότητα θα διατηρηθεί και δεν θα διαλυθεί στην πρώτη δυσκολία - μάχη. Μόνο πάνω σε αφτή τη βάση η ενότητα θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της εργ. τάξης και δεν θα μείνει στο χαρτί.

Το ζήτημα του συντεχνιακού Κογκρέσσου πρέπει αμέσως να βγει προς τα έξω, ενός Κογκρέσσου των συντεχνιών όχι μόνο σε επίπεδο ηγεσίας αλλά σε εργοστασιακό επίπεδο, σε επίπεδο επιτροπών, σε επίπεδο δημοκρατικής διαδικασίας μέσα στις συντεχνίες.

Οι εργάτες μέλη της ΠΕΟ, της ΣΕΚ, (της ΔΕΟΚ) δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα μεταξύ τους. Ο αγώνας μας είναι κοινός: Προστασία των καταχτήσεων και ανατροπή της εκμετάλλευσης των αφεντικών.

Το θέμα του Κογκρέσσου είναι παλιό και οι αλληλο-

κατηγορίες μεταξύ των ηγεσιών ποιος φταίει που δεν υλοποιείται δίνουν και παίρνουν. Φραστικά όλες οι ηγεσίες το αποδέχονται όμως καμιά δεν κάνει το βήμα προς υλοποίηση, γιατί ακριβώς θίγονται τα συμφέροντα της κάθε μιας ηγεσίας ξεχωριστά και προτιμούν να το έχουν καταχονιασμένο και παραμελημένο.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν μέσα στες ίδιες τες συντεχνίες τους για υλοποίηση του Κογκρέσσου.

Πρέπει να μπει επιτακτικά μπροστά σε ολόκληρο το κίνημα ότι η ενότητα βα-

σισμένη στην εργατική συμμετοχή και δράση θα είναι το κυριώτερο όπλο ενάντια στες επιθέσεις των αστών. Ενωμένη σ' ένα Συντεχνιακό Κογκρέσσο η εργατική τάξη όχι μονάχα θα μπορέσει να προστατέψει τις κατακτήσεις της αλλά και να αντεπεξέλθει νικηφόρα στις μάχες που θα δώσει αύριο για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος και το κτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Η εργατική τάξη έχει αφτή την δύναμη. Αφτό που χρειάζεται είναι να τη δείξει.

ΑΛΕΞΗΣ

Το 3ο μέρος της Οχτωβριανής Επανάστασης θα δημοσιευτεί στην επόμενη έκδοση.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

**σοσιαλιστική
εκφραση**

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικό: £2.500
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500